

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 101 / IV legislatura / Sisè període

Dijous, 6 d'octubre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 56

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts.

Preguntes

Preguntes al Consell Executiu sobre els incendis forestals que s'han produït durant el mes d'abril de 1994 (Reg. 18244) i sobre l'origen dels incendis forestals del mes d'abril de 1994 (Reg. 18245)

El Sr. Reguant (M) n'anuncia la retirada (p. 5479).

Preguntes al Consell Executiu sobre la previsió de futur del Servei Especial d'Urgències (SEU) de Barcelona (Reg. 19329) i sobre la previsió de futur del personal que realitza el Servei Especial d'Urgències (SEU) de Barcelona (Reg. 19330)

El Sr. Reguant (M) n'anuncia la retirada (p. 5479).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris lingüístics que justifiquen la simbologia institucional de la Generalitat en la publicitat de l'acte Arte en Catalunya celebrat a Barcelona el dia 20 d'abril (Reg. 19277)

El president n'anuncia el decaïment (p. 5479).

SUMARI (2)

Pregunta al Consell Executiu sobre l'eliminació de cent noranta llits amb motiu de la reordenació sanitària al Bages (Reg. 20125)

Formulació: Sr. Rodri (ERC) (p. 5479).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5479).

Repregunta: Sr. Rodri (ERC) (p. 5480).

Segona resposta: conseller (p. 5480).

Pregunta al Consell Executiu sobre el vessament de residus salins pels sobreexidors del collector de salmorra al camí de Sant Benet i el pont de Cabrianes (Bages) (Reg. 20126)

Formulació: Sr. Rodri (ERC) (p. 5480).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 5480).

Repregunta: Sr. Rodri (ERC) (p. 5480).

Segona resposta: conseller (p. 5480).

Preguntes al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient pel que fa a la proliferació de determinades espècies d'animals en nuclis urbans (Reg. 20831) i sobre els programes o propostes d'actuació que el Departament de Medi Ambient pensa establir amb els ajuntaments per tal d'aconseguir una acció coordinada en els àmbits urbans (Reg. 20832)

Formulació: Sr. Ferran (S) (p. 5481).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 5481).

Repregunta: Sr. Ferran (S) (p. 5482).

Segona resposta: conseller (p. 5482).

Preguntes al Consell Executiu sobre quina actuació porta a terme per evitar que es produeixi la mort de peixos al riu Freser (Reg. 21114), sobre quines actuacions hi ha programades per solucionar els abocaments industrials al riu Freser (Reg. 21115) i sobre quines actuacions té previstes per solucionar el problema dels abocaments industrials al riu Freser (Reg. 21116)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 5482).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 5483).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 5483).

Segona resposta: conseller (p. 5483).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació partidista d'algun delegat territorial del Govern (Reg. 21615)

Formulació: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5484).

Resposta: consellera de Governació (p. 5484).

Repregunta: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5484).

Segona resposta: consellera (p. 5484).

Pregunta al Consell Executiu sobre la justificació del president de la Generalitat de l'actuació partidista d'algun delegat territorial del Govern (Reg. 21616)

Formulació: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5484).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals la cartografia de l'Institut Cartogràfic de Catalunya no és utilitzada com a document universal entre les administracions (Reg. 21691)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 5485).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5485).

Repregunta: Sra. Martí i Conill (S) (p. 5486).

Segona resposta: conseller (p. 5486).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons del nomenament de cinc caps de secció de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis (Reg. 21692)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 5486).

Resposta: consellera de Governació (p. 5486).

Repregunta: Sra. Martí i Conill (S) (p. 5486).

Segona resposta: consellera (p. 5486).

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'actuació en les variants a la carretera C-152 entre la N-II i Olot (Reg. 22017)

Formulació: Sr. Terradellas (S) (p. 5487).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5487).

Repregunta: Sr. Terradellas (S) (p. 5487).

Segona resposta: conseller (p. 5488).

SUMARI (3)

Preguntes al Consell Executiu sobre el resultat de les converses amb el Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient en relació amb la construcció del tram Cervera-Igualada de l'autovia N-II (Reg. 22115) i sobre la posició que prendrà davant la decisió del Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient pel que fa al traçat del tram Cervera-Igualada de l'autovia N-II, tenint en compte la Resolució del Parlament aprovada l'abril del 1993 (Reg. 22116)

Formulació: *Sra. Montserrat (P) (p. 5488).*

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5488).*

Repregunta: *Sra. Montserrat (P) (p. 5489).*

Segona resposta: *conseller (p. 5489).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política interdepartamental d'igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones (Reg. 18614) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Mayol (IC) (p. 5490).*

Resposta: *conseller de Justícia (p. 5492).*

Rèplica: *Sra. Mayol (IC) (p. 5494).*

Contrarèplica: *conseller (p. 5495).*

La Sra. Mayol (IC) intervé per contradiccions (p. 5496).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'educació de les persones adultes (Reg. 18924) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Torrent (S) (p. 5497).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'ensenyament d'adults (Reg. 18628) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5498).*

Resposta conjunta: *conseller de Benestar Social (p. 5499).*

Rèpliques: *Sra. Torrent (S) (p. 5502) i Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5503).*

Contrarèplica conjunta: *conseller (p. 5504).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les emissores de ràdio (Reg. 20687) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Elena (S) (p. 5505).*

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 5507), Sr. Ros (P) (p. 5507), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5507), Sr. Benach (ERC) (p. 5508) i Sr. Codina (CiU) (p. 5509).*

Posició del grup presentant: *Sr. Elena (S) (p. 5510).*

Votació del punt 1: *rebutjat per 41 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 5510).*

Votació dels punts 2 i 3: *rebutjats per 35 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions (p. 5510).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència i orientació a les víctimes de delictes (Reg. 20688) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Oliart (S) (p. 5511).*

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de supressió)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC) (p. 5512).*

Esmenes del G. Mixt (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Reguant (M) (p. 5513).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 5513), Sr. Rodri (ERC) (p. 5514) i Sra. Bruguera (CiU) (p. 5515).*

Posició del grup presentant: *Sr. Oliart (S) (p. 5516).*

Votació: *rebutjada per 35 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 5516).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el creixement de l'economia a Catalunya (Reg. 20690) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Ros (P) (p. 5517). Alhora, es posiciona sobre l'esmena presentada.*

Esmena del G. Mixt (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Reguant (M) (p. 5518).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Farrés (IC) (p. 5519), Sr. Pueyo (ERC) (p. 5520), Sr. Carnicer (S) (p. 5520) i Sr. Curto i Forés (CiU) (p. 5521).*

Votació del punt 5: *rebutjat per 9 vots a favor, 63 en contra i 24 abstencions (p. 5523).*

Votació dels punts 1 a 4: *rebutjats per 3 vots a favor, 63 en contra i 30 abstencions (p. 5523).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les barreres arquitectòniques (Reg. 20703) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

SUMARI (4)

Presentació: *Sr. Bosch (ERC) (p. 5523).*
Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)
Torn a favor: *Sra. Barenys (S) (p. 5525).*
Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ariza (P) (p. 5525), Sr. Fuentes (IC) (p. 5525), Sr. Reguant (M) (p. 5526) i Sr. Codina (CiU), que presenta una transaccional a l'esmena presentada (p. 5526).*
Posició del grup presentant: *Sr. Bosch (ERC) (p. 5528).*
El Sr. Codina (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 5528).
Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat (p. 5528).*
Votació del text de la Moció: *rebutjat per 21 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 5528).*
Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de minusvàlids greument afectats (Reg. 20707) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)
Presentació: *Sra. Barenys (ERC), que n'anuncia la retirada (p. 5528).*
El Sr. Codina (CiU) intervé (p. 5529).
La sessió s'aixeca a tres quarts de quatre de la tarda.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 56.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Muro i Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes amb resposta oral

Entrem en el punt de l'ordre del dia corresponent a preguntes amb resposta oral.

Preguntes acumulades relatives als incendis forestals del mes d'abril de 1994

La primera pregunta la formula el diputat senyor Reguant, sobre els incendis forestals que s'han produït durant el mes d'abril del 94. Té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per manifestar que, de les deu preguntes relacionades en l'ordre del dia que s'ha de substanciar avui..., en té deu, aquest diputat, i la número 1 i la número 19, que fan referència als incendis forestals que es produïren el mes d'abril i als seus orígens, aquestes dues, les retiro per raons òbvies, perquè es va celebrar el monogràfic, que va quedar la cosa, doncs, ben tractada, des del meu punt de vista —«ben tractada» vull dir no insatisfactòriament tractada.

Preguntes acumulades relatives al futur del Servei Especial d'Urgències de Barcelona

Després, la número 27 i la número 32, que fan relació al futur del Servei Especial d'Urgències, totes dues, i al futur del seu personal, també les retiro, perquè en breu termini de temps els continguts que es contenen en aquestes dues preguntes seran substanciats més àmpliament en aquest hemicle i, per tant, crec que poden perfectament ser retirades.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Queden retirades.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris lingüístics que justifiquen la simbologia institucional de la Generalitat en la publicitat de l'acte Arte en Catalunya, celebrat a Barcelona el dia 20 d'abril

La següent pregunta, la formula el diputat senyor... Senyor Rodri?

El Sr. RODRI: Senyor president, demanaríem si pogués decaure, per malaltia de la persona que portava aquesta pregunta.

El Sr. PRESIDENT: Doncs decau.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'eliminació de cent noranta llits amb motiu de la reordenació sanitària al Bages

Passem a la següent, sobre l'eliminació de cent noranta llits amb motiu de la reordenació sanitària al Bages. Senyor Rodri, té la paraula.

El Sr. RODRI: Senyor president, arran d'una segurament ben justificada reordenació, s'ha provocat, sobretot a la ciutat de Manresa, una situació social, jo no sé si perquè la reordenació —i aquesta és la pregunta— s'ha fet malament, o si perquè s'ha plantejat pitjor. El cas és que socialment ha creat una certa inquietud. La retirada de cent noranta llits i un centenar de professionals que temen amenaçat el seu futur professional fa que aquest diputat, doncs, voldria saber de l'Executiu quina resposta pot donar-me a aquestes qüestions que s'han plantejat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias i Vidal de Llobatera.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats, s'ha de fer una reordenació perquè hi ha un excés de llits: té 4,42 llits per 1.000 habitants, la comarca del Bages, quan hauria de tenir aproximadament 2,7 llits per 1.000 habitants —si hi ha una reducció de llits d'aguts, es passarà a 3,6—; hi ha, a més, un excés de centres, tres centres, amb duplicació i triplicació, en ocasions, d'especialitats, i hi ha una cosa tant o més trista, que és que es produeixen unes pèrdues, cada any, acumulades als tres centres, d'aproximadament 800 milions de pessetes.

S'ha procedit a la compra de la Clínica Sant Josep pel Centre Hospitalari, i això porta lloc a una reordenació. Una reordenació que és veritat que dona una pèrdua de llits d'utilització pública d'aguts, però que no ha de donar una pèrdua de llits d'utilització privada —fins i tot la pot incrementar—, donarà lloc a tenir més llits de crònics, i nosaltres el que assegurem és que mantindrem, i fins i tot incrementarem, els recursos econòmics que es gastaran en aquesta zona els propers anys.

Tota reordenació genera una inquietud, però això no vol dir que no s'hagi de fer. Vostè diu: «Ja està feta». No està feta, s'està procedint a intentar tirar-la endavant, i aquesta reordenació no s'ha de prendre com una reordenació només d'hospitals, sinó d'hospitals, de primària, de serveis socio-sanitaris i de salut mental, i, per tant, si això es fa mitjanament bé, que ho han de fer aquests centres, doncs, jo crec que té unes possibilitats de joc importants. Ara, no ens en-

ganyem: tota reordenació genera unes pèrdues de llocs de treball.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, el senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Sí, moltes gràcies. Jo voldria demanar si, amb una mica de punta d'autocrítica, el senyor conseller pogués dir si segurament aquest plantejament s'hauria pogut fer de millor manera i no entrar en una ciutat anunciant d'entrada una retirada de llits. I, per altra banda, si ens pogués informar, si us plau, com es troben en aquest moment el que tinc entès que es fa, unes reunions entre obrers, o sindicats, l'Ajuntament i la gent de la seva pròpia Conselleria, per intentar trobar una solució que nosaltres potser gosaríem demanar per què això no es podria haver començat per aquí i no haver d'acabar sempre amb aquestes trifulgues, amb aquesta recollida de signatures al carrer, aquesta inquietud, aquesta premsa..., una mica, doncs, que va contribuint a desmoralitzar una cosa que, segurament, si s'hagués plantejat a partir d'una taula rodona als interessats, s'hauria arribat a la mateixa solució sense haver de passar per aquests problemes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Miri, en primer lloc, li puc dir que la reordenació no la fa la Conselleria, la fan les empreses, i aquest és un punt bàsic. És a dir, no és que la faci la Conselleria, la fan les empreses. Nosaltres podem col·laborar que aquesta reordenació es faci millor o pitjor: si es fa malament, no és la Conselleria, la que la fa; la fan les empreses. Nosaltres podem ajudar amb els altres equipaments que hi ha, intentar minimitzar els efectes d'aquesta reordenació, i aquesta és la voluntat que tenim, no? Nosaltres, l'únic que demanem és que el repartiment dels costos d'aquesta reordenació no es produeixi només en una empresa, sinó que es reparteixi en les tres empreses i, per tant, això vagi bé.

L'Ajuntament i els treballadors ens han demanat que ens asseiem en una taula i ens hi asseurem. És a dir, nosaltres hem dit que, malgrat que aquest és un problema de les empreses amb els treballadors, nosaltres, com a Conselleria, estem disposats a asseure'ns per ajudar que hi hagi un acord global.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el vessament de residus salins pels sobreexidors del collector de salmorra al camí de Sant Benet i el Pont de Cabrianes (Bages)

La següent pregunta és sobre el vessament de residus salins pels sobreexidors del collector de salmorra al camí de Sant Benet i el Pont de Cabrianes, al Bages, presentada pel diputat senyor Rodri. Té la paraula.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Era per si el Consell Executiu pogués donar explicació de les causes

que van provocar aquest vessament de residus, amb perjudici —que aquí a la pregunta, doncs, no queda anunciat— a una sèrie de treballadors del camp que van veure, doncs, com a través de la sal que hi va anar a parar es va realment produir... Què va passar? Què ha fet la Generalitat, o el Consell Executiu? Com s'indemnitzarà? Hi ha alguna cosa prevista per evitar que això torni a passar?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i Gonzàlez): Senyor president, senyor diputat... Efectivament, es va produir, entre els dies 25 i 31 de maig, un vessament de sal en el riu, i en les zones que confronten amb els dipòsits de Potasses del Llobregat, que té dues basses de fangs prèvies a la connexió amb la canonada que evita que les aigües salines vagin pel riu.

El cabal normal és de 55 litres/segon, i havia baixat fins a uns 35 litres/segon. Per aquesta raó, doncs, Potasses del Llobregat va procedir a la neteja de les basses i la Societat General d'Aigües, que és la que s'ocupa de la gestió d'aquesta canonada, va procedir també a reparar i a millorar les bombes d'impulsió.

Una vegada netejat, una vegada reparat, doncs, es va tornar a posar en servei, però sembla ser que no van ajustar la vàlvula reguladora de la bassa a Sallent, i aleshores es va produir un major cabal, uns 70 litres/segon, del que normalment ha de passar per allí, 55 litres/segon. Aquesta fou la raó per la qual, doncs, hi va haver aquest vessament com a sobreexidor.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rodri pot repreguntar.

El Sr. RODRI: Sí, queda una segona part, que tenia dues preguntes, senyor conseller. Una: pot tornar a passar això, a través de la inspecció que vostès fan i de la cura que hi tenen? Segona: com es repara el dany causat?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. El senyor conseller pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, efectivament, no és previsible que torni a passar, perquè, doncs, s'està, per part de la Direcció General d'Aigües, se li ha requerit que tingui una cura permanent d'aquest tema; per altra banda, doncs, aquesta és una responsabilitat d'ells, que són els explotadors, i tenen, a més, una assegurança que és la que cobreix el dany que sembla que es va produir en uns mil metres quadrats —això és la informació que tinc— de plantació d'ordi.

Per altra banda, doncs, es va obrir un expedient sancionador, que en aquest moment està en tràmit, però no és d'esperar que això es torni a produir. Penso que aquest va ser un fet fortuït i l'experiència acostuma a ser també molt positiva per als qui ho exploten, l'experiència de fets fortuïts és el que fa que procurin estar més amatents.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives a la proliferació
de determinades espècies d'animals en
nuclis urbans*

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Joan Ferran, sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient pel que fa a la proliferació de determinades espècies d'animals en nuclis urbans. Senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Sí, gràcies, senyor president. Si m'ho permet, agruparia aquesta pregunta i la següent, que fan referència al mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. FERRAN: Senyor conseller, recentment s'ha detectat en determinats nuclis urbans i també en moltes zones rurals la proliferació d'espècies animals, que no són autòctones, que estan en un procés d'expansió o, podríem dir, de colonització, també. Són espècies que no són habituals en aquestes zones, i podríem parlar concretament —que és el cas que més es coneix— de dues espècies, sobretot les gavines en els nuclis urbans, i ja no sols en els nuclis urbans, sinó també seguint el curs dels rius fins a embassaments i fins a estanys de l'interior, com també altres espècies d'origen sud-americà —tres espècies, en concret, de determinades espècies de lloros o cotorres argentines, per exemple. Nosaltres sabem —en tenim constància perquè se n'han fet ressò els mitjans de comunicació— que, per exemple, algunes d'aquestes espècies, a nivells concrets de la ciutat de Barcelona, han provocat perjudicis, molèsties a veïns i a persones, i també moltes entitats s'han queixat que aquestes espècies estan destruint determinades zones arbrades, determinats jardins i determinades zones plantades, de tal manera que es produeix un perjudici a la població i als nostres parcs i jardins.

A hores d'ara aquest és un problema que no és un problema estrictament urbà, no és un problema estrictament de Barcelona, com semblava detectar-se recentment, sinó que sabem també que s'han estès a zones del Maresme, a zones del Baix Llobregat i, fins i tot, als aiguamolls de l'Empordà —i em refereixo concretament al cas de la cotorra argentina o de la cotorra de pit gris.

Com li deia, aquest és un fet que pot semblar irrellevant, però que a països com l'Argentina, com el Brasil i com Bolívia tenen constància de camps de cereals, de camps de plantacions de tot tipus que s'han vist danyades per un creixement desmesurat d'aquest tipus d'espècies. Sembla que aquestes espècies animals s'han multiplicat en els dos darrers anys per cinc, les espècies aquestes de cotorres sud-americanes, i les espècies de gavines encara més.

Nosaltres pensem que la presència descontrolada d'aquestes espècies espanta altres espècies autòctones; creiem que el seu Departament hauria de fer algun tipus d'estudi, algun tipus de control, i li preguntem, concretament, si vostès han iniciat algun tipus de control d'aquesta

manera; i la segona pregunta, concretament, també els pregunta si han establert algun tipus de col·laboració, algun tipus de coordinació amb altres administracions que tenen la mateixa circumstància, el mateix problema.

Gràcies, senyor conseller, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, aquest és un problema que succeeix, i va, concretament, doncs..., va produir, com a notícia també en alguns terrats de les Corts, a la ciutat de Barcelona..., que semblava que el fet de niar o la presència en els terrats, doncs, fins i tot semblava agressiva als veïns. Efectivament, també, aquest és un tema que s'està produint en altres zones de Catalunya.

L'existència d'aquestes espècies no autòctones i d'altres d'autòctones, com poden ser els coloms, ha estat tradicional també, moltes vegades, haver de lluitar contra una excessiva proliferació d'aquestes espècies. Des del Departament estem endegant..., bé, està en estudi, un estudi més aprofundit sobre aquest tema, tot i que val a dir que això pot ser produït per raons diverses: unes, doncs, per l'existència de matèria orgànica dispersa, alguns abocadors mal gestionats, pot ser també per menjar degut a l'abocament de pesca al mar i de vegades, doncs, amb motiu d'alguna protesta pels preus per part dels pescadors, pot ser també, doncs, pel descens de rapinyaires..., i, en fi, això, amb més aprofundiment ho estem ara mirant, quines poden ser les raons i quines poden ser les solucions. En qualsevol cas, allò que vull dir-li és que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que és qui té les competències quant a la fauna, doncs, també està vigilant aquest tema.

Des d'un punt de vista de la solució, considerem que, és clar, la millor solució, en espera també d'aquest estudi més aprofundit, és evitar l'existència de menjar —aquest és un bon sistema per controlar-ho—: clausura d'abocadors, que a través del Departament de Medi Ambient s'està portant a terme, en aquest moment s'hi està —fins i tot, en molts ajuntaments que encara no ho tenen resolt o que, fins i tot tenint-ho resolt a nivell comarcal, moltes vegades no ho porten— incidint, fent expedients en el sentit que solucionin aquest tema, i, per altra banda, vostè sap que s'està procedint a la construcció de noves infraestructures comarcals, perquè hi hagi infraestructures suficients per poder portar les deixalles.

Per altra banda, hi ha altres tècniques de control, segurament que els ajuntaments que tinguin aquest problema, juntament amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que és el competent en el tema de fauna pot arribar a veure solucions que serveixin per controlar aquestes espècies, sempre dintre de la protecció que cal per als animals. Segurament recordarà que ja hi va haver, la primavera passada, una campanya de control d'aquests animals, dels gavians, a les Medes, i es va fer a través del Departament d'Agricultura, mitjançant menjar emmetzinat per controlar el volum d'aquestes famílies d'aus.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, la nostra intenció no era crear cap alarmisme ni cap tipus de circumstància, simplement anunciar que ens semblava interessant que es fes un estudi, que se seguissin aquests temes per no arribar massa tard. És a dir, nosaltres creiem, per exemple, que en el tema dels coloms hem arribat tard, per exemple, perquè transmeten malalties, porten paràsits, etcètera.

El que li plantejàvem era també..., vostè ens ha dit una cosa, respecte a la penetració, a la colonització dels gavians o de les gavines –com els vulgui dir–, sobre el tema dels abocadors, sobre el tema de les deixalles. Això és una competència que vostès tenen. En certa manera, podem controlar aquestes coses si el país està net, i si el país està net ho han de controlar vostès; per tant, és una competència del seu Govern també treballar en aquest sentit.

Jo no voldria llegir-li altres qüestions, de reculls de diaris i de petites circumstàncies que he anat recollint per aquí, com agressions a motoristes per part de gavines, com les declaracions d'uns directors d'escola o d'institut, que els desapareixen totes les plantes i tal. Simplement era plantejar-li la possibilitat aquesta que vostès facin un estudi, un estudi aprofundit perquè, quan sigui l'hora, no arribem tard.

I l'altre aspecte que li vull dir, que són..., perquè sembla tot que sigui un fenomen estrictament urbà, jo també voldria dir-li que s'han detectat dues qüestions també de penetració d'espècies de fora del país, com és el cas dels visons al voltant del Montseny, que és un tema que vostè sap que està expulsant la fauna autòctona dels voltants, que seria un tema a estudiar també, i tot el que és el tema també del cranc americà als nostres rius.

Per tant, jo penso que des del Govern s'hauria de continuar fent aquest estudi, com hem dit, i avançar en qüestions que són de la seva competència i, evidentment, en els nuclis urbans, en col·laboració amb els municipis.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyor diputat, efectivament, el Govern no defuig la seva competència per tots els temes que passen a Catalunya, i en el tema dels abocadors tenim competència, evidentment, però també hi tenen competència els ajuntaments; és a dir, nosaltres promovem al màxim possible que hi hagi solucions perquè hi puguin portar les deixalles... Moltes vegades, malgrat això, hi ha l'autonomia municipal, de voler-ho portar o no voler-ho portar; nosaltres podem pressionar més o menys, i fins i tot fer expedients sancionadors, però aquest és un tema que n'hem de ser tots conscients, però no defugint en absolut la responsabilitat que hi tenim com a Govern. El Govern de Catalunya, i això és important, com a nació, doncs, és responsable de tot el que passa a Catalunya, evidentment.

Segon, el tema del control d'aquestes espècies exòtiques. Té tota la raó: hi ha hagut –ara sembla que està més apaivagat– el tema dels crancs americans..., hi ha moltes pràctiques d'aquestes que joestic segur que el Departament d'Agricultura ho va seguint, i, a més, de resultes d'aquesta pregunta –no ho dubti–, jo ho comunicaré al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives als abocaments industrials al riu Freser

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Pere Jordi Piella i Vilaregut, sobre quina actuació porta a terme per evitar que es produeixi la mort de peixos al riu Freser. Té la paraula el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, acumularia les tres preguntes, la 7, la 8 i la 9, perquè, en definitiva, la primera és sobre la mortaldat d'aquests peixos, però les altres dues intenten incidir en allò que va originar aquesta mortaldat.

El Sr. PRESIDENT: Les pot acumular.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la Generalitat té competències en el sanejament dels rius des de l'1 de gener de l'any 86, i crec que una cosa que ningú no pot negar, des que vostè és conseller, és la quantitat de depuradores que s'han fet. Però jo crec que hauríem d'anar més enllà: crec que el problema, i crec que el que hem d'intentar solucionar, és el sanejament dels nostres rius; les depuradores no són res més que un mitjà: el sanejament és l'objectiu. En la mesura que avancem vers aquest objectiu, els ciutadans veuran concretament que la política del Govern és eficaç, es facin o no es facin depuradores; en la mesura que només inaugurem depuradores i no avancem en aquest objectiu, els ciutadans creuran que el que es fa és inaugurar sense solucionar el problema, i, per tant, la pedagogia que podem fer serà molt minsa.

Per això, concretament, em preocupa un fet que es va reproduint contínuament, que és la mortaldat de peixos al riu Freser –això podríem dir-ho també del riu Ter i d'altres, però en aquest cas faré l'aplicació només al riu Freser. Concretament, el mes d'abril d'enguany es va produir una mortaldat molt important de peixos al riu Freser; això va ser, concretament, entre les empreses Conforsa i Fahialsa –una d'elles està inactiva des de fa anys–; això va ser denunciat també per la Societat de Caçadors i Pescadors La Rama, i és un tema que s'ha repetit diverses vegades –concretament, he buscat antecedents a la Biblioteca del Parlament, i he vist que la primera era del mes de desembre de l'any 85, que en tinguem nosaltres constància.

Davant d'això, la pregunta que es fa aquest diputat i que fem, concretament, al Consell Executiu, és quines actuacions estan programades per solucionar aquest problema d'abocaments industrials i, concretament també, quina polí-

tica pensa fer o què pensa fer la Generalitat per solucionar els abocaments industrials en aquesta zona concreta.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyor diputat, moltes gràcies. Home, senyor diputat, des de l'any 85 ha canviat molt, s'ha millorat, no hi ha dubte. I no dubti tampoc que el Govern, si fa depuradores, no és pel fet de fer depuradores, inaugurar i fer obres, sinó que té un objectiu: és la millora de la qualitat de les aigües del riu. Per tant, des d'aquest punt de vista, senyor diputat, estem absolutament d'acord que els objectius són els mateixos.

Respecte a aquest abocament que es va produir, les notícies que en tenim és que va ser un abocament d'olis; no ben bé, doncs..., no va ser un abocament industrial, encara que sempre es pot dir que també els olis són industrials. Aquesta, la fàbrica Conforsa, té un tractament físico-químic, té un pla de descontaminació gradual des del 13 de..., a veure, ara no recordo la data, no la tinc aquí, perdoni. Té un pla de descontaminació gradual; té un sistema de desengreix, o sigui d'eliminació de greixos i olis; té un sistema de floculació i de sedimentació. De resultes d'aquest abocament es va fer un requeriment, amb data 9 de maig, i el 13 de setembre es va enviar l'expedient a la fiscalia de Girona, per si fos constitutiu de delictes. En qualsevol cas, entenem, vistes les inspeccions que s'han anat fent i el coneixement que es té de la qualitat del riu en aquella zona, que va ser un abocament fortuït, no va ser ni un abocament..., no és un abocament que normalment procedeixi d'aquesta empresa.

En el Freser, a part d'aquest abocament, hi ha altres abocaments, alguns fins i tot que encara no estan connectats de la població de la vila de Ripoll. Algunes cases urbanes, si vol vostè, són poques, però encara van al riu. I a part d'això hi ha, des del punt de vista industrial, Acabados Pirineos, que és, com vostè sap —perquè ja hi ha hagut alguna altra pregunta seva—, doncs, de Ribes, que el 27 de juny del 94 va també ser aprovat un pla de descontaminació gradual, en què en el termini d'un any passarà a la taula 3 de qualitat d'abocament. La indústria, també, Guarro Casas, a Campdevànol, que té també un tractament físico-químic amb flotació i filtres banda per als fangs, i aquesta de Conforsa.

Aquestes tres indústries, que són les tres més importants, tenen, per tant, en aquest moment, algunes ja tenen la depuradora i altres estan a punt de tenir-la finalitzada. Per tant, podem dir que de cara al futur, que és la seva preocupació i la nostra també, en aquest cas quedaran coberts aquests possibles abocaments, que, en qualsevol cas, com deia abans, el que es va produir és accidental i no pas permanent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, agraït per l'interès que ha pres a contestar la meua pregunta, concretament això també demostra que està molt

sensibilitzat per solucionar el problema, però crec que el tema que li exposo pot ser greu per la seva exemplaritat.

Miri, el procés cíclic que s'està originant és el següent: el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca fa repoblements de truites; aquesta indústria que vostè ha dit, Conforsa, concretament, doncs, fa abocaments, en aquest cas, d'àcid o hidrocarburs que les mata, i, després, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca torna a repoblar. És a dir, això seria una anècdota si no es donés la circumstància que el principal accionista de Conforsa és la Generalitat. És clar, després a partir d'aquí crec que l'efecte exemplaritzador d'una empresa que depèn o que l'accionista principal o que el que mana, per entendre'ns, és la Generalitat, doncs, col·labora amb aquest procés, crec que això és greu.

Evidentment, fins ara, aquesta empresa tenia problemes, tots ho sabem, però per una intervenció que va fer pública el conseller d'Indústria es veu que actualment va molt bé. Després jo crec que, si volem donar un exemple per tal de sanear el riu Ter i el riu Freser, seria interessant, si es fes els possibles, per tal que una empresa que està participada majoritàriament per la Generalitat donés exemple i evités aquestes mortaldats periòdiques de truites, que, en definitiva, em penso que en lloc de ser un exemple positiu, són un exemple negatiu.

O sigui, en definitiva, crec que, si el Departament de Medi Ambient o el conseller, es posés d'acord amb el conseller del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb el d'Indústria, perquè un no mati i l'altre repobli, crec que tots plegats en sortiríem beneficiats.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyor diputat, pel que veig, vostè diu que entre un que mata i l'altre que reposa, jo estic al mig. Però de totes maneres jo el que li vull dir, senyor diputat, és que en cap cas hi ha tracte de favor respecte a Conforsa, perquè, a més, fins i tot políticament seria un error. Seria ganes que realment hi haguessin aquestes preguntes que ens fa i moltes més que ens podrien fer en aquest sentit. No hi ha cap tracte de favor; no hi ha cap discriminació favorable a favor de Conforsa. Com li dic, té aquest tractament físico-químic, però fins i tot ara hi ha la previsió que es completi amb un tractament biològic. Per tant, jo penso que amb aquesta ampliació biològica, penso que podem assegurar, dintre, evidentment, dels límits de la seguretat —que en aquest món no hi ha res segur del tot—, però assegurar que aquest fet no..., o sigui tindrà solució.

A part d'això, com que a més d'aquests abocaments i a més hi ha altres nuclis urbans al llarg del Freser, allò que ja li vaig anunciar en una altra pregunta en aquesta cambra, doncs, que perllongaríem el collector per acabar d'eliminar tots els focus, amb això vull dir-li que està en fase d'aprovació i espero que finalment aquesta sigui la millor solució.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació
partidista d'algun delegat territorial del Govern*

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Manuel Nadal, sobre l'actuació partidista d'algun delegat territorial del Govern. Suposo que em demanarà l'acumulació de les dues preguntes, no?

El Sr. MANUEL NADAL: No, senyor president. No ho suposa bé.

El Sr. PRESIDENT: No? Doncs...

El Sr. MANUEL NADAL: Les formularé per separat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MANUEL NADAL: En alguns mitjans de comunicació de les comarques gironines va aparèixer una informació que el delegat del Govern, allà, el senyor Xavier Soy, en algun moment i dins les activitats que feia com a delegat del Govern, per tant, activitats institucionals, havia fet propostes deshonestes a alcaldes d'altres partits, en concret alcaldes socialistes, fent-los la proposta que en les properes eleccions municipals es presentessin en llistes de Convergència i Unió.

Creu el Govern de la Generalitat que aquesta acció política entra dins les funcions i atribucions dels delegats territorials del Govern de la Generalitat?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca i Valero): Gràcies, senyor president. Senyor diputat, m'estranya que vostè parli així i presenti en aquest Parlament o porti a aquest Parlament una pregunta derivada d'una notícia de premsa. No m'estranya, per això, m'estranya perquè vostè coneix el delegat del Govern de la Generalitat a Girona, sap el seu tarannà, sap que és delegat del Govern de la Generalitat de molts anys, i l'excel·lent relació que té amb tots els alcaldes, amb els quals diàriament comparteix actes institucionals. Per tant, jo crec que és una informació desbarrada i que crec que no respon a la bona relació que hi ha entre el delegat del Govern de la Generalitat i els alcaldes, i, de cap manera, el Govern de la Generalitat ha confós, ni pretén confondre mai les activitats que el delegat pot tenir, les institucionals com a delegat de les que com a membre de Convergència és el senyor Soy. Per tant, jo li agrairia que retirés, o que no se'n refiés, d'aquestes informacions, i, a més, em sembla molt perillós qualificar-les de deshonestes només basades en una informació de premsa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Senyor Nadal, pot repreguntar.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí. És clar, són informacions periodístiques, però és que el president del Govern de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol, en les seves rodes informatives després de les sessions plenàries del Consell Executiu, quan va ser preguntat sobre la qüestió, no ho va desmentir, sinó que va sortir per la tangent i, a més, va dir, a sobre, que és que el senyor delegat territorial de la Generalitat de Giro-

na, senyor Xavier Soy, doncs, anava molt pel territori, per tant, que feia una excel·lent tasca. Jo estic d'acord que el senyor Xavier Soy té un tarannà de bones relacions amb els alcaldes, però aquesta informació periodística ha aparegut, no ha estat desmentida, més aviat de forma tangencial ha estat ratificada, fins i tot, pel mateix president de la Generalitat, i a nosaltres ens sorprèn que no hi hagi un desmentiment contundent, per part de la Conselleria de Governació, per part del delegat del Govern i per part del president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. La senyora Cuenca té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Jo no interpreto així les manifestacions del president de la Generalitat. No és la primera vegada que un independent o, fins i tot, un militant que figura en les llistes d'un partit, doncs, manifesta que a les següents eleccions vol passar de partit.

Senyor Nadal, li diria més, si vostè volgués passar a Convergència, jo també li ho diria. (*Remor de veus.*) I no seria de cap manera una utilització institucional del meu càrrec, doncs, per a convidar-lo a militar o a incloure's en una altra llista electoral.

Jo crec que, quan el president de la Generalitat diu que fa una gran presència territorial, doncs, volia dir el mateix que jo li estic dient, que té molta relació amb els alcaldes, que de cap manera ha estat plantejat d'una manera institucional i que, fins i tot, la persona interessada, que és l'alcalde de Portbou, en aquest moment va dir que les converses havien estat informals i els contactes també. Per tant, jo em crec molt més les declaracions de l'edil de Portbou, que en aquest moment encara està en les llistes socialistes, que no, doncs, unes declaracions de premsa amb una interpretació que em sembla, com li deia abans, desbarrada, i que, en tot cas, el que sí que hauríem de deixar palesa és l'honestedat i la gran dedicació del delegat del Govern de la Generalitat, que mai ha pretès utilitzar el càrrec institucional per a qüestions que són només de partit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la justificació
del president de la Generalitat de l'actuació
partidista d'algun delegat territorial del Govern*

La següent pregunta, també sobre la mateixa qüestió: el senyor Nadal, de manera que continua en l'ús de la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, sí, continuem sobre el mateix tema. Per les paraules que van apareixent sembla que alguna informació periodística hi ha hagut. Que alguna veracitat hi ha en alguna de les qüestions. Potser ara sembla que van ser converses informals amb l'alcalde de Portbou. Hi va haver converses informals amb altres alcaldes... Bé, jo no dubto de l'honestedat del senyor Xavier Soy, tenim una excel·lent relació. Ens sembla que la relació que hi ha hagut en-

tre el delegat del Govern i el Partit Socialista ha sigut en general correcta, això també s'ha traduït en una correcció en les relacions amb els ajuntaments, bones per als socialistes.

Ara, jo crec que comencen a aparèixer aquí a Catalunya símptomes preocupants en la majoria de Convergència i Unió. Jo qualifico aquests símptomes preocupants de pecat de supèrbia. La majoria absoluta perllongada provoca, a vegades, actituds d'una certa prepotència i un cert relaxament en les formes...

El Sr. PRESIDENT: Cenyexi's a la pregunta. No faci consideracions generals.

El Sr. MANUEL NADAL: M'estic cenyint a la pregunta. Això s'ha produït en la Moció d'incendis, ahir es refusa la constitució de comissions d'investigació, hi ha elements de filtracions de converses, diguem. Això és fruit d'una actitud, doncs, que porta a vegades a les majories absolutes; a Madrid també va portar a aquesta situació, i en el seu moment va portar unes conseqüències molt negatives per al Govern socialista.

Jo crec que Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat està en aquesta fase de relaxament i de pretendre que tot s'hi val. Voler que a Catalunya el conjunt dels ajuntaments siguin de majoria convergent, no voler la pluralitat política, i voler uns ajuntaments submisos al seu Govern, i això fa que, en alguns moments, alguns delegats arribin a pensar que això és el millor per al país. Jo no crec que sigui el millor per al país. Vull una Catalunya plural, una Catalunya respectuosa amb els diversos partits polítics, i crec que la cultura del diàleg i de l'acord ha d'arribar a Catalunya.

Espero que, aquestes actituds, vostès siguin capaços de rectificar-les i que no els passi com va passar al Govern Socialista a Madrid. I que, per tant, jo crec que encara són a temps de corregir, de dialogar i d'acordar coses amb els socialistes.

(Remor de veus.)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Evidentment, senyora consellera, si no vol contestar no hi ha hagut pregunta, de manera que han sigut unes alegacions més o menys brillants, però, vull dir, em sembla que no hi ha pregunta. *(Remor de veus.)*

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals la cartografia de l'Institut Cartogràfic de Catalunya no és utilitzada com a document universal entre les administracions

Passem a la següent pregunta, que la formula la senyora Rosa Martí, sobre les raons per les quals la cartografia de l'Institut Cartogràfic de Catalunya no és utilitzada com a document universal per les administracions. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. A Catalunya tenim des de fa uns anys l'Institut Cartogràfic, que està fent una molt bona feina en el seu treball tècnic i que ha elaborat a nivell de gairebé totes les comar-

ques plànols com aquest (*l'oradora en mostra un*), mapes comarcals de Catalunya, a escala 1:50.000, i que aquests plànols en aquests moments no són distribuïts gratuïtament a les institucions, sinó que són objecte de compra, és a dir, tenen un preu marcat, i les institucions que el vulguin comprar, doncs, han de pagar el seu import.

Aquests dies, aquest any, amb els incendis hem pogut veure, a l'hora de visitar centres de comandament, municipis i consells comarcals, la pluralitat de cartografia existent a molts indrets. Té, per exemple, el comandament de Berga: hi havia un plànol de la Diputació antiquíssim; he vist plànols de l'Alpina, plans generals dels municipis... Em sembla que seria bo, ens sembla des del Grup Socialista que seria bo que aquest Govern que publica tantíssimes memòries, tantíssimes revistes de distribució gratuïta..., aquest, que és un document clau per al país i important, doncs, fos distribuït gratuïtament a totes les administracions públiques. Seria bo, per exemple, que els bombers, els ajuntaments, els consells comarcals, les ADF, qualsevol institució, disposés d'aquesta cartografia —que, per altra part, és magnífica— perquè a l'hora de qualsevol problema, com per exemple aquest dels incendis o d'altres, tothom parlés del mateix indret amb les mateixes cotes, el mateix nom i la mateixa situació geogràfica.

Per tant, el que preguntem al Govern és si té la intenció de fer la distribució gratuïta a les administracions i a tot el territori dels plànols de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Cullerell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Cullerell i Nadal): Sí, senyor president. Senyora diputada, jo lamento haver-li de portar la contrària, perquè em dóna la impressió que hi deu haver alguna confusió en les dades que a vostè li han donat.

Pel que fa referència a totes les sèries cartogràfiques impreses de l'Institut Cartogràfic, es lliuren d'ofici a totes les administracions presents a Catalunya: a la Generalitat, a les diputacions, als organismes de l'Administració central de l'Estat, als consells comarcals, als ajuntaments, a les empreses públiques, etcètera. I, per tant, es lliuren —ho repeteixo— gratuïtament.

La utilització posterior d'aquestes sèries cartogràfiques impreses per part de les administracions o del públic és discrecional: la utilitzen o no la utilitzen; aquest és un altre problema. M'imagino que vostè deu fer referència al que se'n diu «l'àmbit de la cartografia numèrica»; és a dir, l'àmbit de la cartografia numèrica és aquella cartografia que funciona dins l'ordinador, que, aquesta sí, per sistemes d'informació territorial l'Institut de Cartografia distribueix les seves bases cartogràfiques numèriques a les unitats orgàniques del Departament de PTOPI, així com a altres departaments de la Generalitat i d'altres administracions. I aquí sí que aquestes, les bases numèriques, aquesta cartografia numèrica, aquesta és la que no és gratuïta. Però al que fa referència vostè,

aquest mapa que ha ensenyat aquí, això és gratuït i es reparteix gratuïtament.

Per tant —ho repeteixo—, es reparteix gratuïtament i la seva utilització per part de les administracions és discrecional, sense que nosaltres haguem fet res, òbviament, des de l'Institut per obligar a la seva utilització.

Res més, i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president. És evident que em referia a aquest mapa i als altres que vostè ha comentat, perquè és imprescindible que totes les administracions en disposin i no ens consta a nosaltres que sigui de distribució gratuïta; perquè, per exemple, la Diputació de Barcelona ha explicat que va comprar aquesta base cartogràfica i va costar-li em sembla que al voltant dels 60 milions de pessetes. Perquè no és solament la base, sinó que és la base i després el posterior manteniment. Per tant, seria bo i important que la distribució fos gratuïta a totes les administracions.

Perquè, senyor conseller, de memòries i de revistes que valen milions de pessetes, en llencem cada dia moltes a les escombraries. Per tant, seria imprescindible que aquesta base, tant els mapes generals, com la base cartogràfica, com la seva actualització, fos de distribució gratuïta a totes les administracions. Perquè jo no n'he vist, en tots els llocs que he visitat aquests dies dels incendis, cap —ni d'aquests mapes, ni de la base— de posat. El centre de comandament de Berga disposava, senyor conseller, d'un mapa de la Diputació de l'any de la pera; cap plànol d'aquests hi havia...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps...

La Sra. MARTÍ I CONILL: ...per tant, la distribució...

El Sr. PRESIDENT: Senyora Martí...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: ...se li ha acabat el temps, ho sento. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. No afegeixo res més, dient que la senyora diputada, doncs, no està ben informada: torno a dir que la distribució és absolutament gratuïta; podem anar quan vostè vulgui, doncs, a l'Institut Cartogràfic, es reparteix a tots els ajuntaments i a les diputacions, i el que no és gratuït, el que no és gratuït perquè el seu cost és molt elevat —però no té res a veure amb aquests mapes que vostè diu que veu penjats i que utilitzen, doncs, els diferents cossos..., poden utilitzar els bombers, o poden utilitzar..., vostè feia referència a la problemàtica dels incendis, a les ADF, etcètera; no té res a veure— és tot el problema informàtic —informàtic; per tant, ficat dintre l'ordinador, els programes ficats dintre l'ordinador—, que aquest sí que es distribueix a través, diguem-ne, doncs, de..., en fi, no es distribueix gratuïtament.

Però —ho repeteixo— els mapes a què vostè fa referència, aquests que tenen utilitat i els quals a vostè li preocupen, a aquests hi tenen accés totes les administracions gratuïtament.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons del nomenament de cinc caps de secció de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis

Passem a la següent pregunta, també de la senyora Rosa Martí, sobre...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies...

El Sr. PRESIDENT: Sí, té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta pregunta va encaminada a conèixer quines són les raons per les quals el dia 5 d'agost es van produir cinc nomenaments de caps de secció de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, precisament el 5 d'agost, entre bloc i bloc d'incendis importants a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Els nomenaments a què fa referència, senyora diputada, que són quatre i no cinc seccions —i les enumeraré: la secció d'estudis, la secció jurídica, la secció d'inspecció i la secció de personal—, conclouen els nomenaments el 5 d'agost perquè la Junta Permanent de Mèrits va concloure tot el procediment, que va començar per convocatòria de concurs el mes de març, va concloure'l amb data 2 d'agost, i, per tant, immediatament vaig donar lloc al nomenament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. La senyora Rosa Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president. No em negarà la senyora consellera que fa molt mal efecte que precisament aquests nomenaments es facin entre bloc i bloc d'incendis. I no són quatre, senyora consellera: tinc aquí el DOGC i són cinc. Però, evidentment, aquests nomenaments obeeixen o són una prova palpable més del que aquests dies hem vingut explicant i comentant tots de la gran descoordinació que hi ha en la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis; perquè no es poden fer nomenaments el 5 d'agost, després d'haver convocat el concurs de mèrits l'11 de març. És a dir, cinc mesos es necessiten per a fer un concurs de mèrits? Senyora consellera, els focs s'apaguen a l'hivern, i a l'hivern és quan s'ha d'organitzar el Departament, i no en ple mes d'agost, quan les coses cremen i fort.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. La senyora consellera té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Sovint, senyora diputada, quan no es té tota la informació es corre el perill de convertir una pregunta en una actuació esperpèntica com és aquesta.

Miri, aquestes quatre seccions són seccions de l'organització interna, que no tenen res a veure amb els incendis —ho dic, això d'esperpèntica, amb relació als blocs d'incendis que vostè diu. I li haig de concretar més: vostè diu que

són molts mesos; són els mesos que va trigar, una junta permanent formada per professionals, a resoldre, doncs, tot aquest procediment.

Voler extreure conseqüències d'aquestes convocatòries i de si el foc s'apaga a l'hivern o a l'estiu, em sembla que no té la mínima relació; més quan —per això li dic que potser hauria estat millor que amb una trucada telefònica li ho hagués aclarit—..., aquestes seccions estaven ocupades, algunes des de fa més de dos anys, per les mateixes persones que han estat les que han rebut el nomenament després d'un concurs. Vostè sap que les convocatòries d'alguns llocs de treball de la Generalitat van ser objecte d'impugnació i que, finalment, es va resoldre i va ser a partir del moment en què es va començar, doncs, a convocar els diferents concursos. No hi vulgui trobar cap explicació, perquè no n'hi ha cap més que unes places que estaven ocupades per unes persones que desenvolupaven un treball d'una manera eficient. Tant és així, doncs, que han estat resoltes nomenant les mateixes persones que les ocupaven.

Li haig de dir que, si van trigar segurament, no crec que més enllà de vint o trenta dies més que qualsevol altre concurs, no és per res de tot el que vostè diu i s'imagina, sinó perquè justament en una d'aquestes seccions es va jubilar la cap de secció de personal i segurament —segurament— això va fer perllongar més un procediment que de si és bastant llarg perquè hi ha una convocatòria amb un termini de presentació d'instàncies, després s'ha de resoldre, s'ha de publicar al *Diari Oficial*, s'ha de convocar la Junta de Mèrits, i, per tant, doncs, després s'ha d'elevat la proposta. Vaig signar el 5 d'agost com podia haver signat el 5 de setembre si haguessin trigat un mes més, però sense que això tinguí cap relació, perquè forma part de l'organització interna i per les raons que ja li he exposat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Cuenca.

Passem... Les preguntes 14 i 15 han estat posposades.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions
d'actuació en les variants a la carretera
C-152 entre la N-II i Olot*

Passem a la número 16, sobre les previsions d'actuació en les variants de la carretera C-152 entre la Nacional II i Olot, presentada pel diputat senyor Joaquim Nadal... (*Veus de fons*.) El senyor Terradellas té la paraula, doncs.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta pregunta és ben evident. Es tracta de constatar que aquesta és una carretera que s'hi han fet unes obres importants de millora que poden possibilitar l'accés cap a la Garrotxa des de la Selva, Santa Coloma de Farners, Anglès. L'últim d'aquest tram es va inaugurar fa qüestió d'un any amb la presència de l'honorable conseller de Política Territorial; era la cinquena inauguració que fèiem d'aquests cinquanta quilòmetres.

Però, en tot cas, aquesta carretera està bé i ho celebrem i estem contents, però, no obstant, queden dubtes, i és que —com és lògic— cada poble necessita la seva variant, la seva variant que eviti el pas intern perquè aquesta pugui ser una carretera fluida. Es tracta de saber —el motiu de la pregunta— el calendari d'actuació en aquestes variants.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Terradellas. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Cullerell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Senyor diputat, celebri que vostè també reconegui les importants obres que s'han fet en aquesta fins ara anomenada carretera de la vergonya. En el transcurs dels darrers anys i en el de vigència de l'actual Pla de carreteres s'ha fet una inversió superior als 4.000 milions de pessetes, i sí que en aquests moments, a hores d'ara, el que queda és acabar, diguem-ne, justament —i ho comentàvem ahir—, per acabar de complementar el que assenyala el mateix Pla de carreteres de Catalunya, les variants de Sant Feliu de Pallerols, de Sant Esteve d'en Bas, la Celleria de Ter, les Planes d'Hostoles, Anglès i Amer.

Jo l'únic que li puc dir en aquests moments, senyor Terradellas, és que a hores d'ara —i em sembla que vostè ho coneix ja— estan en fase de redacció els projectes de traçat corresponent a les variants esmentades; que el conjunt de totes aquestes variants pot suposar una inversió que se'n va més enllà dels 3.100 milions de pessetes, i que, evidentment, el calendari per portar-les a terme, doncs, dependrà, senyor Terradellas, de les disponibilitats pressupostàries que el Departament tingui. I vostè sap que en aquests moments hi ha una certa tendència en totes les administracions —en totes les administracions— a retallar els departaments d'obres públiques.

En tot cas, sí que li puc dir que per part meua —i em sembla que ho vaig dir ahir quan parlàvem de les prioritats respecte a la xarxa bàsica o la xarxa comarcal— aquesta continua sent una de les prioritats que nosaltres tenim per poder incloure, no pas totes de cop, però sí que començar amb algunes d'elles tan aviat com sigui possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Terradellas pot repreguntar.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor president. El senyor conseller, l'honorable conseller suposo que entendre la nostra preocupació per una carretera que és veritat que s'hi ha fet..., jo no volia dir el nom de la «carretera de la vergonya», per mi ja està oblidat, i l'interès és que, és clar, portem deu anys fent obres i intentaríem veure com més aviat millor que estigui acabat. Queden set variants per fer; hi ha les de Sils, Santa Coloma de Farners, també, i a Riudarenes, que suposo que s'han de contemplar des de la Nacional II.

I sí que m'agradaria, senyor conseller, que se'm poguessin donar, com a mínim, les prioritats. Jo ja entenc que dels calendaris pot ser una mica difícil, però sí les prioritats. I, si

em permet fer-li un suggeriment: la variant, per exemple, de la Cellerà no és només una variant d'un casc urbà; significa des d'Anglès fins al Pasteral, que no hi ha carretera arreglada, anar esperant que es pugui fer la variant.

I, senyor conseller, també amb tota la responsabilitat. El final de les obres normalment són paranyes i les entrades al poble on acaba l'obra de millora es converteixen en punts negríssim d'accidents. Li reclamo el seu màxim interès perquè ens trobem que l'entrada a cada municipi, les dues entrades es converteixen en punts negres, molt negres, d'accidents que caldria intentar resoldre; si les variants no es poden fer de seguida, sí que, en canvi, es poden resoldre més fàcilment aquests punts negres, aquesta senyalització.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Senyor Terradellas, jo el que li puc oferir en aquests moments, i amb tota sinceritat, és una reunió amb els senyors diputats i amb les forces polítiques de la zona per tal d'establir, en funció de dues coses, òbviament –òbviament– de les disponibilitats pressupostàries, un pla, diguem-ne, de prioritats, perquè totes alhora no les podem fer. Hem de començar per una o altra i, evidentment, la temptació –també li ho dic amb tota sinceritat– de l'Administració quan realment, doncs, va curta d'armilla és que si veu que hi ha una variant que potser és la més necessària però, pel que sigui, hi ha discrepància de criteris per on ha de passar i per on ha..., en fi, quan notes que hi ha una mica d'oposició per part de les forces locals o dels ajuntaments, el que fas és posar-la l'última de la cua perquè dius: «Bé, per què, si a més a més d'anar malament de diners, per què, a més a més, m'he d'anar a barallar amb uns que sí que la volen però que no acaben de posar-se d'acord?»

Per tant, crec que fóra bo fer aquesta reunió tots plegats, i jo el que sé és que hi ha alguna variant el projecte de la qual està molt avançat però que, en canvi, em sembla que vostè ho deu conèixer perfectament, que em sembla que és el senyor alcalde que no hi està gens d'acord, amb el traçat que des de la Direcció General s'ha estudiat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a la construcció del tram Cervera-Igualada de l'autovia N-II

La següent pregunta, la formula la diputada senyora Dolors Montserrat, que suposo que em demanarà l'acumulació de les dues?

La Sra. MONTSERRAT: Sí, senyor president. No pas amb ànims d'esgotar tot el temps però, ja que són coincidents, si vostè m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Doncs seran les últimes d'aquest matí.

La Sra. MONTSERRAT: D'acord, moltes gràcies. Honorable senyor conseller, crec que vostè ja ha vist les preguntes que ha presentat el Grup Parlamentari i, evidentment, ja sap per on anem. Què és el que ha passat des de les declaracions de vostè, del 6 i del 7 de setembre, fins arribar avui a les declaracions del 6 d'octubre, en el diari *El Segre* que diu: «El conseller de Política Territorial da finalmente su beneplácito a este trazado.»

Vostè suposo que haurà tingut la reunió amb el ministre. (Pausa.) Suposo que vostè ha vist les declaracions, vostè ha vist la meua pregunta i vostè sap que aquesta cambra va aprovar una proposició no de llei, aprovada per majoria, l'abril del 93. Per tant, voldria saber quines han estat les prioritats per tal que vostè canviés, tan sols en un mes, d'opinió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Senyora diputada, bé, jo desconeixia aquesta informació d'*El Segre* que el conseller de Política Territorial «da finalmente su beneplácito a este trazado». Vull dir, jo no he fet aquestes declaracions, senyora Montserrat. Ho afirmo rotundament: no les he fetes ni he parlat amb cap mitjà de comunicació respecte a dir això. Això per un costat.

Sí que és cert, jo no li ho vull amagar, que en el transcurs del temps, la postura o el canvi de postura –també em sembla, perquè jo també tinc aquí la llista d'alcaldes que quan vaig arribar jo a la Conselleria em demanaven o eren partidaris del desdoblament–, doncs, el canvi de postura molt legítima d'uns determinats alcaldes respecte a aquest problema ha influït en mi. No li ho vull negar, en absolut. És veritat, és cert. Això ha influït en mi i això fa que, d'alguna manera des del Departament s'estigui reconsiderant –li ho dic també amb tota sinceritat– el que havia estat la nostra postura d'afavorir el desdoblament.

Per una banda, el que jo en diria la postura unànime de totes les forces polítiques de la Diputació de Lleida, per una banda –totes, senyora Dolors Montserrat, totes, incloses les del seu partit, totes–, doncs, per una banda, i el fet, també que la majoria d'alcaldes que jo en tenia aquí les signatures que em demanaven el desdoblament, que ara no diuen això –excepte dos, en queden exactament dos–, així com la reiterada, reiterada i tossuda, diguem-ne –tossuda en el sentit no pejoratiu però en el sentit de, en fi, posar-hi molt èmfasi del Ministeri–, adduint que era molt millor fer-ho pel desdoblament, fa que en aquests moments hi hagi unes converses, fa que en aquests moments hi hagi unes converses, l'última –com diu aquí– veig que va ser a Montserrat, és cert, amb el ministre d'Obres Públiques, doncs, per examinar de quina manera seríem capaços de trobar una solució que acontentés, per una banda, la totalitat de les forces polítiques, diguem-ne, que expressen la seva voluntat a través de la Diputació de Lleida, que em sembla que no en podem fer..., en fi, no podem oblidar i, d'altra banda, també, d'alguna

forma tenir en compte els legítims interessos de la part sud, és a dir, el que serien comarques de Barcelona, per dir-ho així, la gent, diguem-ne, del voltant de Santa Coloma que d'alguna forma es preocupen pel fet que la variant es tirés més cap al nord. Trobar una solució a aquesta, en fi, discrepància de criteris és el que busquem.

D'altra banda, senyora..., jo sóc molt respectuós amb el que diu, i a mi em preocupa el que va dir el Parlament de Catalunya, si bé en la seva primera..., en la Proposició no de llei, el primer punt, el que aquest Parlament es feia ressò, diu: «és de l'angoixa i preocupació dels ciutadans i institucions a les comarques de la Segarra i de l'Anoia davant la possibilitat que l'autovia Cervera-Igualada...»

Bé, jo crec que a la Segarra no n'hi ha, d'angoixa. Avui; potser n'hi havia, certament. I, escolti, quan jo vaig arribar em vaig fer ressò, quan vaig arribar a aquest escó, em vaig fer ressò d'aquesta angoixa. El que passa és que avui em diuen que aquesta angoixa ha desaparegut i, en aquest sentit, bé, si ha desaparegut, a mi em sembla que haig de ser també sensible a la desaparició d'aquesta angoixa. Tot respectant i tot veient que, possiblement, a l'Anoia no ha desaparegut tant l'angoixa. I el que estem buscant és, justament, la forma de fer compatible que l'angoixa de l'Anoia també desaparegui amb la solució que hauríem d'estar buscant i que estem buscant entre el Ministeri i el Departament.

Fins aquí tot el que li havia de dir, senyora Montserrat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Montserrat pot repreguntar.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Moltes gràcies per la seva sinceritat, senyor conseller.

Referent a la Moció de Lleida, vostè sap –perquè la té igual que jo; un, dos, tres quatre– que en el quart paràgraf diu: «El corredor de l'autovia de la Nacional II, conjuntament amb l'eix transversal, són dues de les àrees amb més potencial de creixement econòmic del territori de Lleida i per això els perjudicis que causa aquest retard poden tenir greus conseqüències futures.»

En aquesta Moció, en cap moment es parla si per l'opció nord o pel desdoblament. En aquesta Moció, en tot el seu contingut sempre es parla del retard de la construcció d'aquesta obra.

Una vegada aclarida aquesta qüestió, vostè parla de la Segarra i de l'Anoia. Vostè recordarà –ha parlat del primer punt de la Resolució–..., però el tercer punt, crec que és el més important perquè el primer punt d'aquesta Resolució del Parlament, aprovada, diu: «es fa ressò...»; però és que és molt més important el tercer, que diu: «Instar el Consell Executiu, en virtut de les seves competències en ordenació del territori i de la unanimitat general expressada per les institucions i els sectors afectats per aquesta obra, a transmetre al Ministeri d'Obres Públiques i Transports la necessitat que adopti el traçat anomenat “desdoblament actual Nacional II”.»

No li sembla important, a vostè, honorable conseller, que l'Associació per a l'Estudi de la Natura de l'Anoia, l'Aula de la Natura de l'Anoia, Anoia Verda i Neta, Unió Excursionista de Catalunya, Associació pel Medi Ambient de

l'Anoia, la Unió de Pagesos de Lleida –no de la comarca de l'Anoia–, la Federació de les ADF de l'Anoia, Agrupació de Defensa Forestal i tres forces polítiques: Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya i el Grup Popular, representats, en molts municipis afectats, per regidors, tant a la Segarra com a l'Anoia, com evidentment alcaldes de Montmaneu, d'Estaràs o de Sant Guim de Freixenet, no és prou important per tenir en compte aquesta decisió que sembla ser que demà el Consell de Ministres adoptarà d'una forma, ja, que serà irrevocable, senyor conseller?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Evidentment que totes les opinions són respectables i, a més a més, vostè ha citat, fins i tot, algunes de les opinions d'alcaldes del meu partit.

Miri, i sobretot no s'ho prengui malament, ni vostè ni ningú, jo el que crec és que és un error la Moció que es va aprovar en aquest Parlament. És a dir, si el Parlament no comença a dissenyar –jo ho crec, i perdoneu, vull dir, i us ho dic amb tota sinceritat–, jo crec que si el Parlament, amb els nostres vots –amb els nostres vots–, jo crec que si un parlament comença a discutir per on ha de passar una carretera, em sembla, em sembla que és molt difícil que puguem avançar. M'ho sembla. Escolti, perdoni, els parlo amb tota sinceritat, si vostès pensen que no, doncs, bé, el Parlament és el sobirà i diu que..., s'ha acabat. Jo penso que això és un error, que de vegades ens lliga després de peus i mans a l'hora de poder trobar solucions.

El que queda clar, senyora Dolors Montserrat –i he dit això i perdoni'm la franquesa amb què els he parlat–, és que en el punt darrer que vostè parlava, fins i tot, aquí sí que feia referències que s'instava el Consell Executiu, en funció també de la general unanimitat.

Aquesta unanimitat no hi és avui, senyora Montserrat, perquè –torno a dir-li-ho– el Partit Popular pot dir, pot tenir la seva –que no en dubto–, la seva, diguem-ne, versió oficial o la seva posició oficial, però el seu representant a la Diputació va votar el que va votar i certament, i certament, senyora Dolors Montserrat, que la Resolució final no deia, la Resolució, l'escrit de la Resolució no deia exactament que volien el desdoblament però sí que deia «per als millors interessos de Lleida». I els millors interessos de Lleida tothom sabia, i en l'explicació de vot tothom va dir que això representava que era la variant nord.

Però no vull entrar en discussió sobre això. Jo entenc que hi ha altra gent que pensa d'una altra manera i la meva obligació, em sembla, senyora Dolors Montserrat, que és intentar..., i en aquest sentit jo haig de dir que tindria una dolorosa sorpresa si demà, sense més, sortís aquesta aprovació en el Consell de Ministres perquè no està tancat el tema, no està tancat el tema, justament no està tancat perquè sabem que hi ha gent –com vostè assenyalava– de l'Anoia que pensa d'una altra manera i en aquest sentit estem intentant a veure si som capaços de trobar una solució de compromís.

Per tant, ho repeteixo i ho dic perquè, en fi, per no, també, doncs, no enganyar ningú, jo tindria una desagradable sorpresa de demà trobar-me en els diaris que el Consell de Ministres ja ha aprovat això sense continuar parlant-ne.

Res més i moltes gràcies. Malgrat —perdonin, senyors diputats—, malgrat que estic d'acord amb el que vostè deia. Hi ha una cosa més important que tot això, que és que comenci, que és que comenci. Per tant, és important; no dic això pas per anar-ho endarrerint, sinó que el que és més important és que aquesta obra comenci.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació sobre la política interdepartamental d'igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones

Passem al novè punt de l'ordre del dia que és la interpel·lació sobre la política interdepartamental d'igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones, presentada per la diputada senyora Imma Mayol, que té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el sentit de la interpel·lació que avui sostinc en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya és debatre amb el Govern sobre la concepció i les actuacions que ha dut a terme en relació amb el que s'anomena política d'igualtat d'oportunitats entre les dones i els homes.

Vostès, el Govern, varen elaborar l'any 89 el que anomenaren primer pla d'igualtat. En ell plantejaven trenta-quatre actuacions a dur a terme durant tres anys, del 89 al 92, en què pretenien una acció conjunta, global de tot el Govern.

En el contingut del pla hi havia una primera dada sorprenent. D'aquestes trenta-quatre mesures, nou eren qüestions que havia de fer el Govern de Madrid; és a dir, vostès aproven un pla en el qual una de cada quatre mesures no és responsabilitat seva; és responsabilitat del Govern de Madrid. Quan fan el primer balanç, i únic de què aquesta diputada i penso que tots els diputats i diputades d'aquesta cambra tenen constància, fan aquest, el balanç del 91, el juny del 91, si no ho recordo malament, ens diuen: «Un terç de les actuacions previstes estan finalitzades» —després analitzarem què entenen vostès per «finalitzades»—; «un altre terç» —diuen— «estan en grau avançat de desenvolupament, i un últim terç són considerades accions problemàtiques.» És a dir, accions en què no s'ha fet res.

Aquest és el balanç a un any de finalització del pla. Però el més preocupant no és això; el més preocupant són dues coses: la primera, és que del terç de coses que vostès diuen «això està finalitzat», un 40%, és a dir, pràcticament la meitat, són coses, propostes a fer a Madrid. El que han fet és fer propostes a Madrid, el 50%.

Segona, el que és preocupant és el barem que vostès utilitzen per considerar que quelcom està assolit, i els en posaré dos exemples, només: la cinquena actuació era la que

vostès anomenaven «penalització de l'assetjament sexual». Vostès diuen: «Això es considera finalitzat, donat que la Llei del 88 sobre infraccions i sancions en l'ordre social contempla aquest supòsit.» Jo els haig de dir que, és clar, si això està contemplat en una llei del 88 i vostès consideren que està contemplat a bastament, per què en un pla que es fa el 89 posen aquesta mesura? O sigui, hi ha una llei que per a vostès és satisfactòria, del 88, i en canvi fan un pla el 89 i diuen: «S'ha de penalitzar l'assetjament sexual.» I quan diuen: «això ho hem assolit» el 91, diuen, «ho hem assolit perquè hi ha una llei de l'Estat, del 88, que es considera assolit». Els diré més, a més: a l'actual legislació, malgrat les modificacions que hi ha hagut a l'Estatut dels treballadors, a hores d'ara, amb aquest nom, no està contemplat, l'assetjament sexual. Òbviament, tampoc està contemplat en el Codi penal, una vella reivindicació del moviment feminista. És més, la llei que vostès citen és una llei que només contempla, de manera indirecta, amb altres paraules, la sanció en relació amb l'assetjament sexual, quan aquest és exercit per l'empresari, però no quan és exercit per altres companys de la feina. Per tant, és una llei absolutament insuficient. En qualsevol cas, no hi ha hagut cap modificació legislativa substantiva, suficient, que permeti que vostès diguin el 91 que això s'ha assolit i, per tant, que és una actuació finalitzada.

Segon exemple. En aquest moment es consideren assolides les actuacions 1 i 2 del Pla d'igualtat sobre l'adaptació de la Compilació del dret civil català i la protecció dels drets del cònjuge no titular sobre l'habitatge familiar: vostè es pensa que això ja està assolit i jo, en relació amb això, només els llegiré molt breument l'explicació de vot que feia la meua companya, la senyora Magda Oranich, en el debat de la Llei de modificació de la Compilació del dret civil. La senyora Oranich deia: «Dues institucions progressistes, que s'han votat avui aquí, en aquesta Llei, com és la protecció de l'habitatge familiar i com és també el fet de la compensació econòmica en casos en què protegeixi alguna injustícia el nostre règim de separació de béns, aquestes dues institucions no tenen garanties sinó que només s'anomenin, només es parli d'elles per dir que hi són, però realment no tenen cap garantia d'aplicació.» És a dir, unes coses que vostès consideren assolides, la nostra mateixa companya de Grup els deia que estaven posades, però que no hi havia cap garantia d'aplicació.

No tinc temps d'estendre'm en cada una de les mesures, però del que fins ara he comentat es dedueix el rigor amb què vostès avaluen els plans. A hores d'ara, a quasi dos anys de la seva finalització, aquest Parlament no disposa de cap avaluació escrita, global, del que ha significat el desenvolupament del primer pla. Van comparèixer l'any 92 la senyora Llorach i el senyor López Sala, a la Comissió, però curiosament, quan van fer l'avaluació, només van citar onze de les trenta-quatre mesures. Aquesta diputada sap, llegint el diari de sessions de les Corts Generals, en una compareixença que hi va fer la senyora Núria Llorach, en aquell moment jo em vaig assabentar de les línies mestres del segon pla, però

també em vaig assabentar d'una altra cosa important: la senyora Joaquina Alemany, que estava allà com a diputada de Convergència i Unió, va dir en aquella compareixença que l'Institut Català de la Dona disposava d'una avaluació externa del Pla, igual com l'Institut Andalus de la Dona. És veritat, senyor conseller, això? Quins resultats presenta, aquesta avaluació externa? Ens la podrien fer arribar?

Fins aquí, un desacord profund amb la manca de compromís, de rigor i de transparència del Govern, però en la segona part de la meua intervenció voldria expressar un segon motiu de crítica de fons a l'acció de govern, i és que existeix un divorci profund entre el que diuen i el que fan. No hi ha hagut una actuació compromesa de les diferents conselleries en una acció de Govern per tal de fomentar una veritable feminització de la societat. Aquesta és una expressió de Victòria Camps que ha fet fortuna, i que vol dir generalitzar a tota la població aquells valors que socialment s'atribueixen a les dones, i que tanmateix són aspectes imprescindibles d'allò que anomenem «humanitat». Feminitzar la societat implica una forma diferent d'entendre la noció de treball i d'activitat; significa replantejar la separació entre allò públic i allò privat; significa modificar les prioritats establertes; significa, en definitiva, que la producció de béns i serveis estigui al servei de les persones, i no al revés, com acostuma a passar en els sistemes socials.

Jo diria, senyores i senyors diputats, que l'actuació de les diferents conselleries durant aquests anys ha anat des de la indiferència fins al boicot més clar. I posaré quatre exemples. Primer, Conselleria de Treball, tema: discriminació de les dones en el món laboral. Tenim la sort, a Barcelona, de tenir una inspecció de treball profundament sensibilitzada en el tema. Disposem de dues inspectores dedicades íntegrament a aquesta tasca. Aquesta és una decisió interna de la inspecció; és una decisió mai esperonada pel Departament de Treball, que tindria l'obligació de donar ordres i facilitar la feina de la inspecció en aquest sentit. Mai la inspecció de treball –mai– ha rebut cap directriu en relació amb la prioritització d'aquests temes. És més: a hores d'ara no saben, ni la inspecció de treball, ni la diputada que els parla, ni els sindicats, què ha passat amb les actes d'infracció proposades per la inspecció. Quantes i quines s'han ratificat? Amb quines sancions? Jo he fet unes preguntes per escrit, però seria bo que vostè, senyor conseller, que té informació, ens la pogués transmetre.

Segon exemple: Conselleria de la Presidència. Tema: una actuació, no en recordo el número, «Seguiment i control publicitari a Televisió de Catalunya i Emissores de la Generalitat.» Quantes vegades, senyor conseller, han actuat vostès d'ofici, utilitzant el que preveu l'article 3 de la Llei general de publicitat, quan els anuncis atempten contra la dignitat de les dones o transmeten d'elles una imatge vexatòria? Quantes vegades han actuat d'ofici, que ho podrien fer? Quantes vegades el Consell Assessor, que es contempla en la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ha desaconsellat l'emissió d'un programa per vexatori? Quantes vegades ha impulsat, aquest Consell, la projecció de de-

bats, programes que facilitessin un canvi d'estereotips sexistes i potenciessin un món on els homes i les dones compartís totes les activitats necessàries per a viure bé?

Jo, senyor conseller, no em resisteixo –encara que dispo- so de poc temps– a parlar-li aquí d'un exemple significatiu de la manca d'interès i de la complicitat de la televisió pública catalana amb el més aberrant del pensament masclista. Dissabte, 6 de juliol, dos quarts de deu de la nit, el programa *Pelé i els Mundials*; vostès saben, no cal que els ho digui, l'audiència que això pot tenir, eh? Descriu el que diu. Pelé, en Pelé, li diu a un nano: «Els que em veuen la pilota a la mà pensen que no té ni vida ni una personalitat pròpia, però en realitat la pilota no és un objecte mort, sinó que té molta història i també molts secrets. La pilota no és un enemic, com un toro en una cursa, ni una eina de casa que s'utilitza sense risc; tampoc no és un utensili impersonal, mancat de gestos; és un objecte semiviu, amb reaccions pròpies com les bestioles, i com les bestioles té misteris; més que les bestioles, com una dona, consentida i considerada, com dos peus, les astúcies del mal». No hi calen comentaris. Què fan vostès per impedir que això succeeixi a la televisió pública?

Tercer exemple. Conselleria de Comerç, Consum, i Turisme. Tema: Llei de comerç interior. El Grup d'Iniciativa per Catalunya, presentava al moment del debat, penso que era l'any 91, un conjunt d'esmenes que plantejaven una qüestió de fons, d'aquelles paradigmàtiques del que havia de fer un govern per contribuir a canviar les coses. Mirin, avui dia, els horaris comercials estan fets, pensats per a un funcionament social que no és veritat, que no existeix, i que coincideix menys encara amb el futur que voldríem. Coincideixen de ple, els horaris dels comerços, i també del serveis en general, dels transports, de les escoles, amb els de la producció. Per tant, expressen un funcionament social basat en el que és una mera divisió sexual del treball. Qui compra, qui acompanya la criatura al metge, qui fa una gestió en relació amb els impostos, se suposa que són les dones, dedicades a tenir cura dels altres, estar a casa. Això avui no és així, i d'aquí a deu anys ho serà menys. I el que voldria deixar ben clar en aquesta cambra és que en cap cas el que planteja aquesta diputada és que tot això tan important per a la vida de la gent es deixi de fer, sinó que el que cal és que tots i totes assumim aquestes funcions, i que es creïn les condicions socials que permetin que això es pugui fer en millors condicions. Si en la Llei de comerç interior vostès haguessin introduït aquest criteri, haurien contribuït a crear, en la mentalitat i el funcionament social, una altra lògica: la vida de la gent, les seves necessitats, com a criteri a tenir en compte a l'hora d'organitzar els horaris, no només l'interès corporatiu o econòmic.

L'últim exemple –i acabo, senyor president– és el galimaties que ha envoltat l'elaboració del segon pla d'igualtat; un pla que teòricament hauria hagut d'estar en funcionament el gener del 93, i això és responsabilitat de tot el Consell Executiu. En aquests moments jo estic, senyor conseller, obligada a fer-li tres preguntes. Primer, què ha passat, senyor conseller, entre el dia 17 de setembre de l'any 93 i ara,

el juliol del 94 o el setembre del 94? El 17 de setembre del 93 la senyora Bruguera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, contestava una moció de la senyora Vandellós, del Grup Socialista, en la qual la senyora Vandellós sol·licitava l'aprovació del Govern del segon pla d'igualtat; ella deia, d'una manera molt moderada: «al més aviat possible». A aquesta Moció, quan ella la defensava, la senyora Bruguera li va contestar: «Li he de dir que aquest matí» —això era el 17 de setembre del 93— «s'ha aprovat, en la Comissió Interdepartamental, l'esborrany definitiu del segon pla. Ara falten només uns quinze dies, el temps que les conselleries facin una rellegida per a l'aprovació del Consell Executiu.» Quina rellegida! Ha durat deu mesos. Què ha passat, senyor conseller, mentrestant?

Segona pregunta. Què ha passat amb el compromís assolit per vostè i el seu Grup Parlamentari, que li dona suport, en relació amb el debat previ en el Parlament per a l'aprovació del pla? Aquí no hi ha hagut debat previ, en el Parlament. Per què no ho tramiten com a projecte de llei i hi podríem intervenir tothom?

Saben com m'he assabentat, jo —els ho deia abans—, de les línies mestres del segon pla? Llegint una intervenció de la directora de l'Institut Català de la Dona, a Madrid, el mes de març de l'any passat. O sigui, aquesta diputada s'assabenta del que es farà a Catalunya a partir d'una intervenció de la senyora Llorach a Madrid. Què ha passat amb això?

I, tercera pregunta: en què s'ha concretat, senyor conseller, l'afirmació que feia vostè el dia 30 de juny del 93 en resposta a la senyora Vandellós? Vostè deia, quan ella plantejava que s'havia d'aprovar el pla i tal..., vostè li deia: «I desitja, i en això coincidim plenament, vostè desitja que, quan es vegi la Moció, que serà el setembre, aquest pla estigui redactat. Jo no solament ho desitjo, sinó que pràcticament estic segur que el mes de setembre això estarà redactat, i que prèviament, abans que sigui redactat, això pot estar prèviament consensuat, comentat. I en el cas» —i aquí els crido l'atenció— «que no sigui així, doncs, bé, aleshores hauré d'assumir responsabilitats polítiques que se'n deriven.»

Jo li pregunto: davant l'incompliment de totes dues coses, quines responsabilitats polítiques ha d'assumir, senyor conseller?

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac i Aguil·lar): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, la diputada senyora Mayol presenta una interpellació respecte, d'una banda, a la seva intervenció que acaba de fer ara, sobre les valoracions i les coses que hem fet o que hem deixat de fer, del primer pla d'igualtat entre l'home i la dona, i el que publica el diari, el *Butlletí Oficial del Parlament*, és «quins són els propòsits de capteniment del Govern?» Per tant, una cosa és fer l'avaluació o comentar els resultats del primer pla i l'altra cosa és fer la projecció de quines són les actuacions que s'han de fer en un futur, per-

què la referència als propòsits de capteniment és, evidentment, quines seran les actuacions en el futur.

Lògicament, com es pot imaginar, en un exercici de responsabilitat, jo pensava dir-li quines havien estat les bases sobre les quals s'havia estructurat la construcció i l'elaboració del segon pla. Com que vostè ha donat una sèrie d'exemples, jo, lògicament, tots ells no els hi contestaré, perquè, a part que em sembla que no és la meua feina —sobretot si tenim en compte que el dia 3 d'octubre, el *Diari Oficial* publica la compareixença en comissió de la responsable directa de l'Institut Català de la Dona, i, per tant, jo em penso que és allí on s'han de fer les preguntes concretes sobre quines han estat cada una de les actuacions—, i jo haig de fer referència a les línies globals d'actuació que el Govern de Catalunya, en la seva política interdepartamental pensa fer en aquesta qüestió. En aquest sentit, doncs, el que li haig de dir és que fonamentalment, per començar, perquè em sembla que és adient, em sorprèn que vostè digui que se n'assabenta, de les línies mestres del segon pla d'actuació i tot seguit faci aquí referència a la interpellació que el dia 30 de juny va respondre aquest mateix conseller exactament a la mateixa pregunta, sobre quines eren les línies de capteniment, on jo el que vaig anunciar, ja, d'una manera pública —i està publicat, i jo ho tinc, i per tant vostè també ho pot tenir—, quines serien o quins havien de ser els grans eixos del segon pla de política. Per tant, em sorprèn enormement que vostè digui que només se n'ha assabentat, d'això, mitjançant unes intervencions al Congrés de Diputats per part de la diputada senyora Joaquina Alemany. Em sorprèn enormement, quan a més vostè té tota la informació a les seves mans, part de la qual ha llegit aquí, dient que jo havia adquirit uns compromisos, i evidentment els compromisos els tinc adquirits.

I, en qualsevol cas —i amb això ja contesto la seva darrera pregunta, quines són les responsabilitats polítiques—, doncs, això ho ha de dir aquesta cambra, però a mi se m'acut que la més normal és reconèixer que si ens hem retardat és que ens hem retardat, intentar explicar i avaluar per què ens hem retardat, i si això ha estat o no suficientment justificat, que és el que jo li diré.

El segon pla d'actuació, el segon pla del Govern per a la igualtat de l'home i la dona, es presenta fonamentalment com una continuació del primer pla, com a resultat d'un exercici d'autocrítica quant a les actuacions assolides, quant als resultats i quant a la seva eficàcia.

Vostè diu..., i difereix en determinades valoracions de certes actuacions. Miri, això, al llarg del punt de l'ordre del dia anterior a aquesta interpellació, s'ha vist aquí, les opinions, els pensaments, les maneres de creure i cadascú valorar les coses són lliures. Són lliures i són subjectives. Això no vol dir que no siguem responsables: cadascú haurà d'assumir la responsabilitat d'aquella opinió que emeti. Vostè creu que les actuacions són absolutament insuficients, ineficaces, etcètera; és una opinió, és una opinió que vostè emet —respectable, per descomptat—, però que probablement el Govern no comparteix, entre altres raons perquè una sèrie

de fets sí que s'han assolit. I, en això —no crec que ara sigui el moment en què hi entrem—, li cito l'exemple que vostè s'hi ha estès —i que l'autora de la cita que ha fet també està present aquí—, respecte de si les mesures que conté la Llei de les relacions patrimonials entre cònjuges són suficients o no per garantir l'habitatge familiar. Les coses són opinables. Jo no crec que sigui el moment, ara, que defensi la tesi, però hi ha multiplicitat d'argumentacions jurídiques per dir-li que en la majoria, enorme majoria dels casos, per no dir en tots els casos, l'habitatge conjugal, des del punt de vista del marc legal i jurídic vigent, en l'àmbit del dret civil, està perfectament protegit. Evidentment que pot haver-hi, mitjançant un conjunt de subterfugis, alguna actuació concreta en què no hi hagi aquesta protecció, però com que entenc que aquesta interpellació no va dirigida cap al dret civil català i el marc econòmic patrimonial que ha de regular les relacions de la família, en el seu cas, quan vulgui, la podem tenir, i jo deixaré de fer..., amb referència a això...

I, en tot cas, sí que li he de dir que el que opini o el criteri que manifesti un personatge tan públic, alhora admirat, que té un recolzament i un reconeixement als mitjans esportius, com pugui ser el senyor Edson Arantes do Nascimento, conegut com a Pelé, el rei del futbol, doncs, bé, és una opinió que ell emet, i evidentment el que no es pot en una televisió pública és estar permanentment sotmetent a un exercici de crítica per tallar les opinions i per només emetre aquelles opinions que puguin ser vàlides. Si això hagués estat com a nota oficial o això hagués estat com a suport d'una campanya objectiva institucional, admetria perfectament la seva crítica, però que una persona faci una comparança més o menys encertada..., em comprendrà que les televisions públiques han de respectar les opinions emeses pels seus propis autors. De no ser així, crec que la cosa sí que seria exactament rebutjable.

Jo volia dir-li —com vaig fer el mes de juny, i em fa l'efecte que he entrat massa en concret als temes que vostè plantejava—, volia dir-li quines eren les grans línies d'actuació del segon pla. No sé si li interessa, això, però jo crec que és el que realment respon al fons de la pregunta que vostè..., o de la interpellació que vostè planteja, de «quin és el capteniment», de «què és el que pensen fer vostès de cara al futur en ordre a aquest segon pla». Tot i reconeixent que evidentment hi ha un retard en la seva execució, en la seva aprovació, retard que sens dubte és degut —com ja vaig dir en el seu moment, en el mes de juny—, d'una banda, a la innegable..., que vostè no la valori, em sembla molt bé, però a la innegable incidència de les eleccions que es va produir l'any 1993; en segon lloc, el segon pla és un pla molt més complex, molt més ampli, que com vostè segurament sap de trenta-quatre passa a cinquanta-cinc objectius, dividits en cent seixanta accions, la qual cosa elabora..., exigeix una mica més de temps en la seva preparació, i, en tercer lloc —que és el més important, i, si és el cas, en el seu moment li faré referència al calendari de la seva elaboració—, la conveniència, tal com jo em vaig comprometre aquí, que aquest pla fos fruit d'un ampli consens entre totes les forces no so-

lament d'aquest Parlament, sinó que puguin tenir d'una manera directa o indirecta incidència en l'execució de les previsions d'aquest segon pla.

El segon pla, ho repeteixo, partint d'una valoració crítica dels objectius assolits o no assolits, o insuficientment assolits, i partint del major coneixement d'aquells llocs on encara sigui realment difícil arribar-hi o executar-ho, degut a l'aplicació del primer pla i, en segon lloc, com a mesura important des del punt de vista d'elaboració d'actuacions que siguin reals i eficaces..., la distinció entre la inevitable diferència que hi ha entre unes actuacions puntuals —que les podríem anomenar de tracte únic, les quals fent-les ja estan acabades, com pot ser una campanya publicitària— o les actuacions de tracte successiu —les quals exigeixen una reiteració i una repetició en el temps com a fruit conseqüent d'una idea: que no és tan difícil assolir un objectiu com mantenir-lo. Evidentment, això genera l'obligació d'haver de reiterar alguns d'aquests objectius que ja estaven coberts en el primer pla, la reiteració dels quals no ha de valorar vostè, crec jo, com un incompliment o ineficàcia del primer pla, sinó senzillament que la seva reiteració i manteniment en el segon pla és degut en part que s'han de mantenir en el temps les seves actuacions i, en segon lloc, que és difícil arribar a alguns racons on encara no s'ha produït la necessària igualtat d'oportunitat, tractament jurídic i conseqüències entre l'home i la dona.

Com a línies fonamentals, he de dir-li que el segon pla del Govern per a la igualtat de la dona està estructurat al voltant de set eixos vertebradors, i no pas sis, com era el primer pla. Fonamentalment, aquests eixos —i només llegiré els enunciats, per no haver d'incidir-hi; si és el cas, ja en parlarem detingudament més endavant— són: àmbits de sensibilització; legislatiu; socio-cultural; coeducació i formació reglada; formació ocupacional professional i el món del treball; àmbit sanitari, i, per últim, l'àmbit dels serveis socials i comunitaris. Es recullen com a reiteracions actuacions en l'àmbit legislatiu, que van des de la creació del Fons de garantia, que si bé és responsabilitat... Vostè diu... Com si nosaltres no volguéssim assumir la responsabilitat! Ja ens agradaria, al Govern de Catalunya, tenir competències i responsabilitats polítiques en el 100% de l'acció d'un govern respecte d'una societat, ja ens agradaria —i això li ho diu el conseller de Justícia— poder legislar d'una manera absoluta respecte del matrimoni i els seus efectes, conseqüències, les seves formes i els seus efectes generals, i no haver-me de limitar als efectes patrimonials del matrimoni. Per tant, si he de crear un fons de garantia que estableixi uns mecanismes de subsidiarietat a l'hora de l'incompliment de l'obligació personal del pagament d'una pensió, aquest és un efecte general del matrimoni constitucionalment reservat al Congrés de Diputats, és a dir al Parlament de l'Estat central, en el qual el Parlament de Catalunya, repeteixo, lamentablement no pot tenir-hi competències, la qual cosa obliga que aquesta acció s'hagi de plantejar en la seu del Govern central.

Hi ha reiteració en l'àmbit legislatiu; hi ha reiteració en l'àmbit socio-cultural, d'alguns dels objectius que encara no

s'han assolit; hi ha reiteracions en l'àmbit de la coeducació; també n'hi ha en l'àmbit de la formació ocupacional professional i del treball, per tal d'evitar que es vagin mantenint actuacions sexistes o discriminatòries, i en l'àmbit dels serveis socials i comunitaris.

Hi han aportacions importants en l'àmbit de la sensibilització, en l'àmbit del legislatiu —és a dir, en l'àmbit de l'eix d'actuacions legislatives—; hi han també aportacions en l'àmbit socio-cultural —especialment després de conèixer una sèrie de dades estadístiques que, en el seu cas, després li faré arribar—; hi han aportacions en l'àmbit de la coeducació i la formació reglada —ressaltant-ne alguns dels objectius, que m'agradaria poder-ho fer, però per raons òbvies no ho puc fer amb el detall que m'agradaria, però, repeteixo, no em sento responsable ni culpable, atesa l'anunciada comparança de la responsable en comissió per parlar a bastament d'aquest tema—; hi han aportacions innovadores en l'àmbit de la informació i formació de la sexualitat; també n'hi han en l'àmbit de la formació ocupacional, professional i en el treball —especialment per tal de sensibilitzar els agents laborals per trencar..., perquè és un dels pocs moments en què l'acció legislativa ha anat pel davant de la pràctica social i contractual i, per tant, tot i que s'han produït grans avenços en l'àmbit legislatiu, no s'han traduït en conductes concretes a l'hora d'elaborar els convenis i la contractació laboral; per tant, és indispensable conscienciar els membres dels comitès d'empresa i els sindicats per tal d'acceptar plenament aquests avenços legislatius —hi han importants novetats en l'àmbit sanitari, i, per últim, també n'hi han dins l'àmbit dels serveis socials.

Jo, el que li volia dir és que això és el resultat, d'una banda, de la informació assolida amb l'execució del primer pla, de les aportacions prèvies —que sí que s'han fet, que sí que s'han fet— de totes les forces que hi poden participar, i de tots els col·lectius, en aquesta matèria —incloses les diputades d'aquest Parlament—, i que és el resultat també d'un ampli consens assolit a l'hora de l'elaboració i aprovació d'aquest Pla. La qual cosa, evidentment —i amb això jo responc concretament—, conté el pensament, la ideologia i el programa concret d'adaptació per al futur, amb la qual cosa crec que responc a la seva interpellació respecte de la política interdepartamental del Govern en ordre al Pla d'igualtat entre homes i dones.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot fer ús del seu dret de rèplica, preguntant-li que se ceneixi al temps concedit, eh?

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. A veure, senyor conseller, unes quantes coses. La primera, vostè em diu: «El contingut de l'enunciat de la interpellació no és ben bé el que vostè ha parlat». Jo entenc que la política d'igualtat d'oportunitats entre home i dona del Govern es concreta en els plans d'igualtat: és l'instrument de què vostès s'han dotat per fer aquesta política. Per tant, jo li he parlat de la valoració del primer pla i del segon.

Segona cosa... Amb relació a la valoració del Pla, vostè em diu: «La seva valoració és subjectiva». Escolti, senyor conseller, jo no li he fet la meua valoració, eh? Jo el que he fet és..., he agafat la seva valoració i els he dit: «Com vostès consideren que una cosa és assolida o no és assolida?», jo no els he fet la meua valoració. Ja els la podria fer, i m'agradaria tenir temps per fer-la —avui en diré algun element. És clar, no és la valoració meua, jo he agafat com vostès ho valoren i el que vostès consideren assolit i com ho consideren assolit.

En aquest sentit, jo, a l'hora de fer una valoració del Pla, els he de citar dues coses, per exemple, que són d'altra gent que a mi em ve i em comenta... Quan en una reunió del Consell de Benestar de l'Ajuntament de Barcelona vénen les empresàries —que no són d'Iniciativa, en aquest cas—, vénen les empresàries com a organització empresarial i plantegen que un dels temes més greus per al seu funcionament com a empresàries és que avui en dia, quan van a un banc, quan van a les entitats financeres, un dels principals problemes que tenen és que a l'hora de demanar un crèdit, i porten els seus balanços, i porten els seus estats de comptes, se'ls pregunta: «I el seu marit, en què treballa?» Jo dic: què ha fet el Govern, no per intervenir directament, però per fer treball amb aquestes caixes de sensibilització, que permeti que això no succeeixi, com un instrument per ajudar les empresàries?

Quan parlem de les cases d'acolliment, per exemple —que és un cas concret, i a més és un exemple clar d'aquell que a mi em consta que per part de la Direcció de l'Institut Català de la Dona hi ha voluntat, en el cas de les cases d'acolliment, perquè ho diuen en els seus plans, i a més a més expressen que una forma claríssima per fer aflorar tot el que sigui el tema dels maltractaments és fonamentar les cases d'acollida—, per què després, a l'hora d'obrir-ne, hi ha tantíssimes pegues per part del Departament de Benestar Social perquè s'obrin? Per què es triga tantíssim que s'obrin les cases d'acollida i a hores d'ara encara no està oberta la casa de Santa Coloma, que en les memòries del 90 de l'ICD ja surt com una casa oberta?

Clar, és a dir, no és una valoració subjectiva, aquesta que li estic dient. Vostès tenen un estudi, que va fer l'Institut Català de la Dona, que diu que un deu per cent de les dones tenen maltractaments, i que la zona amb més incidència de maltractaments és l'àrea metropolitana de Barcelona. En aquest moment funcionen tres cases d'acollida: Tarragona, Lleida i Granollers —a Granollers, des de fa molt pocs mesos. Com és que no funciona cap casa a l'àrea metropolitana finançada per vostès, si vostès en un estudi seu diuen que és el lloc de més incidència? Què passa, aquí? Que l'Institut Català de la Dona ho vol impulsar i la Conselleria de Benestar s'encarrega de retallar-ho.

Un altre tema, una tercera qüestió. Vostè em diu: «No em digui que vostè ha conegut el Pla per Madrid, perquè jo vaig venir a fer una interpellació.» Senyor conseller, jo valoro molt les seves intervencions, però vostè va fer el mateix que ha fet avui, que és llegir l'índex, llegir l'índex del que és el Pla: no vam poder entrar ni a les mesures. Per tant, jo vaig

conèixer el títol, però, òbviament, la intervenció de l'Institut Català de la Dona a Madrid, que va durar una hora i mitja, me la vaig llegir i és més àmplia que la que vostè va fer aquí. I vostès es van comprometre a fer debat amb les diputades, no a fer el que van fer, que va ser un simulacre. Escolti'm, d'un dia per l'altre, d'un dia per l'altre, en un ple, el mes de desembre de l'any passat, van dir: «Escolta'm, farem una reunió informal demà a la tarda, quan s'hagi acabat el ple, on vindrà la directora de l'Institut Català de la Dona, ens reunirem amb les diputades que pugueu i comentarem la jugada.» Això és la forma que vostès tenen de consultar el Parlament de Catalunya sobre un pla d'igualtat, quan moltes de les diputades no van poder-hi ser —en aquest cas, jo per raons familiars, i moltes altres diputades d'altres grups no van poder-hi ser perquè és que d'un dia per l'altre, de manera informal...—, això vostès consideren que és consultar el Parlament de Catalunya? Senyor conseller...!

En qualsevol cas, l'última cosa que jo volia plantejar avui és que m'ha preocupat molt quan vostè ha dit, així: «La continuació...», aquest Pla d'igualtat és la continuació de l'altre». Miri, aquí hi ha una qüestió de fons que em sembla preocupant, i és que molt sovint el que s'està dient quan es fan plans d'igualtat d'oportunitats..., el tema de fons que s'està dient és: «Com que aquests plans van néixer en un moment en què el que s'havia de potenciar era la incorporació de les dones al mercat de treball, anem a fer tot allò que volgués dir masculinitzar les dones» —perquè m'entenguin, per dir-ho amb una paraula ràpida—, és a dir, anem a fer que les dones facin el mateix que fan els homes, i, per tant, s'adrecen plans cap al fet que les dones puguin incorporar-se, puguin assolir coses que han assolit els homes històricament. Però no hi ha cap plantejament de fons que signifiqui canviar l'estructura social per tal que hi hagi canvis de fons que signifiquin el que jo deia abans: la feminització de la societat; és a dir, que el que històricament simbolitzem nosaltres passi a ser patrimoni de tota la humanitat. I això vol dir coses concretes, però vol dir coses rupturistes, vol dir canvis estructurals —com jo li parlava abans—: vol dir canviar el funcionament dels horaris, vol dir que a l'ensenyament secundari, no com a cosa optativa —que és el que diuen vostès—, els nois i noies aprenguin el funcionament de les tasques de la llar, vol dir tot un treball de modificació del funcionament empresarial perquè permeti, veritablement, que les dones que vostès formen per fer de paletes trobin després una feina; perquè ja poden anar dient vostès que les dones facin noves professions: i si després, quan les han de contractar, no les contracten? És a dir, estic plantejant que fer avui política d'igualtat d'oportunitats no és només que les dones facin allò que tradicionalment han fet els homes: és fer canvis que permetin que tota la societat tingui, com a patrimoni col·lectiu, el que nosaltres simbolitzem, i que veritablement passin a ser valors per a tothom, i que això significaria, sens dubte, que tots i totes visquéssim millor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president... A mi ja m'agradaria tenir més temps per poder entrar en detalls i per poder aprofundir. Vostè ha fet una referència a l'element..., que aquest és el jo ara, fonamentalment, procuraré contestar-li amb una mica més de detall, perquè vegi que jo no tinc interès només de venir aquí a llegir índexs; perquè jo entenc que la tasca parlamentària és una tasca molt seriosa i que els senyors i les senyores diputades mereixen total respecte, i, per tant, per venir aquí a dir «tonte-ries» més val quedar-te a casa teva i, per tant, no assumir cap mena de responsabilitat.

Vostè m'ha tocat un tema que jo estic absolutament d'acord amb vostè, perquè considero que feminitzar la societat és quelcom enormement positiu, enriquidor, i no pas que tingui cap element que pugui ser estudiat o estructurat des d'un punt de vista negatiu. No obstant, vostè diu: «El que fan, en canvi, és masculinitzar la dona.» Bé, jo només em centraré en l'objectiu 6.2.1, dins l'àmbit sanitari, al qual abans he fet referència, que té per objecte difondre les mesures de protecció que fomenten la salut laboral de les dones. El punt de partida derivat de l'avaluació que nosaltres fem del primer pla és que es pot produir, o s'ha produït, de fet, l'accés al món laboral —tot i que en uns percentatges que a nosaltres no ens semblen suficients— de la dona a sectors que tradicionalment han estat objectiu o han sigut considerats masculins; per exemple, se citen des de la investigació físico-nuclear, química, etcètera, fins a elements no tan sofisticats, com pugui ser la mineria, i es considera que el tractament en el marc laboral i el marc legal existent en aquest és insuficient, atesa la consideració i les particularitats que en el seu moment pugui tenir la dona. Per què? Perquè no es tracta de masculinitzar-la, sinó de donar-li el tractament que li pertoca segons les seves particularitats, sense que es pretengui absolutament una homogeneïtzació.

En base a això, es parteix d'un..., o s'elabora un estudi seriós dins el Centre de Seguretat i Higiene de Tarragona, el qual posa en relleu que, des del punt de vista, en relació amb el món laboral, de la maternitat, el 10% de les parelles són infèrtils; entre un 15 i un 20% de les gestacions finalitzen en avortaments espontanis, i que hi ha un 7% dels nounats que presenten uns defectes detectables en el moment del naixement, i un petit tant per cent, encara no..., que no es pot fixar amb exactitud —perquè estem movent-nos en el món estadístic i, per tant, la valoració que té—, que se suposa que patirà alguna forma de càncer en el futur. I aquests, des del punt de vista estadístic, es consideren com a deguts a causes..., o la tipificació que se'n fa són motius desconeguts. Sobre això es construeix estadísticament una possibilitat, i és que s'hagi produït com a conseqüència d'aquest accés de la dona a determinats sectors del treball no prou regulats. Conseqüentment, el que cal és prendre tot un conjunt de mesures en les quals la fase, l'objectiu no sigui només aquest que vostè denuncia com a única meta que nosaltres tenim, la masculinització de la dona, i permetre d'arribar a un món o

marc de treballs que tradicionalment han estat considerats masculins, sinó que, reconeixent que això s'està produint, fomentar i elaborar els canvis corresponents en el marc jurídic en què es produeix aquest treball perquè es tinguin en compte les especificacions pròpies que exigeix la dona a l'hora de desenvolupar el seu dret a elaborar un treball sense cap mena de discriminació. I això, segurament, per vostè no serà feminitzar, sinó que serà mantenir un criteri de masculinització, però per nosaltres això és atorgar, modificant el que calgui modificar, un marc jurídic adient, ateses les particularitats i que, consegüentment, produeix o provoca —perquè fins ara no hi era— una introducció de la feminització en el marc concret jurídic de prestació de les obligacions laborals dins d'aquests sectors que poden generar conseqüències cap a la dona.

Pel que fa al simulacre, doncs, miri, jo tinc aquí una informació exacta de com es va executar i com es va gestar, com es va produir l'elaboració del segon pla d'actuació per a la igualtat d'oportunitats per a les dones. Efectivament, el juny de 1993, jo els dic aquí que tinc, per la informació que en aquells moments a mi se'm facilita, suficients motius per entendre que al llarg del mes de setembre es produiran les reunions per tal de concloure aquesta elaboració consensuada. En concret, el 18 de novembre de 1993, la directora executiva de l'Institut Català de la Dona, el secretari de la Comissió Interdepartamental per a la Igualtat d'Oportunitats, fan una sessió informativa que vostè diu que és un simulacre. Molt bé. Doncs, ho accepto, perquè vostè, encara que digui que no, la seva intervenció està permanentment seguint una línia d'un judici de valors i, per tant, això representa una opinió.

El cert és que, a més d'aquestes aportacions, el Pla es construeix sobre un consens determinat per les orientacions derivades del tercer Pla d'acció comunitari, dels suggeriments aportats directament del Consell Nacional de Dones de Catalunya, el qual em penso que té representació de totes les forces polítiques d'aquest Parlament i d'altres forces, dels sindicats Comissions Obreres i UGT i de la comissió per a l'estudi de la igualtat d'oportunitats per a les dones del Parlament de Catalunya.

Sobre aquestes aportacions, a posteriori d'aquesta reunió celebrada el mes de novembre, el 29 d'abril se celebra la darrera reunió de la Comissió Interdepartamental per a la Igualtat d'Oportunitats de les Dones, que aprova la proposta del segon pla; el dia 9 de maig, la Junta de Govern de l'Institut Català de la Dona aprova l'esmentat Pla, i el Consell Executiu aprova, amb data 28 de juny, el que ara estem analitzant, com a continent de les línies d'actuació de la política interdepartamental del Govern de Catalunya respecte a la igualtat de les dones.

Em penso que, efectivament, hi ha un retard —i negar-ho seria negar l'obvietat—, però em fa l'efecte que en cap moment se'n pot deduir o interpretar que hi hagi un menyspreu o que hi hagi una valoració totalment negativa d'aquestes actuacions.

I, per acabar —si em permet mig minut, senyor president—, dir-li que de vegades les coses no es fan com ens agradaria

fer. Tots sabem i hem assistit a uns moments econòmics difícils, amb retallades importants de les previsions i de les possibles actuacions dels departaments, i el fet que, per raons econòmiques estrictes, algun departament no hagi pogut fer totes aquelles previsions que en el seu moment volia fer, no significa menyspreu o ignorància, com vostè abans es referia, en ordre a les actituds de cada un dels departaments del Govern de Catalunya respecte de les previsions de l'Institut Català de la Dona. Estic segur que —i vostè l'ha citat— si el conseller de Benestar Social no va poder obrir una determinada casa d'acollida és perquè les seves previsions pressupostàries van ser objecte —com van ser objecte totes les dels diferents departaments de la Generalitat— d'una retallada econòmica sensible per tal de respondre..., tenir els peus a terra i fer realment allò que només es pot fer.

Pel que fa a les conductes del mercat, aquestes són difícilment variables o modificables, i el que cal és tirar endavant —i era el primer eix que jo he fet referència— polítiques de sensibilització, de control, i mantenir-les en la seva execució. Evidentment, com es pot imaginar, el Govern de Catalunya no es pot, de cap de les maneres, responsabilitzar de quines són les polítiques d'actuació del mercat o de tractament del públic d'una determinada entitat bancària.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. *(La Sra. Mayol demana per parlar.)* La senyora Mayol, per què demana la paraula?

La Sra. MAYOL: Per contradiccions, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Expressi quines són les contradiccions.

La Sra. MAYOL: Sí, el senyor conseller ha referit que jo havia dit que era un simulacre, la reunió de la Comissió, i jo voldria especificar-li que el que volia dir no és exactament això.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, un minut.

La Sra. MAYOL: Senyor conseller, jo em referia, amb el simulacre, a la reunió que es va tenir a finals d'any en aquest Parlament, de manera informal, no a la reunió de la Comissió. En qualsevol cas, senyor conseller, la reunió de la Comissió —que va ser a finals del 92, penso— va ser una reunió on, aquí, no es va venir a fer una informació exhaustiva del Pla per poder opinar; allà es van comprometre que ho farien, i, si no, això que li estic dient no tindria sentit, que vostè, en la seva interpellació que va fer en resposta a la senyora Vandellós, s'hagués compromès que ara sí que consensuaríem; si haguéssim tingut oportunitat de consensuar abans, no hauria dit això, vostè.

En qualsevol cas, de tot això, en tornarem a parlar llargament, perquè l'espai d'una interpellació dona poc de si. Jo els anuncio —i espero tenir el suport de tots els grups— que el nostre Grup plantejarà un debat de política general monogràfic sobre el tema de la igualtat d'oportunitats. Espero que allà ho podrem debatre més a fons.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Senyor conseller... *(Pausa.)*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació de les persones adultes

Passem al desè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre l'educació de les persones adultes, presentada per la diputada senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, tenim com a criteri plantejar una interpellació sobre l'educació de les persones adultes cada principi de curs polític; normalment l'entrem a la primavera i se substancia el mes de setembre o octubre. Ho fem perquè així s'acumula, per una part, l'experiència d'un curs polític, i més o menys coincideix amb l'inici d'un curs escolar o docent en el tema de la xarxa pública de les escoles d'adults.

Tal com queda palès en la introducció que vaig presentar a l'hora de fer, de concretar la interpellació, aquesta interpellació, l'han motivat també altres qüestions que a continuació li diré.

Vostès ja saben que tenim contactes amb el món relacionat amb l'educació de les persones adultes i que aquesta relació es concreta, moltes vegades, en una informació que tot sovint portem, com li deia, a aquest Parlament. Doncs bé, amb una diferència de quinze a vint dies, a la primavera passada, varen venir a veure el Grup Socialista representants del sector de l'educació d'adults, representants diferents, o sigui, grups que tenen criteris diferents sobre l'educació d'adults, però coincidents, en molts casos, en línies generals. Ambdós grups em van presentar un manifest; jo, que ja havia signat el primer manifest que signava la Mesa per a l'Educació d'Adults, en veure el segon manifest que em portava un altre grup i veure que, amb trets generals, les crítiques que es feien al Departament d'Ensenyament eren bastant coincidents —encara que hi han matisos diferents—, vaig sentir-me compulsivament decidida a presentar de nou aquesta interpellació, que li deia que aquest cop coincidia amb unes característiques diferents.

I he dit que vaig sentir-me compulsivament decidida a presentar aquesta interpellació per saber els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre l'educació de les persones adultes, i així ho vaig fer. Estava disposada, evidentment, a dir-li al senyor Comas que les coses no funcionaven, una mica que no hi havia dret que hi hagués aquest *impasse* en l'educació d'adults, que les coses no s'acabaven de definir, no s'acabaven d'encarrilar, que tenien, una mica, o que tenen la xarxa pública d'educació d'adults molt abandonada.

Tot això, li deia que era a la primavera. I, quan em plantejava la preparació d'aquesta interpellació, de nou vaig tenir els contactes que, com li deia abans, sovint tenim amb els grups que tenen a veure amb l'educació d'adults.

Doncs bé, la veritat és que no em van agafar massa ganes de venir a parlar de l'educació de les persones adultes, perquè una mica vaig tenir la impressió que les coses seguien igual que estaven i que potser podria semblar reiteratiu portar a aquest Parlament el tema de l'educació de les persones adultes, i que potser podria contribuir a avorrir una miqueta

més del que sovint ens avorrim els diputats d'aquest Parlament.

Doncs bé, com podríem intentar resoldre aquesta situació? No la de l'avorriments dels diputats, que això evidentment no depèn de nosaltres, sinó que crec que el que hauríem de plantejar o el que tots els grups hauríem d'estar disposats a veure i a canalitzar algunes propostes perquè servissin perquè el Departament que té la responsabilitat en el tema de l'educació d'adults pugui tirar endavant aquestes iniciatives i es puguin assentar les bases d'una nova il·lusió per al conjunt de les persones que es dediquen a aquest tema a què faig referència.

Un cop dit això, els voldria dir cinc o sis qüestions que prioritàriament en aquests moments preocupen el Grup Socialista respecte a l'educació de les persones adultes.

L'inici de curs a la xarxa pública. Tenim tota la impressió d'un cert caos administratiu. Calendaris, horaris copiats, copiats gairebé literalment de les normatives d'ensenyament sense tenir present l'especificitat d'aquests centres: data d'inici de curs, *ratios*, horaris, etcètera.

Decret de centres. Com saben vostès, surt el Decret de centres, la primavera passada, amb molt retard i tot seguit se succeeixen unes determinades ordres de desenvolupament sense que hi hagi hagut cap negociació amb els sindicats, cosa que és un fet greu, perquè aquestes ordres de desenvolupament afecten els professionals de l'educació i, per tant, creiem que hi ha hagut un desenvolupament unilateral de la Direcció General.

No s'amplia la plantilla de centres, ans al contrari, es produeixen mobilitats de professorat, aparentment sense que se'n sàpiguin les causes. I fa la impressió de certa arbitrarietat.

En cinc anys —un altre tema—, en cinc anys desapareixen les actuals titulacions que s'imparteixen a la xarxa pública, a les escoles, com és el certificat d'estudis i com és el graduat escolar. En aquests moments, a hores d'ara, no hi ha cap perspectiva, que se sàpiga, respecte a què passarà amb el graduat en educació secundària. No se sap res respecte de les plantilles. No se sap res respecte de l'adscripció dels mestres. No se sap res de com es desenvoluparà la reforma a l'educació d'adults.

Un altre tema. Ens preocupa i no ho entenem, tampoc, per què no es fa una campanya pública, institucional, de l'existència de la xarxa pública d'escoles d'adults. Quan convé, senyor conseller, hi han diners. I n'hi han per al «Graduï's, ara pot», però no n'hi han per a l'educació presencial. Per tant, és un altre tema el que nosaltres tenim o patim com un sentiment que creiem que vostès han de saber que hi ha una xarxa pública i que als responsables d'aquesta xarxa pública, la gent que està treballant dia a dia, que estan fent les matrícules, que estan atenent l'alumnat, els preocupa que no hi hagi una preocupació —valgui la redundància— del Departament perquè es doni a conèixer a la societat aquesta xarxa.

Respecte de l'educació a distància. No estem pas en contra de l'educació a distància, perquè creiem que no es pot

anar en contra del temps. Però sí que estem en contra del plantejament que vostès en fan. És un plantejament que margina completament el contacte dels alumnes amb aquesta xarxa pública, amb aquests professionals que estan entregant les seves hores perquè els adults tinguin l'oportunitat de poder reciclar els seus coneixements constantment.

I, per acabar, un altre tema cabdal. Han fet, com deia abans, a la primavera, van treure un decret de centres. Ara, a hores d'ara ningú sap què són els centres. Hi ha una munió d'aules disperses a la geografia de Barcelona i de Catalunya, d'aules d'adults, però ningú sap quin és o com s'ha d'operar en aquestes aules, on s'ubicarà el centre concret, on serà el centre d'educació d'adults, què és un centre d'educació d'adults, malgrat que el Decret ho defineix, però no s'ha donat cap passa concreta perquè això s'hagi normalitzat i les diferents aules que funcionen tinguin la idea clara que pertanyen a un centre d'educació de les persones adultes.

I, per acabar, el tema de les relacions amb els ajuntaments. Vostè sap que a Catalunya hi ha una xarxa pública d'educació d'adults, que hi han aules o centres que depenen de la Generalitat, que n'hi han d'altres que depenen dels municipis i que n'hi han d'altres que són mixtos. O sigui, que hi pot haver uns locals de l'ajuntament i uns professors municipals, però alhora hi han també professors de la Generalitat. Doncs bé, com està la negociació amb els responsables municipals per clarificar aquest tema? Com es defineix el centre? Què passa amb aquests professionals que pertanyen a l'Administració municipal?

Dels coneixements que jo tinc al respecte, sé que hi ha hagut reunions i algunes converses amb representants de la Federació de Municipis, però també sé que no hi ha hagut cap possibilitat de trobar vies de sortida. Per tant, cal desempantanegar aquesta situació i donar coherència a tot això que de paraula es diu des del Departament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ensenyament d'adults

En el punt dotzè de l'ordre del dia, hi figura una interpellació sobre l'ensenyament d'adults, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera. Es podria acumular. D'acord, senyor conseller? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo començo evidentment desarmat pel to franciscà de la diputada Dolors Torrent que en el tema de l'ensenyament d'adults sempre ha estat la nostra guia i la nostra *force de frappe* i, evidentment, no sé ni com posar-m'hi gairebé.

Jo, evidentment, volia parlar també del tema d'ensenyament d'adults i volia parlar-ne a partir del que vam estar explicant en una sessió de la Comissió de Política Cultural del 26 de maig de 1994, en què nosaltres parlàvem de la proble-

màtica, de la darrera de les problemàtiques que ha citat la senyora Dolors Torrent, que és el tema de les escoles municipals d'adults.

El text d'aquella proposició no de llei d'Iniciativa per Catalunya deia: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a posar en marxa els mecanismes que garanteixin el suport tècnic, pedagògic i econòmic estable a les escoles d'adults municipals.» Dèiem també que volíem atorgar a les escoles esmentades, que compten amb el professorat de titulació idònia, la capacitat per avaluar els/les alumnes que han cursat els estudis reglats al mateix centre, i publicar, curs rere curs, el currículum que ha de determinar les matèries bàsiques obligatòries que han de ser impartides en les escoles d'adults d'estudis reglats. En aquella ocasió —i casualment, perquè no sol passar amb les propostes de l'oposició—, va ser votada en contra pel Grup de la majoria i amb un tipus d'argumentació poc convincent. Això també és diferent, que el senyor Jané ens sol convèncer i en aquest cas no ens va convèncer, perquè ens va recordar dades més aviat genèriques sobre el tema d'adults.

Jo li diria, senyor conseller, que en aquest cas hi ha també una novetat en la nostra interpellació. No li tornarem a dir que allò de l'educació d'adults torni a Ensenyament. No li ho direm ni tan sols en la Moció posterior. Ho hem dit prou vegades, vostès saben com han d'administrar els suggeriments dels diputats de l'oposició. Creuen que no ha de ser així. Fantàstic.

Ara bé, sí que, aleshores, els demanem que actuïn de veritat en l'impuls a l'educació d'adults, com a sector autònom. Tenim aprovada la Llei, si no ho recordo malament des del febrer del 91. Per tant, han passat tres anys i mig i ja hi ha hagut temps i ocasions i pressupostos per poder accelerar aquest impuls a l'educació d'adults.

Creïn, per tant, un cost d'inspecció específic per saber com s'està fent l'ensenyament d'adults. Creïn una direcció general del professorat d'adults. Creïn una direcció de recursos educatius i d'innovació pedagògica, d'innovació educativa per al tema d'adults. Multipliquin els centres de recursos escampats territorialment. Elaborin un mapa escolar per a la formació d'adults. Més encara, absorbeixin l'Institut Català de Noves Professions; que els recursos que vénen de l'Inem i que vénen de la Conselleria de Treball per a formació ocupacional passin a ser recursos administrats per aquesta direcció general de les escoles d'adults; que els recursos destinats a d'altres conselleries, per exemple, per a la formació d'agents culturals, treballadors sòcio-culturals, que passin a dependre també de la formació d'adults.

Amb tot això, no estic dient cap bajanada ni estic jugant al joc de les paradoxes. Per si algú en aquests moments no el recorda, l'article primer de la Llei que regula la formació d'adults a Catalunya diu això: «La formació d'adults comprèn els àmbits fonamentals d'actuació següents: la formació instrumental i la formació bàsica, enteses com a formació general i compensadora d'una formació deficitària, en relació amb el desenvolupament i les exigències de la societat actual. Aquest àmbit ha de permetre l'accés de la per-

sona adulta a tots els nivells de l'ensenyament reglat, fins a la universitat, i a altes modalitats noves que puguin sorgir en el futur.» Lletres b i c: La formació per al món laboral, això depèn de la formació d'adults. «La formació per al món laboral, entesa com l'aprenentatge inicial per a poder incorporar-se al món del treball i l'actualització, la reconversió i el perfeccionament de coneixements i habilitats per exercir una professió o ofici, segons les exigències del desenvolupament social i del canvi constant del sistema productiu.» Què és la formació ocupacional si no això?

Lletra c de la Llei: «La formació per al lleure i la cultura entesa com una dimensió de la formació d'adults que cerca l'aprofitament amb finalitats formatives del temps lliure i de desocupació laboral i l'aprofundiment en els valors cívics, en una participació més plena en la vida social i en el coneixement de la realitat social i cultural de Catalunya, dins un procés de recuperació nacional.»

En un altre moment, la Llei ens diu que hi ha unes característiques generals específiques que és «possibilitar la permeabilitat entre ensenyaments reglats i no reglats» —tema del qual ja parlava la diputada senyora Dolors Torrent, amb molta justícia: l'ensenyament presencial no té res a veure amb la possibilitat de fer un curs per televisió— «i contemplar actuacions específiques adreçades a sectors de la població que no han assolit els nivells bàsics de formació».

Sé que ens parlarà, senyor conseller, de tot el que s'està fent i tot el que es faci serà sempre poc a favor de la lluita per eradicar l'analfabetisme de Catalunya i, en aquest sentit, estariem totalment d'acord amb qualsevol actuació que es faci en aquest sentit.

Ara bé, hi ha una altra realitat, l'ha esmentada també la diputada Dolors Torrent. Jo li he dit que la volia comentar, que és la qüestió de les escoles municipals d'adults.

Resumint, són escoles que neixen amb els primers ajuntaments democràtics. En part neixen perquè hi ha un principi constitucional de la igualtat d'oportunitats, que tots volem cobrir com més aviat millor. Neixen, si vol, des de la, diguem-ne, precipitació potser segurament dels que entrem en aquest moments als ajuntaments i que encara no sabem que la quantitat d'obligacions que ens autoimposem després ens resultaran d'un pes important per poder continuar-les fent al llarg dels anys i, aleshores, naturalment, en aquests moments, aquestes escoles d'adults municipals crec que tenen problemes per continuar i per continuar amb garanties de qualitat.

Per què no pensem en l'elaboració d'una llei com la del Cepepc, que permetia la reincorporació a la xarxa pública d'ensenyament d'un seguit d'escoles que havien nascut amb preocupacions molt similars a les d'aquestes escoles d'adults? Seria una possibilitat. Estic segur que la majoria d'ajuntaments de Catalunya estarien totalment d'acord a permetre una reinserció en la xarxa pública d'escoles d'aquestes escoles d'adults.

En una revista del Bages, que es diu *Pou de la Gallina* —ja he comprovat amb els diputats del Bages que es deia així, la revista— de l'octubre del 93 hi ha un article inte-

ressant que diu: «Les escoles d'adults necessiten més espai i més professorat.» En llegeixo només un paràgraf: «La problemàtica de les escoles d'adults s'agreuja en el cas d'aquelles que depenen dels municipis. A la manca de recursos humans, tècnics, d'espai, etcètera, se n'hi afegeixen d'altres com la inestabilitat de les subvencions anuals que els ajuntaments reben per finançar, en part, el cost de l'ensenyament d'adults en pobles que no sobrepassen els 20.000 habitants. El Departament de Benestar Social varia cada any aquesta assignació econòmica i sovint a la baixa. És a dir, cada curs es reben menys diners per fer el mateix servei i les hisendes municipals no sempre poden cobrir aquest dèficit.» Em penso que són raons suficients com per permetre, o per poder escoltar amb moltes ganes, les respostes del conseller. I sense haver exhaurit el meu temps, passo en tot cas la paraula a les respostes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora i senyor diputats interpellants, jo acostumo, en aquest tema —no recordo haver-ho fet en altres—, agrair que en parlem, de la formació d'adults, perquè crec molt profundament que és una qüestió molt important en el món d'avui i que ho serà més en el futur. Tant és així que la UNESCO convocarà —en tenim confirmació per carta del director general de la UNESCO—, convocarà una conferència mundial, l'any 1997, de formació d'adults. Per tant, aquesta visió no és unilateral, i nosaltres voldríem —ho hem fet ja present— que la ciutat de Barcelona pogués ser candidata a ser seu d'aquesta conferència mundial.

I també he de dir que, encara que les coses mai es fan prou bé —sempre se'n pot aprendre, sempre es poden rectificar coses que no surten bé, sempre es pot millorar les coses—, no tan sols per l'esforç que s'ha fet, i que molt breument explicaré, perquè són dades concretes i objectives, sinó pel que la gent confirma, Catalunya és referència al món de la formació d'adults. Repassin vostès totes les trobades internacionals —la darrera de Grècia—, la presència importantíssima que hi haurà en el congrés que el 21 i 22 d'aquest mes d'octubre tindrà lloc a la ciutat de Barcelona, la presència importantíssima de gent d'arreu, de gent de països importants en aquest tema... I pel que ens diuen, i perquè realment la gent ve a aquí a analitzar el que fem...

Això no ha de ser motiu de cap cofoisme. Fa un moment jo parlava que sempre és important corregir possibles errors i, per descomptat, sempre és important millorar, i es pot millorar molt. Però som referència i no volem deixar de perdre aquesta referència. Per tant, la millora és quelcom necessari, i contrastar el que fem amb el que fan en altres indrets del món, sobretot als països més avançats, és quelcom que no hem de defugir, sinó que hem de cercar. Per això la Generalitat, a través del Departament de Benestar Social, va a totes, realment, les conferències, congressos, jornades que en el món es fan —d'un cert nivell, és clar.

Jo he dit que s'havia fet un esforç. No m'hi entretindré gaire, però és important constatar aquestes dades: el curs 88-89 assistien a les escoles d'adults a Catalunya 19.384 persones; el curs 93-94 hi han assistit 44.942 persones. És a dir que en cinc anys hem tingut un increment d'un 131%. Això és quelcom important, i això ens fa estar –segons *monsieur* Paul Bélanger, que és director general d'Educació de la UNESCO–, això ens fa estar en línia amb el que succeeix en els països més avançats: «Com més avançat és un país» –diu ell–, «quan s'assoleix un grau d'ensenyament generalitzat, més creix la necessitat, la demanda, de formació d'adults». I aquest increment d'un 131% en cinc anys l'hem aconseguit amb un 38% d'increment de la plantilla. Cosa que vol dir que..., un 38% d'increment de la plantilla també és important, però que, per altra banda, la productivitat social és quelcom que s'ha procurat.

Com es distribueixen, aquests alumnes? En aquests moments, en el moment present, un 80% –és a dir, 36.207 persones, exactament– estan en les escoles de formació d'adults presencials de la Generalitat; un 14% –és a dir, 6.215 alumnes– estan en escoles presencials en les administracions locals, i un 6% estan en centres privats. Això conforma el conjunt del que ha estat el darrer any la presència i la composició i la distribució de l'alumnat. En les quatre convocatòries del darrer any s'han presentat..., de proves lliures s'han presentat 8.316 alumnes. Bé, aquest és un aspecte de l'actuació presencial.

A part d'això, hi ha la programació de l'educació «Graduï's, ara pot», ensenyament a distància, que, com s'ha dit, és absolutament necessari: no és exactament igual que el presencial, però en una societat moderna això s'ha de preveure. Nosaltres hem venut 100.000 quaderns –és un índex: no sabem la gent que ho segueix per televisió, però els quaderns que es venen per seguir aquests cursos és un índex–, i les persones que s'han inscrit al programa –examinant-se parcialment, a assignatures o temes concrets– han estat 18.500.

Després hi ha els centres d'autoformació, que és quelcom que prioritzarem tant com puguem. És a dir, són centres on les persones adultes tenen la possibilitat d'adquirir o millorar els seus coneixements d'acord amb els seus interessos i seguint un procés d'autoformació. Aquests centres estan dotats de tots els mitjans tècnics i didàctics necessaris per possibilitar als alumnes el sistema personalitzat i individualitzat. Jo els ho recomano, si poden anar-ne a visitar alguns: sé que els diputats interpellants ja els coneixen, però al conjunt de la cambra els recomano que hi vagin, perquè em sembla que és una oferta de qualitat, una oferta completa. El nombre d'assistents han estat 14.710 persones, i les consultes que s'han fet als especialistes han estat 13.010 persones.

S'ha mencionat el Programa d'alfabetització, que és d'obligada referència, encara que de passada. Vostès saben que nosaltres pretenem –no ho sé, si ho assolirem, però almenys ho pretenem– en tres anys procurar eliminar l'analfabetisme de totes les persones de quinze a cinquanta anys –aquest és l'objectiu: les de més de cinquanta anys són ben-

vingudes, però en tot cas ens proposem aquesta actuació. Ara es compleix un any d'aquest programa, i les persones alfabetitzades en aquest primer any han estat 8.034 –són les xifres de què jo ara dispo. Em sembla que és una quantitat, doncs..., una quantitat apreciable. Ho és, sens dubte –sempre és insuficient, sigui la que sigui sempre és insuficient. Recordin que nosaltres teníem 35.200 persones en aquesta situació d'analfabetisme entre quinze i cinquanta anys: d'aquestes, 8.000 han passat el curs d'alfabetització, que s'ha fet dins de les escoles, en part, i amb la col·laboració de 604 voluntaris.

També s'ha de mencionar el PIRMI, la renda mínima d'inscripció, perquè també per a totes les persones acollides al PIRMI es procura que aquesta mesura arribi. Normalment aquí hi ha un gruix important de gent atesa per renda mínima d'inscripció de la Generalitat que té necessitat, donada la seva formació molt precària, d'assistir a les escoles d'adults. I aquí hem de dir que, si dels expedients resolts del PIRMI han estat 8.280 persones –els expedients que estan resolts–, en mesura de formació d'adults passen, o han passat, 5.420 persones. És a dir, que el 65% de les persones que tenen la prestació de la renda mínima d'inscripció segueixen la formació d'adults.

Tot això, més la formació dels professors i dels formadors de la formació d'adults, formació dels professors de la Generalitat, dels ajuntaments, que realment, tots els cursos de formació, realment s'accepta..., vaja s'accepta..., vull dir s'accepta i s'agraeix..., estan a la seva disposició, els plans de formació, com també d'aquests voluntaris d'alfabetització, que vostès ja saben que no són voluntaris qualssevol, sinó que han de tenir una titulació adequada per poder fer de voluntaris en aquesta actuació. Tot això han estat actuacions importants. En concret, l'assistència del Pla de formació, en el Centre de Recursos, ha estat de 1.202 mestres; en cada una de les activitats s'ha donat als assistents materials de suport i de consulta, i després hi ha llicències d'estudis, etcètera.

S'ha dit: formació d'adults no és tan sols les matèries que es donen en les escoles, en els centres de formació d'adults, on es fan cursos d'alfabetització, de graduat escolar, etcètera, sinó que hi ha tota una sèrie de matèries. Les que diu la Llei. I, per tant, de la mateixa Llei, n'ha resultat el Pla interdepartamental de la formació d'adults, que vostès saben que compromet..., hi participen nou departaments de la Generalitat. Aquest Pla, innovador en el món de la formació d'adults, ha complert el primer any; ara el Govern va aprovar, poc abans de l'estiu, el segon any. És una eina de planificació i coordinació oberta. En aquest sentit, quan el senyor Riera reclamava, doncs, un sector autònom, en certa manera aquesta és una part del sector autònom, que funciona autònomament a través d'una comissió interdepartamental que proposa aquest pla al Govern, i el Govern, evidentment, l'aprova, com ha fet.

Per tant, és una eina de planificació i coordinació oberta que de forma periòdica s'actualitza perquè el conjunt de programes formatius respongui a les necessitats canviants de

la demanda formativa, i a aquest efecte s'ha creat una base de dades que permet oferir al ciutadà una informació puntual i actualitzada de tota l'oferta formativa de la Generalitat i s'ha distribuït als diversos punts d'informació. El Programa interdepartamental recull totes les actuacions que en matèria de formació d'adults realitzen els diferents departaments de la Generalitat, i està estructurat —com uns de vostès coneixen— en vuit àmbits d'actuació, que és la formació instrumental i bàsica reglada; altres ensenyaments reglats; la formació per a l'aprenentatge d'idiomes; la formació de formadors; la formació per al món del treball —que és al que ha fet referència el senyor Riera—; la formació i el reciclatge per a professionals; la formació per al lleure i la cultura, i la formació per a col·lectius necessitats de programes específics. Aquests vuit àmbits representen un total de cent cinc actuacions formatives. És un programa que, segons la UNESCO, serveix de referència, i ells l'han destacat en algunes jornades a altres governs i a altres indrets, on realment pot servir de referència.

Del 16 al 30 d'aquest mes —per tant, en data molt propera—, tots vostès, i la ciutadania de Catalunya, podran veure en una exposició sobre formació d'adults que es farà al Palau Robert, una exposició d'aquest Pla interdepartamental de formació d'adults, quin és el pensament que a Catalunya es té de la formació d'adults, què és el que es fa, quina és l'oferta que es fa. I això no és una exposició del que fa el Departament de Benestar Social, sinó del que fan els nou departaments que estan implicats en el Programa interdepartamental de formació d'adults. Per tant, consistirà a mostrar allò que s'ha fet i es fa als centres i aules de formació d'adults, el programa de distància «Graduï's, ara pot», el funcionament d'un centre d'autoformació, el Programa d'alfabetització, les actuacions del Programa interdepartamental de tots els altres vuit departaments, i la tasca realitzada pel Centre de Recursos El Mil·lenari. A mi em sembla que aquí tindrem oportunitat de donar a conèixer, més enllà del que hem aconseguit fins ara, el conjunt de recursos que el Govern de Catalunya... —en concret, aquestes cent cinc actuacions formatives—, que el Govern de Catalunya posa a disposició dels seus ciutadans.

I també aquest mateix mes jo els convidaria a assistir al Tercer Congrés Internacional de Formació d'Adults, que, sota el títol «Noves necessitats, noves respostes», tindrà lloc el 20 i 21 d'octubre del 94, i que tindrà, com he dit, una participació molt important d'arreu, de l'Estat espanyol i de fora. Hi vénen persones de gran nivell. Pensem que pot servir com a eina de contrast de cara al que hem fet, de cara al que estem fent, de cara al que pensem fer, i per avançar en aquesta actuació tan necessària en el món d'avui com és la formació d'adults. En aquest congrés hi participaran tres-cents cinquanta persones, experts de la Task Force, d'organismes internacionals, representants dels ministeris d'educació i treball dels dotze països membres de la Unitat Europea, representants del Consell Econòmic i Social, competència en l'àmbit de la formació d'adults, de les regions d'Europa, dels països de l'est, de comunitats autònomes,

dels Estats Units d'Amèrica, del món universitari i d'entitats no governamentals. Suposem, esperem, confiem que pot suposar un avenç important de cara al que acceptem tots, que és que aquesta eina de la formació d'adults, que és tan necessària en el món d'avui, realment tingui a casa nostra, una plasmació adequada al que necessiten els nostres conciutadans.

S'ha parlat de sector autònom. Catalunya és l'únic govern, que jo conegui, que té una Direcció General de Formació d'Adults. Per tant, ja és autònom. Té, hem creat, hem creat —potser n'hi ha d'altres, jo ara no les conec, però hem creat— una Direcció General de Formació d'Adults i té la seva pròpia inspecció, però té una inspecció lligada —com no pot ser d'altra manera— a Ensenyament i sota les directrius i els esquemes del Departament d'Ensenyament, que és qui té la competència de la inspecció en educació, però nosaltres tenim una nostra pròpia... I el mapa d'adults ja va estar fet; el que passa és que ara l'estem actualitzant. Per tant, tot això, tot això s'ha fet.

Amb els ajuntaments. Nosaltres, amb els ajuntaments de més de 20.000 habitants, hem arribat a signar convenis de col·laboració amb dinou ajuntaments i amb dinou consells comarcals. S'han signat convenis aquest any i s'han donat subvencions en ajuntaments de menys de 20.000 habitants a quaranta-cinc municipis.

Jo aquí hi estic d'acord. Ho he fet sempre que m'ha semblat que se m'explicava quelcom que tenia raó a dir-ho clarament. Nosaltres hem de millorar tot el sistema de la subvenció als municipis de més de 20.000 habitants, perquè em sembla que és millorable i això ja és una constatació que jo, com a mínim, no estic del tot satisfet perquè aquesta qüestió, encara que en una revista a vegades s'expliquen les coses, doncs —com no pot ser d'una altra forma, per altra banda—, amb criteris molt subjectius, però alguna cosa del que explicava aquesta revista que vostè ha llegit és certa. Així com amb els convenis això es perfila més, perquè hi ha unes converses —es podrà resoldre a un nivell més satisfactori o menys, però hi han converses, i això ajuda a objectivitzar la matèria—, la subvenció és quelcom més fred, és quelcom que depèn d'una partida inamovible, que es distribueix el millor que se sap, però jo penso que en aquest camp sí que és propòsit del Departament de millorar. Tinc aquí tota la llista d'ajuntaments, etcètera. Em sembla que en això no hi hem d'entrar ara. I en aquests moments també estan en tràmit d'autorització molts centres públics municipals que ens ho han demanat, que permetrà en molts casos que es pugui fer una valoració contínua en els centres municipals.

Per tant, estem en aquest camp i la nostra voluntat és col·laborar en tot el que puguem amb els ajuntaments i amb els consells comarcals, i el que nosaltres cerquem és que totes les actuacions de formació d'adults que puguin fer i que estan fent els ajuntaments no les deixin de fer i les ajudes que nosaltres puguem donar, doncs, donar-les.

S'ha parlat de l'educació secundària. L'educació secundària en la formació d'adults, com sembla que ja vaig dir en una anterior ocasió —ara no ho recordo amb precisió— no es

farà fins a dos cursos. De qualsevol manera, ja es fan actuacions pioneres. Per exemple, aquí en tinc una de l'escola d'adults de Sabadell, de la Concòrdia, etcètera, que és l'escola d'adults que és fruit de la unificació de l'escola d'adults de Candel, de Puigjaner, de Ca n'Oriac, etcètera. Aquest any l'oferta que fan ja hi ha un curs d'educació secundària, de graduat en educació secundària. Però d'una forma completa, més universalitzada, nosaltres això no ho tenim previst –entre Ensenyament i Benestar Social– fer-ho fins dintre de dos cursos. Ara, mentrestant, doncs, aquests cursos pioners, aquests cursos experimentals, doncs, nosaltres els seguirem fent.

S'ha dit, el de la dispersió d'aules. I és precisament quelcom que a partir del Decret d'aquests centres és el que s'ha de fer. I com vostè mateixa ha dit, senyora Torrent, com que això va sorgir, aquest Decret de centres, després d'un retard que realment també confirmo que va ser excessiu –hi han les seves explicacions però el retard va ser excessiu–, doncs, va sortir el mes d'abril, i de la normativa que després, com a conseqüència d'aquest Decret, s'ha promulgat, ara és el moment que amb aquesta dispersió d'aules, d'acord amb els ajuntaments, nosaltres entrem en una normalització més enllà del que hi ha; que no s'havia pogut fer fins ara, com vostè mateixa em sembla que ha reconegut.

I això és el que jo els puc dir al respecte. Em queden coses –suposo que en la rèplica les podré tractar– però, és clar, jo el que sí que no puc entrar, senyora Torrent, és en la impressió... «Tenim la impressió d'arbitrarietat, de caos...» Miri, aquesta impressió no sé de qui és. En tot cas, de tothom que analitza la formació d'adults amb esperit de crític però objectiu, no; perquè jo he dit que és referència al món, Catalunya és referència al món en aquest sentit. Que vostè em pot destacar falles? N'he reconegut algunes; possiblement n'hi ha d'altres que no les reconec perquè no se m'han exposat, però, segur, segur que hi ha camp que nosaltres hem de poder millorar i el desig és millorar.

I aquest és un tema que els he dit que jo els agrairé que, de tant en tant... Vostè diu, senyora Torrent: «Nosaltres tenim per costum fer-ho cada començament de curs.» Doncs, li ho agraeixo molt, perquè és un tema d'aquells que costa molt sensibilitzar la societat de la importància de la formació d'adults. Un llança qualsevol idea i aleshores això pren als mitjans de comunicació, pren a la societat. La formació d'adults costa, costa molt. Per tant, aquesta és una tasca que hem de fer entre tots, i per això aquesta ha estat una de les raons per les quals hem cregut que té una exposició seriosa sobre aquest tema era quelcom necessari, perquè si no hi ha gent que, en formació d'adults, no interpreta el que diu la Llei sinó que interpreta coses més simples, i nosaltres volem complir –no podia ser d'una altra manera– el mandat de la Llei, que realment té un contingut que és el que necessita Catalunya i el món en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Dolors Torrent pot fer rèplica.

La Sra. TORRENT: Intentaré, amb el mateix to franciscà d'abans, fer la rèplica. Començaré una miqueta pel final del que ha dit el conseller Comas.

M'ha replicat d'alguna manera. Ha dit que jo deia que es feien arbitrarietats al tema de l'educació d'adults. Doncs, miri, jo li volia posar un exemple. A l'escola d'adults de la Verneda hi havia el curs passat vuit professors. Sobtadament, hi ha... –amb una excepció d'una persona que, doncs, perquè havia demanat..., o estava de baixa o havia demanat marxar–, sobtadament, des de la Direcció General d'Educació d'Adults, *cinc* professors en aquesta escola, diu que aquest curs ja no hi són, que ja són suficients amb els professors que queden i, bé, se'ls diu que han d'anar a uns altres llocs; sense cap possibilitat de poder dir res.

S'han fet ampliacions al Barri Gòtic, a Mollet, a les Corts, al polígon Canyelles, però no sé sap en absolut a quins criteris obeeix. Per tant, si passa això en un centre públic de la Verneda quan sabem que al districte de Barcelona –de Sant Martí, d'on és aquest centre– hi manquen escoles d'adults, que encara està pendent l'escola del Poblenou, i es diu això, aquest any... –quan hi havia vuit professors el curs passat–, de cop es diu: «Aquest any, cinc van a uns altres llocs.»

Potser vostès sí que en saben els motius, però, evidentment, ha creat desconcert entre el sector de professionals de l'educació d'adults. Jo, quan li deia el caos administratiu, estava pensant precisament en exemples com aquest. Vostès diuen –m'ha contestat– que s'ha incrementat un tant per cent elevat les plantilles d'educació d'adults des de fa cinc anys, que s'ha ampliat l'oferta o les persones que han assistit a la xarxa pública d'escoles d'adults. Segur que s'ha incrementat, però vostè dóna unes xifres que són minses, minses del tot, comparades amb les dades que a Catalunya hi ha més de dos milions i mig de persones que no tenen el títol de graduat escolar. Per tant, vostè em pot dir trenta-vuit mil, quaranta-quatre mil, cinquanta mil, mireu la relació, i les xifres són suficientment evidents.

Un altre tema que a mi em preocupa perquè penso que no és cert, i ho hem de dir així de clar. Vostès sempre diuen que Catalunya és una mica el model de l'educació d'adults arreu d'Europa i a molts llocs i que tothom fa referència, personalitats importants, del que s'està fent a Catalunya. Evidentment, jo no nego les coses que s'estan fent però, senyor conseller, li voldria dir el següent. Ahir –és pura casualitat– a les notícies de les tres, de TV3..., em va sobtar però vaig dir: és un tema que s'escau pel que jo li volia dir. Després que s'ha aprovat a nivell de Govern el Decret sobre aprenentatge, les notícies diuen: la patronal Sefes del Baix Llobregat, atès que no saben com fer el tema aquest que en els contractes d'aprenentatge hi ha d'haver un tant per cent d'hores dedicades a la formació, com que no hi ha cap normativa al respecte i no saben on anar o on portar els aprenents, doncs, la patronal el que ha fet és posar a disposició de la xarxa de la patronal d'empreses un autobús llarg on es dóna formació.

Doncs bé, jo penso que les escoles d'adults podrien també fer aquesta oferta i serviria una miqueta per treure aques-

ta idea que de vegades té la societat però que la tenen molts diputats i diputades que, quan parlem de l'educació d'adults estem pensant en el tema dels analfabets. Aquesta és una qüestió que s'ha d'anar extingint i que un dia parlarem d'aquest tema concret del voluntariat; però no, la xarxa pública d'escoles d'adults no és per als analfabets, només. Evidentment que dóna resposta al tema de les persones que són analfabetes, però no és això. Les escoles d'adults són quelcom més que això i, per tant, jo penso que les escoles d'adults podrien servir l'espai i els professionals per cobrir aquestes necessitats dels aprenents.

Quan em deia que Catalunya és bandera per a molts altres països i altres comunitats; doncs, per això li he de dir, senyor conseller, que el Ministeri d'Educació i Ciència, per exemple, en l'àmbit del seu territori, en el tema de l'educació a distància, els criteris són completament diferents dels que tenim aquí, que és una educació a distància al marge de la xarxa pública d'escoles d'adults. Jo li puc ensenyar un fulletó que ho concreta clarament, que hi ha un punt de referència que són les cent vint escoles de la xarxa pública que depenen del Ministeri.

Respecte a l'educació secundària. Vostè em diu: «A Sabadell s'ha iniciat...», però, escolti, no hi ha hagut cap ordre, cap normativa del Departament. Sí que li he de dir que en el cas del Ministeri s'han dictat ordres ministerials que s'implanta el graduat en l'educació secundària obligatòria a un determinat nombre de centres, però regulats, normativitzats, que és el que no passa en el cas de Catalunya.

En el cas, per exemple, que els deia abans, dels contractes d'aprenentatge. Doncs bé, hi ha una oferta pública en territori del Ministeri per a trenta mil places d'aprenents que poden anar també a la xarxa pública. I em sembla que així és quan s'avença i es fan canvis qualitatius en tota la línia de l'educació d'adults.

La veritat, el temps ja m'ha passat. Jo, com també ha dit abans el senyor Ignasi Riera, que en aquest tema sempre som completament solidaris, tampoc no vull parlar del tema de si l'educació d'adults –perquè ja l'han dit moltes vegades– ha de dependre d'Ensenyament o de Benestar. El que importa ara, en aquests moments, crec que és que el tema de l'educació d'adults avanci en la línia que jo els he esmentat i demanaria al Grup de Convergència i a la resta de grups a veure si fos possible que en el proper debat, quan es plantegi la moció, puguem coincidir i s'aprovin línies en la direcció esmentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El senyor Ignasi Riera pot fer el seu torn de rèplica.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, crec que aquesta està resultant una interpellació de manual. Preguntem el capteniment del Govern i ho fem comentant amb el representant del Govern la Llei aprovada per aquest Parlament fa tres anys i mig.

D'entrada, senyor president..., ai!, senyor conseller, li agraeixo la invitació als congressos d'adults. Si el meu por-

taveu, senyor Roc Fuentes, m'ho autoritza hi assistiré, li ho asseguro.

De tota manera, vull comentar també el que ha dit la senyora Dolors Torrent sobre les xifres. És veritat, les xifres que donen són veritat, i vostès les tenen. Ara, un que va ser molt temps, abans que el senyor Paul Bélanger, responsable a la UNESCO de formació permanent i que continua amb tasques a la UNESCO, el senyor Ettore Gelpi, ens deia en certa ocasió: «Vosaltres, en el tema d'ensenyament d'adults, en tots els temes de formació permanent, heu de comptar que heu tingut un parèntesi molt llarg. Heu de recuperar molt temps perdut, i, per tant, les xifres les heu de fer dient no el que teniu sinó què us falta»; perquè de la mera lectura del cens queda molt clar que aquí els problemes de la gent que no ha tingut mai accés a ensenyament durant molts anys per situacions polítiques i socials ben conegudes són importants. El fet que en aquests moments, encara, quan un analitza les dades de la demografia de Catalunya, veu la importància que tenen fenòmens migratoris que van fer que molta gent no pogués, ni en el seu lloc d'origen ni en el moment d'arribar a Catalunya, fer uns estudis normals explica fins a quin punt les necessitats i les urgències són encara més grans. Quan a l'article segon de la Llei d'adults diem: «Són objectius d'aquesta Llei procurar que tots els ciutadans adults tinguin possibilitat d'assolir la formació bàsica que la societat actual demana», sabem que estem formulant una utopia, però que, en tot cas, ens interessa molt saber què ens falta en aquesta utopia, fins i tot per saber contra què hem de lluitar, contra quin desert hem de lluitar.

És evident, a més, que la formació d'adults, en aquests moments, té una doble funció: lluita contra la marginació, en la problemàtica dels que han entrat en el món de l'ensenyament en situació de fracàs, o han sortit del món de l'ensenyament en situació de fracàs escolar, que al cap d'un temps tenen la necessitat de recuperar-se d'aquell fracàs escolar; és una part dels alumnes d'adults. L'altra és un element clar de lluita contra l'atur. Per tant, quan nosaltres insistim que el Fons de formació ocupacional, l'Institut Català de Noves Professions, etcètera, eren tot un bloc, que era aquest bloc que Iniciativa per Catalunya, cada vegada que es parla d'aquest tema, reclama que hi hagi una coordinació clara d'esforços..., si aquest pla interdepartamental de formació d'adults –visitaré, evidentment, també l'exposició del Palau Robert– aconsegueix aclarir i ordenar tot això, haurem fet un gran pas endavant.

Vostè ja ens ha anunciat que estan actualitzant el mapa de la formació d'adults a Catalunya. Crec que també és interessant de reactualitzar-ho d'acord amb aquests criteris i poder col·locar justament les situacions de crisi, d'atur que hi ha sobre Catalunya en aquest mapa; serà un element interessant. Quan, ben aviat, en aquest Parlament parlarem del món rural a Catalunya, em penso que és també interessant fer una referència a què significa la formació d'adults en el món rural de Catalunya.

I, finalment, el tema dels ajuntaments. Em sembla molt bé, coneixíem les dades d'aquests dinou convenis amb ajun-

taments de més de vint mil habitants; aquests quaranta-cinc ajuntaments de menys de vint mil habitants que reben ajuts de la Direcció General de Formació d'Adults, o, en tot cas, de la Conselleria de Benestar Social. Ara, quan jo parlava d'un acord col·lectiu i d'un acord estable, és perquè em penso que hi ha qüestions que no poden dependre cada any d'un acord que pugui no tenir garanties de continuïtat; per tant, quan nosaltres proposàvem la fórmula d'una nova llei del Cepepc per poder integrar les escoles d'adults a la xarxa pública d'escoles d'adults de Catalunya, ho dèiem en aquest sentit.

I, finalment, senyores diputades, senyor diputat, senyors diputats, el tema de l'avaluació. Els professors d'escoles municipals se'ns queixen una vegada i una altra que el Departament de Benestar Social —responsable de la formació d'adults— no permet que els mestres de les escoles municipals avaluïn els seus alumnes de manera continuada en el mateix centre d'ensenyament. Ens diuen: «La valoració de l'aprenentatge es fa en uns exàmens lliures que convoquen les escoles oficials.» És un tema que havíem plantejat nosaltres a la nostra Proposició no de llei i que, si s'escau, tornàrem a plantejar, senyor conseller, en la moció subsegüent a aquesta interpellació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller té la paraula per contestar les rèpliques.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, quan es parla d'arbitrarietat..., home, aquesta disminució de l'escola d'adults de la Verneda, no el fet que s'hagi disminuït vol dir cap arbitrarietat. Els recursos s'han de gestionar al millor possible; el que seria una arbitrarietat és si demostrés que s'ha reduït aquí per ampliar en un altre lloc que no fes falta, o que la feina que s'ha de fer a la Verneda no es pot fer amb aquestes persones. Si nosaltres hem aconseguit en cinc anys incrementar el nostre alumnat el 131%, com jo els deia, només amb un increment del 38% de professorat, això és perquè amb l'ajuda del mateix professorat —que agraeixo— s'ha aconseguit racionalitzar els recursos. I en tota aquella zona —vostè ho ha dit—, hi manca més servei de formació d'adults: té raó. L'Ajuntament de Barcelona recentment ens acaba de cedir un terreny per fer una escola d'adults, i la farem, i això ho farem amb tota la prioritat que puguem, perquè necessitem, a tot arreu de la ciutat, i a d'altres ciutats, però en aquella zona necessitem un enfortiment de centres escolars.

Quedem oberts, jo personalment resto obert, si vostè té aquesta no tan sols impressió, sinó constatació que aquesta reducció de mestres suposa quelcom que no es pugui assolir des d'un punt de vista de la racionalitat, a considerar-ho.

Diu: «Hi ha gent que vol..., tenim dos milions i mig de persones que no han fet el graduat escolar, i això vol dir que..., aquest és un tema que..., hem tingut un creixement fort, però encara l'hem de tenir més.» És cert que estem lluny, però aquest és un ensenyament que és voluntari: nosaltres no podem portar la gent a l'escola d'adults si no té el

graduat escolar. El que hem de fer és estimular-la perquè hi vagi; el que hem de fer és cercar mitjans alternatius, com és la formació a distància. Jo no tinc constància que hi hagi gent que vol anar a l'escola d'adults i no hi pot anar; en tot cas, el que hi pot haver és gent que hi aniria si tingués un centre més a mà o tingués..., aquest és un altre tema; això sí que hi és. Però no tinc constància... El que algunes vegades hem hagut de prioritzar..., com a Girona, per exemple, recentment, fins que hem arribat a un acord que ja teníem parlat d'abans —avui el publiquen els mitjans de comunicació de Girona—, un acord amb la Universitat de Girona de cara a fer els cursos d'ingrés a la universitat amb l'ajut de la Universitat de Girona; és un camí que obrirem a les altres universitats. I hem prioritzat matricular primer l'alumnat de graduat escolar o d'estudis primaris, abans que cercar el de les persones d'ingrés a universitat.

Però és cert que hem de créixer en aquest camp; però en aquests moments tenim una demanda molt creixent, com he dit, que passa a tot arreu, a tots els països més desenvolupats, però no tenim encara molta gent que vulgui anar a l'escola d'adults i no hi pugui anar.

Jo només he dit que era amb referència a l'escola d'adults; referència vol dir no que ho fem tot bé, però que referència ho som, perquè jo m'he de creure el senyor Paul Bélanger i tota la gent que ens ve aquí. Dic en Paul Bélanger perquè és la persona de més nivell; en diria d'altres... Si digués el senyor Pugsley, doncs, també els el podria dir, però vostès dirien: «Bé, qui és aquest?»; doncs, el director de Formació d'Adults dels Estats Units d'Amèrica, ni més ni menys —el director de Formació d'Adults dels Estats Units d'Amèrica. Però el de la UNESCO em sembla que té més nivell: és el relator del Congrés, ha volgut ser ell el relator del proper Congrés, perquè de fet suposa, el nostre Congrés, segons diu el senyor Bélanger, pot suposar una certa avançada al que ha de ser aquesta ponència mundial de la UNESCO sobre formació d'adults. Per tant, si ell ho diu, jo m'ho he de creure; amb tota la modèstia del cas, és evident, perquè ho he dit abans i ho dic ara.

Quant al que vostè ha dit de la Sefes: «No hi ha normativa d'aprenents», vostè es refereix a aprenentatges laborals, que això entra en el pla interdepartamental de formació d'adults, no en les escoles de formació d'adults, normalment, sinó en el pla interdepartamental. Això és quelcom..., és una competència del Departament de Treball, que dona, dintre d'aquestes cent sis —em sembla— actuacions que abans els he esmentat, que conté el pla interdepartamental de formació d'adults, hi ha els cursos d'aprenentatge. La Sefes els coneix, no els coneix, són suficients, no són suficients... De qualsevol manera, benvinguda sigui la seva col·laboració en aquest camp; però això és quelcom que està previst en el pla interdepartamental de formació d'adults.

I la secundària, miri, nosaltres no tenim previst fins dintre de dos cursos, com abans he dit, fer-la; per tant, la normativa no hi serà. Nosaltres afavorirem que es facin aquests cursos; n'he mencionat només un a Sabadell, però hi ha molts altres llocs en què es fan. Però no hi haurà aquesta

normativa fins més endavant, perquè així ens sembla que fem amb ordre les prioritats que tot govern ha d'establir, i aquesta és una prioritat que ha de passar per darrere d'altres.

De cara a la moció que vostè ha esmentat, amb molt de gust, aquesta hauria de ser una moció que hauríem de poder compartir i amb molt de gust jo em brindo –el Grup Parlamentari, és clar– a considerar les seves propostes, perquè em sembla que fóra bo que aquesta moció pogués aprovar-se tan àmpliament com fos possible.

El senyor Riera s'ha manifestat en relació amb les xifres; no perquè –ja ho ha dit– no fossin veritat, que ho són, perquè estan aprovades, sinó de cara a diferents punts de vista que..., no tan sols en els fenòmens migratoris: hi ha una xifra que a mi em preocupa molt i que jo no hauria dit mai que es pogués produir –deu ser la meua manca de coneixements en aquest camp–, i és la quantitat de gent de quinze a vint-i-cinc anys que teòricament ja ha entrat en el període en què hauria d'estar alfabetitzada, que el graduat escolar l'haurien de tenir, i no el tenen –i no el tenen. I això és un gruix que, realment, jo, les primeres estadístiques que em varen passar, vaig pensar que eren equivocades. Les vaig fer revisar, i no són equivocades: desgraciadament, són certes. I després he constatat que això no passa només aquí, a casa nostra, sinó que passa arreu –passa arreu. Per tant, és un fenomen que només és producte del meu desconeixement en aquesta matèria, que feia que jo em mostrés estranyat, però aquestes xifres s'han de considerar molt profundament. Perquè una cosa és que diguem les persones de més de cinquanta anys..., doncs, alabat sia Déu!, però els de quinze a vint-i-cinc anys tenen tot un futur molt important que nosaltres hem de considerar. Això fa que vostè tingui molta raó en relació amb l'aspecte i consideració de xifra que s'ha de tenir.

La coordinació existeix, perquè el pla interdepartamental –si és que no existia abans, que ja existia– ens hi obliga: hi ha una comissió interdepartamental, que, aleshores, jo presideixo, en nom del Govern, però que els nou departaments, a rang de director general, es comprometen, i és el que després aprova el Govern. Per tant, tot el que tingui a veure amb el que fa que cada Departament –laboral, Departament de Treball; ensenyament reglat, Ensenyament, etcètera, Institut de Noves Professions...–, en tot això, la coordinació existeix, i, si en algun cas no hi fos, ja ens ho faran notar, però jo crec que, aleshores, d'això podem estar tranquils, que això existeix.

I l'acord col·lectiu i estable amb les escoles municipals, aquest és quelcom que s'ha de fer. Jo, una mica, abans ja ho he dit: això s'ha de fer, hem d'intentar millorar el que ha estat l'actuació del Departament en aquest camp, i a partir dels convenis per als ajuntaments de més de vint mil habitants i per als consells comarcals i a partir de la subvenció per als altres ajuntaments que no arribin a vint mil habitants intentarem perfeccionar altres mecanismes, perquè jo aquí admeto que el seu punt de vista és encertat, i, quan un admet això, vol dir que ha de posar, ha d'intentar, com a mínim, posar-hi els mecanismes de correcció adients. Intentarem que per al

proper any hi hagi un acord que no tan sols sigui col·lectiu, no tan sols estigui fet sobre prismes, sobre un prisma més o menys uniforme, sinó que després assegurí una certa estabilitat; l'estabilitat que podem donar d'acord amb la normativa que avui tenim, però, així i tot, estabilitat al cap i a la fi.

Per tant, en la confiança que les converses que el dia d'avui i demà es poden produir de cara a presentar aquesta moció, que sigui una moció que pugui tenir un ampli consens d'aquesta cambra, confio que d'any en any puguem anar constatant..., sempre hi haurà elements de millora, però l'important és que puguem anar constatant que en un camp tan important com és aquest, que ha de donar als nostres conciutadans la possibilitat, fins i tot, de defensar-se personalment en el futur, de cara al seu futur, nosaltres anem avançant. Per això jo deia que és quelcom important, perquè no és només intentar conèixer més, no és només millorar la cultura personal o l'ensenyament que necessita per millorar el seu saber personal: és donar aquells recursos que necessita per a la seva actualització, per a la seva conservació del lloc de treball, per al seu reciclatge laboral, per realment poder defensar-se millor en un món que cada vegada és més competitiu, i que, per tant, això és un dret necessari.

Acabaré citant una dada –no la tinc aquí, però recordo el fet– que ha de merèixer reflexió: a la darrera depressió que hi va haver, quan es va recuperar la demanda de treball, va haver-hi molta gent que, a pesar que podia manca treball en certs sectors, no han treballat mai més, perquè realment aquesta manca de formació era un fet. I ara pot tornar a passar, estic segur que desgraciadament passarà el mateix, passarà aquesta depressió que hem patit –de fet, està començant a passar–, vindrà més demanda de treball, però hi haurà gent que, per manca d'aquesta adaptació a la nova formació que necessiten, és possible que no trobin un lloc de treball. Aquesta és una qüestió humana molt i molt important i que s'hi ha de reflexionar de cara a constatar la importància que té la formació d'adults en aquest indret i en aquests moments que ens toca viure.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les emissores de ràdio

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les emissores de ràdio, presentada pel diputat senyor Joan Ignasi Elena, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem aquesta Moció amb la intenció de solucionar –o almenys d'intentar-ho– una situació que viuen un conjunt d'emissores de radiodifusió, alguna de les quals ja fa molts anys que emet en els seus barris; unes

emissores que no emeten publicitat, on no existeix ànim de lucre i que fonamentalment ofereixen un servei als qui l'escolten, però sobretot als qui participen en la seva elaboració.

Són emissores que no molesten ningú, excepte —és clar— els qui per tot es molesten. Són impulsades, aquestes emissores, i participades per gent jove que no tenen cap altra experiència associativa que la seva participació en aquests projectes.

Com ja vaig dir en la interpellació, al nostre entendre aquestes emissores fan una tasca de motivació, d'animació, generen il·lusió i són un element de participació, d'informació, de formació de les persones que hi participen i —per què no dir-ho també?— d'integració. També són emissores que critiquen, que diuen la seva, en definitiva, que fan el que tota la gent d'ordre diu que han de fer els joves.

El que no entenem aleshores és per què les hem de tancar, quina és la raó d'aquesta pseudo-persecució a la qual estan sotmeses. Els joves d'aquestes emissores no entenen aquesta actitud de l'Administració, i jo els pregunto, senyores i senyors diputats, si no creuen que el més lògic és precisament això, que no entenguin per què se'ls tanquen aquestes emissores. Són joves que fan cas a l'Administració quan els diem que es moguin, que no caiguin en l'inconformisme, en el passotisme i en l'acriticisme, però després els tanquem els seus projectes i els impedim seguir treballant en el que han dedicat moltes hores i també diners de la seva butxaca, en molts casos.

Però, a més, senyores i senyors diputats, aquestes emissores fan un servei, fan un servei als barris on estan implantades, esdevenen una associació més del barri i, en moltes ocasions, són el paraigua i els impulsors d'altres iniciatives. I no és precisament això —que es moguin i que ofereixin serveis i que participin— el que reclamem en moltes ocasions des de les institucions i des dels grups parlamentaris als joves?

En un document d'una d'aquestes emissores es diu que l'associacionisme és el cor i la raó de ser d'aquestes ràdios. Crec que és clara la intenció, quina és la voluntat d'aquestes emissores. És cert, però —i ja ho vam comentar també en la interpellació—, que existeix un problema legal: aquestes emissores no tenen la concessió; altres la tenen, i pensem que la tenen les que agraden o les que no molesten.

Argumentava el senyor conseller de Benestar Social en la interpellació que el Govern no tenia la culpa que el Govern de Madrid no hagi fet una llei que permeti el funcionament d'aquestes emissores, però el que a nosaltres se'ns escapa és per què el Govern de la Generalitat té l'habilitat, l'enorme habilitat que, amb la mateixa llei, se'n concedeixin unes, altres es tolerin, es tanquin les de més enllà i es multin les més dèbils i que no agraden.

Cal, al nostre entendre, clarificar la situació, cal clarificar-la i debatre on correspon sobre la necessitat o no d'una nova llei a nivell de l'Estat, però cal també clarificar què s'ha de fer mentrestant, i és per aquest motiu que hem presentat aquesta Moció subsegüent a la interpellació que varem fer en el darrer ple ordinari.

El primer punt d'aquesta Moció diu textualment: «Establir uns criteris clars i públics de la concessió d'emissores de radiodifusió educatives i culturals d'àmbit local que eviti qualsevol tipus d'arbitrarietat.» Aquesta no és només una sol·licitud d'un grup polític, és un prec fet ja des de fa molt temps per totes les persones que es mouen en aquest món.

Mirin, en aquests moments existeix una llei, una llei de l'Estat i un desenvolupament per part del nostre Govern d'aquesta legislació. Com és possible que emissores amb les mateixes condicions siguin unes tancades i altres no? Com és possible que uns responsables d'emissores rebin multes, sancions, i altres no? Això, com vostès fàcilment comprendran, és difícilment digerible per les persones que s'hi dediquen.

Cal que hi hagi uns criteris clars, perquè la gent sàpiga a què atènyer-se, i cal que aquests criteris siguin públics per garantir la igualtat i les mateixes regles per a tothom. En cap moment he dubtat, hem dubtat el nostre Grup, de l'existència d'aquests criteris, però aquests criteris els ha de saber, els ha de conèixer tothom.

El segon punt de la Moció diu també textualment: «Paralitzar el tancament d'emissores de radiodifusió de tipus educatiu i cultural d'àmbit comunitari en aquells casos que no emetin publicitat i no existeixi ànim de lucre, en tant no siguin establerts aquests nous criteris de concessió que permetin el funcionament legal d'aquestes.» Senyores i senyors diputats, si és cert —i sembla que és així— que existeix un cert embolic legislatiu, uns certs buits, coincidiran amb nosaltres en la necessitat de parar totes les accions coercitives fins que s'aclareixi el mapa legislatiu, sobretot en aquells casos en què no fan cap molèstia a ningú, en els casos en què no existeix lucre, en els casos en què no existeix més que un servei, una acció positiva sense conseqüències negatives a tercers.

Cal, des del nostre punt de vista, paralitzar el tancament d'aquestes emissores, cal deixar funcionar aquestes emissores, cal centrar les accions coercitives del Govern de la Generalitat en tasques més nobles. Matar mosques a canonades és un exercici poc edificant, i més si ve de la mà de l'Administració. No permetem, senyores i senyors diputats, que la primera relació que tenen aquests joves amb l'Administració sigui la d'un membre d'aquesta Administració confiscant-los els materials que han finançat en moltes ocasions amb diners de la seva pròpia butxaca.

El tercer punt de la Moció diu: «Retirar les sancions imposades als responsables de les emissores de radiodifusió d'aquestes característiques.» És aquesta, al nostre entendre, una conseqüència lògica de tota la nostra argumentació fins a aquests moments, però creiem que aquest punt de la Moció es defensa malgrat no es sigui partidari de la tolerància amb aquests moviments.

Senyores i senyors diputats, hi ha casos de joves que han rebut una sanció de 2 milions de pessetes, una sanció que no poden, ni és digne, ni humana, ni seriós que els fem pagar. Recordem, senyores i senyors diputats, que se'ls multa no per res més que per haver format una emissora amb els seus diners i de forma voluntària.

És inconcebible, des del nostre punt de vista, que aquesta situació no es corregeixi. Crec, senyores i senyors diputats, que utilitzant la intel·ligència, el sentit comú i la voluntat de servei —elements tots ells dels quals tots vostès van sobrats— votaran favorablement el tercer punt d'aquesta Moció.

Com he dit a l'inici, senyores i senyors diputats, és voluntat del nostre Grup col·laborar a solucionar una situació que a tots ens preocupa i que —com se m'ha dit també— preocupa, i molt, el Grup de la majoria i preocupa també el Govern de la Generalitat. Jo espero que entre tots, o bé avui o a partir d'avui, siguem capaços de solucionar una situació molt negativa, molt dolenta i que angoixa en aquests moments moltes persones que han posat molta il·lusió, molta esperança i moltes ganes en projectes que de cop han vist desaparèguts a vegades, al nostre punt de vista, per la incomprensió del Govern. I fer tot això, senyores i senyors diputats, tots els grups, uns i altres, amb les nostres diferències, amb la voluntat de servei que ens ha de caracteritzar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. No s'han presentat esmenes. Per consegüent, passarem a la fixació de posició per part dels grups. Senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable, fent meus els arguments que ha fet el diputat Elena.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'accés de qualsevol entitat —i també de les entitats d'iniciativa social sense ànim de lucre— a les ones radiofòniques ha de respondre a uns criteris de llibertat, pluralisme i garanties tècniques, i aquests criteris han d'estar regulats d'una manera clara, sense discriminacions ni privilegis; això és el que passa a tots els estats de la Unió Europea. El procediment per atorgar la concessió podrà ser més o menys intervencionista, però no és suficient per emetre de manera regular per ràdio amb la sola voluntat i els mitjans per fer-ho. I la raó bàsica és molt simple: l'espectre de freqüències radiofòniques és limitat i requereix una ordenació tècnica.

Si qualsevol persona o col·lectiu sense cap regulació emetés des de qualsevol lloc i des de qualsevol manera, tot i que fos sense ànim de lucre i amb una programació de contingut cultural, es podria crear un caos en el sistema de comunicació per ràdio, fins al punt que unes emissores s'encavalcarien amb altres. I no es tracta —almenys això considera el Grup Parlamentari Popular— de confondre el dret de la llibertat d'expressió amb el dret a interferir en els drets dels altres.

Donades aquestes limitacions tècniques, és inevitable un control administratiu de l'accés a les ones radiofòniques. Aquest control s'exerceix donant un tractament diferenciat a les entitats d'iniciativa social o institucions públiques sense ànim de lucre i a les empreses privades de naturalesa mer-

cantil. En tot cas, tant unes com les altres han de complir uns requisits tècnics per evitar amb les seves emissions interferir altres emissores.

Per aquesta raó, el dret a la comunicació radiofònica, com a concreció del dret general de llibertat d'expressió, està definit dintre d'un marc legislatiu i normatiu estatal i resulta que aquest marc ha d'estar dissenyat i desenvolupat en primera instància pel Govern socialista de Madrid i que a Catalunya només correspon el desenvolupament legislatiu i l'execució del règim sancionador.

L'únic que es pot exigir —i en aquest sentit estem plenament d'acord amb el punt primer de la Moció— és que l'exercici de les competències autonòmiques dins del marc normatiu estatal respongui a criteris clars i públics, evitant qualsevol tipus d'arbitrarietat. Ens alegrem que el socialisme català defensí públicament aquests criteris, sobretot quan en el Govern central —on seuen ministres del Partit Socialista de Catalunya— han actuat amb criteris discrecionals i arbitraris en la distribució de freqüències radiofòniques comercials, afavorint la creació de xarxes d'emissores vinculades a persones clarament favorables al socialisme.

Pel que fa als punts 2 i 3 de la Moció, la importància social de la comunicació i l'important paper que juguen aquest tipus d'emissores no obvia la responsabilitat jurídica que comporta tota la iniciativa en aquest àmbit. I siguin amb ànim o sense ànim de lucre, s'han d'atorgar els que compleixin els requisits legalment establerts en tot moment; s'ha de conèixer qui és el responsable de la programació d'aquestes emissores; si aquesta condició no es dona o es dona d'una manera incompleta, l'emissora actua de forma pirata, incomplint la llei, i per tant està subjecta a les sancions que per l'incompliment la mateixa legislació legal estableix, suposant en tot cas la possibilitat de recórrer.

Per això no entenem la voluntat expressada en els punts 2 i 3 de la Moció, i en aquest sentit ens abstindrem en aquests dos punts, perquè aquestes irregularitats no són un problema purament administratiu, sinó que s'està incomplint allò que disposa la legislació estatal i el desenvolupament autonòmic d'aquesta matèria, i per tant s'està en una situació sancionable que pot ser objecte, en el seu moment, de recurs.

Per aquestes raons, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, demanaríem la votació separada del punt 1, i votar conjuntament el 2 i el 3 en aquesta Moció, ja que en el punt 1 ja hem anunciat el nostre vot favorable, i en el 2 i el 3 ens abstindrem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. En el nostre cas, anunciem el vot favorable als tres punts de la Moció i, precisament, per indicar que podem votar a favor del 2 i del 3, perquè hi ha el primer.

M'explico: en el primer se'ns diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a establir uns criteris clars i públics de la concessió d'emissores de radiodifusió educa-

tives i culturals d'àmbit local que evitin tot tipus d'arbitrarietat.» Vam seguir amb atenció el debat, i ens sembla que el resum que ha fet avui el senyor Elena ha estat, fins i tot, més clar que el resultat del debat, que un no acabava de saber si es parlava d'unes qüestions molt particulars del Carmel, etcètera, o si s'estava parlant d'una situació més general. És clar, si en aquests moments estem demanant al Govern que estableixi uns criteris clars, ens és molt fàcil demanar-li després de dir: i, per tant, de moment, mentre no hi hagi aquests criteris clars publicats i al damunt de la taula, atureu les actuacions que poden portar a paralitzar realitats que ja existeixen i, sobretot, tingueu un mínim, diguem-ne, de generositat per amnistiar aquells que puguin haver entrat en situació de conflicte —que seria el punt 3—; per tant, retireu les sancions imposades com a element, precisament..., anava a dir fins i tot per donar més suport a aquests criteris clars i públics que s'estan demanant. Per tant, em semblen coherents els tres punts de la qüestió.

Jo volia únicament fer un comentari per subratllar una cosa que ja va dir l'altre dia i ha tornat a dir avui el senyor Joan Ignasi Elena, i és: no és gens senzill fer política cultural amb gent jove, i un dels mitjans per fer aquest tipus de política cultural i comunicacional és aquest tipus d'emissores, a les quals majoritàriament la gent que hi va és gent jove, gent molt sovint interessada per un llenguatge, que és el de la música, que molt sovint permet, en aquests moments, unes comunicacions no verbals molt més riques que moltes comunicacions verbals en una societat progressivament desverbalitzada, i que, per tant, tot el que sigui poder fomentar l'existència d'aquestes emissores lliures, d'aquestes emissores culturals i que en algun cas s'autoatribueixen l'adjectiu de «contracultural», em penso que és afavorir un bon terreny per a la formació de gent jove.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també començo anunciant el vot favorable del nostre Grup als tres punts de la Moció, i voldria fer tot un seguit de reflexions a l'entorn de les propostes que ens fa, en aquest cas, el Grup Socialista i que es concreten en aquests tres punts.

D'entrada, penso que és important repassar una mica la història més recent de les ràdios lliures, sobretot pel que fa a les seves relacions amb l'Administració. L'any 89, al mes de maig, s'aproven dues resolucions sobre radiodifusió local, associativa i comunitària al Parlament Europeu. Aquest probablement sigui el punt de partida que comença a mobilitzar les diferents ràdios lliures que hi han a Catalunya i que els provoca els primers contactes amb el que seria la Direcció General de Telecomunicacions de l'Estat i l'aleshores Gabinet de Telecomunicacions de la Generalitat. La resposta que tenen per part de l'Administració és: «Presenteu les sol·licituds per a la concessió de les freqüències contemplades en el Plan técnico nacional.» Es presenten diverses solli-

cituds de diferents ràdios integrades a la Coordinadora de Ràdios Lliures de Catalunya, i, curiosament, les freqüències que s'atorguen són a Ràdio Taxi, al senyor Luis del Olmo i al Bisbat. També hi ha una concessió local a Terrassa, que, curiosament, servirà després com a nucli del que més tard serà la cadena Flash FM. Hi ha una concessió, curiosament, a la resta de l'Estat, a València, per a una ràdio cultural, Ràdio Clara, i una altra a Madrid, per a la Federació de Ràdios Lliures; és a dir, la diferència entre el que es fa a Catalunya i el que es fa en altres indrets de l'Estat és notable.

El 1990 hi ha un estudi dels serveis tècnics de la Direcció General de Telecomunicacions de la Generalitat sobre l'espai radioelèctric a la ciutat de Barcelona. El resultat, quin és?: cinc freqüències, de les quals quatre poden ser de cent vats, i una de cinc-cents vats, que aquesta, doncs, hauria de ser d'una cobertura metropolitana. Curiosament, Madrid redueix a tres freqüències de cent vats el que es pot cobrir a la ciutat de Barcelona. El desembre del 1990, i a proposta de les ràdios lliures, finalment, i a nivell de prova, es concedeixen dues de les tres freqüències que s'havien de donar.

El febrer del 91, aquesta mateixa cambra, el Parlament de Catalunya, aprova una resolució, una resolució que és aprovada per tots els grups llevat del Partit Popular, del Grup Popular, en què es diu que «el Parlament insta el Govern que en l'àrea de les seves competències presenti davant d'aquesta cambra un cens actualitzat de les ràdios lliures existents a Catalunya, agrupant-les segons la seva naturalesa, finalitats, etcètera.» I sobre aquest estudi, sobre aquest sector comunicacional, s'ha de contemplar, per una banda, el reconeixement de la categoria de mitjans de comunicació per a les ràdios lliures; per altra banda, la preparació d'un marc radioelèctric adequat que garanteixi l'existència de les ràdios lliures, i, en tercer lloc, la modificació de la LOT i del Plan técnico nacional, per tal d'assegurar un marc tècnico-jurídic que condueix a l'assignació d'un segment del dial a aquesta modalitat radiofònica.

Aquesta Resolució jo diria que és agafada amb molt d'interès i amb molta il·lusió per part de les ràdios lliures —les referències a aquesta Proposició no de llei que ha estat aprovada són constants—, i en aquest sentit, probablement, per a ells és una porta oberta; en tot cas, és un crit a l'esperança. Dissortadament, aquesta Resolució, com d'altres que s'aproven en aquest Parlament —i dic «dissortadament», i remarco la paraula «dissortadament»—, doncs, ha servit de ben poca cosa. Probablement algun dia s'haurà de plantejar en aquesta cambra, en aquest Parlament, fer un seguiment exhaustiu i estricte d'allò que s'aprova i allò que es deixa d'aprovar, i, sobretot, quin és el seguiment que se'n fa.

Això passa al febrer del 91, en què el Parlament aprova aquesta Resolució. Posteriorment hi ha diferents reunions de les ràdios lliures de Barcelona —i aquí comencem també amb un altre problema concret, i és que la Generalitat sembla que només reconegui o només tingui ràdios lliures, només sàpiga que hi han ràdios lliures a Barcelona, quan n'hi han en d'altres poblacions—, i comença un període de sis mesos de prova. El novembre del 93, les ràdios lliures de Barcelona

són convocades per la Direcció General i els plantegen, davant la imminència que surtin publicades al *Butlletí Oficial* les famoses tres freqüències a què he fet referència abans, plantegen que hi ha tres freqüències, però que són per a ràdios culturals, i aquest és un concepte nou, un concepte que dilueix en un mateix calaix de sastre tot un seguit de tipologies de ràdio que poca cosa tenen a veure amb les ràdios lliures i que, en definitiva, torna a ser, diguem-ne, un cop baix per al que seria tota la gent que està treballant en aquest món.

I vostès diran: «Home, quina diferència hi ha?» Doncs penso que hi ha diferències importants. Què és una ràdio lliure, en definitiva? Una ràdio lliure es defineix per tot un seguit de conceptes que, evidentment, són opinables, però que d'entrada n'hi han uns de comuns i clars: per exemple, doncs, la gestió i propietat comunitàries per part de col·lectius, com poden ser associacions culturals, associacions juvenils, la finalitat dels quals és precisament la creació d'un mitjà de comunicació independent de qualsevol altre organisme o institució, és a dir, hi ha un component d'independència, respecte a les administracions, important; participació directa d'amplis sectors socials, defensant la llibertat d'expressió, el dret a ser i a pensar de forma diferent, és a dir, el dret a la diversitat; organització participativa on l'organisme únic de decisió és l'assemblea, és a dir, participació directa de tots aquells que fan ràdio; finalitat no lucrativa; suport a manifestacions culturals i lingüístiques pròpies del país, i promoció del coneixement de cultures diferents, en contrast amb la imposició dels models massificats que se'ns donen tan sovint. En definitiva, això defineix una ràdio lliure, i, evidentment, això no és el mateix que una ràdio..., pot ser el mateix que una ràdio cultural, però, en tot cas, el concepte va molt més enllà, i, probablement, el que a nosaltres ens preocupa és que precisament sigui el concepte allò que ha provocat, doncs, que hi hagin tots aquests problemes que hi han en aquests moments.

Finalment, dir també que la comparació..., algú feia referència a la..., el representant del Grup Popular feia referència a la Unió Europea; doncs, efectivament, mireu què fan, què passa a la Unió Europea. Vostès saben, per exemple, senyores i senyors diputats, que d'aquestes tres freqüències que s'hauran de compartir, doncs, dues emissores per freqüència que es volen donar a Barcelona per a aquest tipus de ràdios culturals, així en pla genèric, doncs, per exemple, a París –París és una ciutat equiparable, des del punt de vista europeu, a Barcelona– aquest sector, el sector aquest associatiu no comercial –en definitiva, les ràdios lliures– cobreix el vint per cent del dial en FM, amb dotze freqüències de quatre mil vats? Per exemple. És a dir, la nit i el dia, pràcticament, per no dir el cel i l'infern. A Itàlia –un altre estat de la Unió Europea–, el marc legal també és molt més permissiu i la quantitat de ràdios que hi ha d'aquesta mena són, evidentment, moltíssimes més; estan regularitzades per llei, les emissores alternatives, i, per tant, les diferents alternatives que hi han són ben representades en el conjunt d'Itàlia.

Bé, en definitiva, tota aquesta reflexió no per a altra cosa que per constatar que, efectivament, aquest és un problema greu, un problema que en aquests moments el Govern té plantejat damunt la taula, i, evidentment, davant la possibilitat que el Grup de la majoria no donés suport a aquesta Moció, doncs, el nostre Grup ha presentat avui mateix una sol·licitud de compareixença del director general dels Serveis de Telecomunicació de la Generalitat de Catalunya, que, en definitiva, és qui té la responsabilitat en tot aquest assumpte, i que, en definitiva, el que voldríem és que ens expliqués directament aquí, al Parlament, quina és la situació en què es troben en aquests moments totes aquestes ràdios i poder conèixer de viva veu el que el Govern pensa fer a aquest respecte.

Acabo, doncs, desitjant que m'equivoqui i que el Grup de la majoria doni suport a aquesta Moció, i, bàsicament, insistir que donarem suport a aquesta, tot i que també reclamàrem, per part del Grup que ho ha presentat, del Grup sol·licitant, una major coherència, sobretot perquè no oblidem que moltes vegades l'argument aquest que la culpa la té Madrid..., doncs, molt bé, ens excusem en això, però, en aquest cas, la culpa també la té Madrid, i vostès se suposa que una certa influència hi deuen tenir.

Sigui com sigui –i ho he dit abans– votarem a favor per coherència, perquè ens ho creiem, per ideologia, probablement, no pas perquè tinguem gaire fe que avui serveixi de res votar a favor d'aquesta Moció presentada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, avui és un d'aquells dies que pugues a la tribuna, en nom i representació del Grup de Convergència i Unió, que podries estar pràcticament al cent per cent d'acord amb el discurs que s'ha fet, els discursos que s'han fet, perquè és cert que les preocupacions que han anat demostrant al llarg d'aquest debat, tant des del Grup d'Iniciativa per Catalunya com del Grup Popular, Esquerra Republicana i el presentador de la Moció, senyor Elena, jo diria que, com a concepte abstracte, estem absolutament tots d'acord –estem absolutament tots d'acord. I cal –ja ho dic des d'ara– buscar alguna solució que permeti de sortir d'una situació a què ens ha portat el discurs del senyor Elena, que consisteix a dir: «Escoltin, això hauria d'anar, des del punt de vista de voluntat, de ganes de fer-ho, de què és el que convé i de suport a les ràdios lliures, però s'ha deixat...», ho ha dit, ho ha dit una mica de passada, però amb poc èmfasi, que el que està proposant el senyor Elena és una absoluta il·legalitat. El que està presentant el senyor Elena –i ho analitzarem punt per punt i cas per cas, si volen– és una il·legalitat. I això no ha d'estar renyit que, des del Grup de la majoria, ajudem, cerquem solucions d'acord amb els proposants i amb les manifestacions que s'han fet pels diferents grups de la cambra per trobar solucions alternatives que voregin –que voregin– el que vostè està plantejant d'il·legalitat,

que ho voregin, salvant-ho, i podent donar resposta al que a vostè de debò el preocupa, que a vostè el que de debò el preocupa és que no es tanquin les emissores que en aquests moments estan emetent i, a més, pretén que aquelles que han estat sancionades, doncs, no hagin de pagar la sanció.

És clar, que avui al Parlament de Catalunya poguéssim prendre la decisió de donar suport a la proposta que se'ns fa seria tant com dir i obligar que el Govern estigués cometent una illegalitat, que obliguéssim que el Govern cometés una illegalitat. I això, el senyor Elena ho sap, perquè ho ha dit avui i va dir-ho el dia que va presentar la interpellació. Però vull dir-ho una vegada més: això no està renyint amb el fet que intentem buscar alguna solució.

Hi ha una proposta que Esquerra Republicana ha fet des d'aquesta tribuna en el sentit de demanar una compareixença del director general de Telecomunicacions perquè ens expliqui com està el procés, perquè saben, precisament, pel grau de coneixement que han mostrat tots els intervinents, saben que, en aquests moments, qui decideix les concessions no és el Govern de la Generalitat, és el Govern de l'Estat, que està pendent de l'aprovació d'un pla general de tot l'Estat de radiodifusió, perquè això sigui possible. I ens seria fàcil, i a mi em seria molt fàcil, poder dir allò que ja s'ha anunciat també, ha fet una interpellació en aquest sentit, ha fet un esment el representant d'Esquerra Republicana: «i, la culpa, la té Madrid.» No ho diré que sigui així, però la responsabilitat, avui per avui, de la concessió, avui per avui, senyor Elena –si no ho sap, seria més greu–, jo crec que vostè sap que la concessió la té el Govern. I que no les donen, no perquè no en tinguin ganes ni tinguin ganes de tocar el nas a ningú, sinó senzillament perquè estan pendents d'un pla a l'abast de tot l'Estat que, a partir d'ell, podran anar donant aquestes concessions i, a partir d'aquell moment, la Generalitat haurà d'entomar la seva responsabilitat; però a partir d'aquell moment.

Jo li podria demostrar, li ho he dit als passadissos, tinc documentació suficient per, tècnicament, poder anar desmuntant –tècnicament–, punt a punt, les seves propostes. Però no vull fer-ho, no vull fer-ho perquè pel damunt que això avui pogués sortir, més o menys justificada aquesta raó que tenim des del punt de vista jurídic, el Govern i, en aquest cas, el Grup de la majoria, doncs, no ho vull utilitzar, perquè no vull caure en aquest parany. Vull trobar solucions, vull ajudar, volem ajudar que trobem les solucions.

Jo li demanaria, ja m'ha dit que no, i ho he fet en els passadissos també, senyor Elena –i això de treballar en els passadissos a mi em sembla que és molt positiu, perquè la gent intenta arribar a acords i s'arriba a solucions a vegades que quan s'arriba al debat a la cambra, doncs, les coses estan més treballades, i això a mi em sembla que és bo–, jo li feia l'ofertament o li demanava, senyor Elena, que després del seu discurs retiri la Moció, perquè el que està plantejant sap que si ho aprovéssim seria no només una illegalitat, sinó que a més obligaríem..., podia vostè amb dret al mateix Reglament de la cambra, d'aquí a uns mesos, demanar explicacions al Govern del perquè no ha complert els acords que

avui prenguéssim. Seria una redundància que jo crec que en algun moment ens hauria de preocupar que això passés. Per tant, senyor Elena, sense ganes d'entrar a debatre i donar excessius arguments tècnics del que vostè no té raó, jo m'estimo més avui, encara que sigui davant de representants de gent que està afectada –representants de ràdios lliures, que en aquest moment estan afectats, perquè tenen una sanció pendent de pagar, tenen la clausura de la seva emissora al damunt de la taula–, invitar-lo que busquem, entre les forces polítiques que s'han ofert també a aquest diàleg, la solució que permeti salvar aquest atzucac, però no ens forcin que prenguem una decisió, que demostrem una voluntat política que estariem anant en contra de la legalitat vigent.

Des d'aquesta voluntat, d'aquesta perspectiva i, sobretot, d'aquest compromís, senyor Ignasi Elena, restem a la seva disposició per buscar aquestes solucions que poden ser perfectament viables en aquest moment, i el desig que al final, al final, sí, quan hi hagi el pla general, puguem establir criteris i puguem demostrar a la població de Catalunya que la voluntat d'aquesta cambra és que siguin aquests els criteris al més transparents possible. Reflexioni en els pocs moments que encara li queden per a l'intent de retirar la Moció. Si no, el compromís de Convergència i Unió està expressat en aquesta cambra, i la voluntat –i no es vulgui confondre– del que vostè pretenia avui serà del nostre Grup votar-hi en contra.

Senyor president, senyories, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. El senyor Elena no es fa ressò de la petició que se li ha fet...

El Sr. ELENA: Senyor president, és, en tot cas, una opinió del senyor Codina en relació a si és o no legal el que es vota en aquests moments. El Grup Socialista manté la Moció que ha presentat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, procedirem a la votació.

En primer lloc, al punt primer.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 41 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Els altres dos punts de la Moció.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han quedat rebutjats per 35 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la política
general d'assistència i orientació
a les víctimes de delictes**

Passem al punt quinzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general d'assistència i orientació a les víctimes de delictes, presentada

pel diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, que té la paraula per presentar-la.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció té un punt únic, que és el d'instar el Consell Executiu a la creació d'un servei d'atenció i d'orientació a les víctimes de delictes. Es demana també una implantació gradual d'aquest servei a tot el territori a mesura que sigui possible i allà on és necessari, que proporcioni a les víctimes de delictes, abans o després de cursada la corresponent denúncia, un assessorament legal, una atenció psicològica, emocional i social que precisen aquestes persones en funció de la situació de desconcert i desemparament que, en moltes ocasions, es troben.

El servei existeix ja pràcticament a tots els països del nostre entorn democràtic. Existeix també a unes quantes comunitats autònomes del nostre país. Per exemple, a València es diu Assistència a les Víctimes del Delicte, i té ja sis anys d'existència. A Balears es diu també Assistència a les Víctimes del Delicte, i té vigència, es va crear, des del desembre de 1989. A Biscaia, al País Basc, té el nom de Servei d'Assistència a les Víctimes; té tres anys d'existència. A Canàries es diu Assistència a les Víctimes, i és de recent creació.

El problema és un problema generalitzat i se li intenta donar resposta a molts indrets. Aquestes comunitats autònomes, naturalment, cada any donen les seves memòries, i a partir d'aquestes memòries ens proporcionen a nosaltres una sèrie d'experiències sobre la manera com operen, les seves funcions, el perfil dels demandants i les demandes que se solen fer.

Quin és el seu *modus operatiu*, que sembla ser una constant? Es tracta d'equips compostos per un advocat, un psicòleg, un assistent social i un administratiu. Estan coordinats amb les comissaries de policia i els jutjats. En alguns casos estan situats en els edificis dels jutjats o en el Palau de Justícia i tenen, sobretot, una coordinació amb tota la xarxa de serveis socials del territori. Fan campanyes informatives que es demostren molt útils en la mesura que, a mesura que es coneix l'existència d'aquest servei, són molts més els nombres d'usuaris que demanen d'aquests serveis.

Els tipus de demandes que normalment es fan. La major part de les demandes són d'assessorament jurídic, cosa lògica, però la quasi totalitat demanen també explícitament o implícitament un suport emocional, perquè algunes persones necessiten també l'ajut dels serveis socials, per circumstàncies que després ja assenyalaré, i tot això degut a la situació de les víctimes, que pot resumir-se en: primer, desconeixement dels drets i de la mecànica judicial; segon, reaccions de temor, ansietat, depressió davant el delicte i les conseqüències del procés —tinguem en compte, senyores i senyors diputats, que d'alguna manera es trenca la normalitat de la vida de la víctima—, i tercer, necessitat d'ajut social, necessitat d'ajut social que té la mateixa víctima del delicte, però també algun familiar de la víctima, perquè aquest familiar pot presentar patologies psiquiàtriques, toxicomanies o alcoholisme, que deriven en agressions, amenaces i vexacions a

la víctima i que, a vegades, precisament, mitjançant un tractament d'aquest tipus es poden solucionar per una via més pacífica aquestes possibilitats de victimització potencials.

Quines funcions tenen aquestes oficines d'atenció a la víctima? A més de les descrites en el text de la Moció, que allà estan molt sintetitzades, dona una informació a les víctimes dels delictes, de quins són els seus drets i de quins organismes públics i privats poden prestar-li ajut. Els donen protecció durant el procés. Els donen l'assistència psicològica que abans ja s'ha esmentat. Es fan també consultes prèvies a la denúncia, perquè moltes vegades hi han persones que són amenaçades pels seus familiars o pel seu entorn i, abans de formular una denúncia, necessiten també una orientació. I aquest tipus de servei o aquest tipus d'orientació és també una funció d'aquestes oficines.

Tenen també, i sobretot molt important, una funció de prevenció, és a dir, tractar d'evitar que víctimes potencials es converteixen en víctimes reals d'activitats delictives. Per exemple, hi han grups de persones que són més propícies a ser víctimes de delictes, com són les persones que viuen soles o les persones de la tercera edat; amb una informació adequada és possible que es puguin salvar de la immediatesa, o no-immediatesa, d'un delicte.

Funcions també de mediació; no sols quan el delicte ja s'ha comès, sinó també per tractar d'evitar-lo. És al que em referia abans: les situacions familiars de tipus conflictiu. És a dir, i també per resumir-ho, aquestes oficines farien una funció de complementarietat amb els serveis que presten la policia i els jutjats i, sobretot, estarien en coordinació amb tota la infraestructura dels serveis socials del territori.

Això exigeix la seva creació. Jo crec que és necessària i que ningú crec que tingui arguments per oposar-s'hi, és d'interès general fer-ho. Cobreix una demanda social existent, com en el darrer informe del Síndic de Greuges s'ha posat de manifest en aquesta mateixa cambra. És seguir, per altra banda, les recomanacions de nombrosos organismes internacionals. És seguir l'exemple dels països democràtics i d'altres comunitats autònomes que han tingut ja una sensibilitat sobre aquesta problemàtica. Contribueix, senyores i senyors diputats, a la confiança del ciutadà en la justícia. I es dona assistència a col·lectius especialment necessitats, com són la gent gran i les persones d'economies dèbils. Perquè una altra cosa que ens ensenyen les memòries d'aquests centres que ja funcionen és, precisament, que els usuaris són majoritàriament persones de la tercera edat, dones i persones d'economia dèbil.

Creiem que no hi han arguments vàlids per a oposar-s'hi, perquè un dels arguments que es podria al·legar i que a vegades s'allega per part d'un govern és el pressupostari. Bé, les despeses són mínimes, com ens demostra el resum econòmic de l'Oficina d'Atenció a la Víctima del País Basc, que, l'any 1993, va ser d'uns quinze milions de pessetes —14.881.077 pessetes, en concret. Però, com ja he dit abans, hi insisteixo perquè és també una base de la meua argumentació, aquesta Oficina es basa sobre serveis que ja existeixen, tant a nivell municipal com a nivell de la mateixa

Generalitat. Per tant, només és un problema de coordinació i unes despeses mínimes.

En la interpellació que va donar, que dona lloc a aquesta Moció, el conseller va estar d'acord amb la seva necessitat, però va dir que existia una brigada dels Mossos d'Esquadra que feia algunes d'aquestes tasques. Bé, jo no posaré en discussió l'existència d'aquesta brigada —si el senyor conseller ho diu, serà veritat—, però jo el que sí que penso és que no fa totes les funcions que nosaltres estem exigint i estem demanant aquí.

Nosaltres sí que tenim informació de l'existència d'una oficina d'atenció a la dona maltractada, que és a càrrec de la Policia Nacional. Tenim també notícia d'un servei de mediació i conciliació que tracta sobre les qüestions que afecten els joves, que depèn de la Conselleria o el Departament de Justícia. Tenim també informació que alguns ajuntaments fan tasques de mediació. Hi havia una oficina d'aquestes característiques que estem demanant, creada per l'Ajuntament de Barcelona, i que va tenir una duració de tres o quatre anys, però que al final, per motius pressupostaris i sobretot perquè no es prestava l'ajuda que es necessitava per part de la Generalitat, que, en definitiva, és a qui li correspon prestar aquest servei perquè en té la responsabilitat, va ser tancada.

En qualsevol cas, senyores i senyors diputats, el que demanem és que el servei s'institucionalitzi i que tingui les funcions ja descrites i, sobretot també, que tothom el conegui. Perquè en l'informe del Síndic de Greuges es diu —i aquest seria l'argument final, i amb això acabaria la meua intervenció— que el 34% de les queixes són sobre el funcionament —o mal funcionament, en aquest cas— de l'Administració de Justícia. Però afegeix que la majoria fan referència a aquests problemes de les víctimes. I acaba el Síndic insistint en la necessitat de la creació a Catalunya d'una oficina de la víctima, «que sens dubte» —afegeix— «farà un gran servei als ciutadans». Si el Síndic demana la creació d'aquest servei, és lògic deduir que no coneix que existeixi un servei similar, ni tampoc totes les víctimes que acudeixen al Síndic de Greuges expressant la seva preocupació pel que els està passant.

Votar, doncs, a favor d'aquesta Moció, que té un únic punt, és votar a favor que es creï un servei sobre una demanda social realment existent i que, a més a més, cobreix les necessitats d'un col·lectiu vertaderament, diguem-ne, que prou que ho necessita.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a defensar-les, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Molt breument, senyor president, i també breument esgotaré el doble temps, el temps de presentar l'esmena i el temps de posicionar-se en aquesta Moció. Bé, la nostra esmena —li deia al senyor Oliart que per motius tècnics em sembla que no la tenia, i no la té— és una esmena de tipus tècnic, exclusivament quan el senyor Oliart

diu «abans o després d'haver cursat la corresponent denúncia». Jo entenc el que vol dir, però des del punt de vista tècnic jo li demanava la supressió d'aquest paràgraf, perquè la víctima no està obligada a presentar denúncia, i com que la víctima no pot presentar denúncia, doncs, semblava que si no hi hagués denúncia no hi hagués d'haver ajuda a la víctima. N'haguéssim pogut parlar, però per motius tècnics no li han fet arribar aquesta esmena. Era exclusivament això; jo entenc la voluntat de vostè, que vol dir «en qualsevol moment». Però pensi que hi ha víctimes que no plantegen denúncia. Llavors, què passaria?

Bé, dit això..., i és un tema en el qual sempre m'hi fixo especialment, perquè hi ha delictes, a més, que no es tiren endavant en els tribunals si no hi ha denúncia de la víctima, com en el cas de violació, tema que absolutament hi estic en contra, perquè és un delicte tan públic com d'altres, però, en tot cas, la legislació encara preveu aquest tipus de qüestions.

Dit això, senyor Oliart, jo el volia felicitar per la seva interpellació l'altre dia —li ho vaig dir—, per aquesta Moció, perquè crec que aquest és un tema de molta actualitat. Fixi's que vam veure aquesta interpellació abans de l'estiu, i el tema de les víctimes és encara de més actualitat ara, després de l'estiu, perquè naturalment les víctimes dels delictes en l'Estat no són només les víctimes del terrorisme, sinó que n'hi ha moltes altres, i tants temes que hem parlat aquí, a pressupostos, perquè tant el senyor Oliart com jo, o el Grup Socialista —si no era vostè—, en el tema de pressupostos ja vam demanar una partida per al tema de les víctimes; crec que són les més oblidades en tot l'aspecte penal; crec que ens hauríem de fer, fins i tot, una autocrítica els que ens hem considerat progressistes durant molts anys, que tan preocupats estàvem durant la dictadura pels drets dels detinguts i pels drets dels delinqüents i pels drets de les persones que estan encausades, que sovint vam oblidar ocupar-nos suficientment dels drets de les víctimes.

I, naturalment, la interpellació que vostè va fer crec que va ser molt interessant; també la contesta del conseller. En aquest sentit crec també que és d'agrair als dos, perquè els dos van reconèixer que normalment les víctimes que més ajuda necessiten tant des del punt de vista psicològic —que el senyor Reguant també fa una esmena des d'aquest punt de vista que vostè també ho va tractar—..., en general, són dones, i no oblidem que qui més ajuda necessita en aquest camp són dones víctimes de delictes sexuals; aleshores, aquest és un cas en què hi ha una absoluta desprotecció. Evidentment, vostè n'ha fet menció, i jo no em vull allargar, de tot el que ens va dir el Síndic de Greuges cada any i també la informació que ens ha donat, que són les queixes màximes que rep, la gent queda absolutament indefensa; jo he arribat a veure, a judicis, com el violador venia amb cinc o sis psiquiatres que l'havien assistit i les víctimes del delicte, doncs, no en tenien cap si no s'ho pagaven de la pròpia butxaca. Això es veu en els tribunals habitualment. Per tant, crec que és un tema que tots hi hem d'estar d'acord —això és evident—; la manera de solucionar-ho serà una altra, però la raó de fons és aquí que l'hem d'arreglar.

Per tant, jo voldria donar-li suport a la seva Moció. Sàpiga que tant si accepta l'esmena del senyor Reguant, que jo li demano que l'accepti, com la nostra, li donarem igualment suport, perquè crec que és una moció encertada, un tema d'actualitat a la societat que mereix que es resolgui, i vostè ha fet menció també, senyor Oliart, que hi ha oficines d'ajuda a la víctima en altres comunitats autònomes; jo diria en altres països, no només a Europa, sinó en altres països del món. I que d'alguna manera això és quelcom que la societat ens està reclamant.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. El senyor Reguant vol defensar les seves dues esmenes?

El Sr. REGUANT: Naturalment, senyor president; gràcies, des de l'escó estant.

En primer terme, aprofitaré el temps per també posicionar-me, per anunciar, doncs, el vot favorable a la Moció del diputat senyor Oliart, tant si recull les meves esmenes com si no les recull, perquè en el fons hi estic al cent per cent d'acord, i crec que ell ha fomentat de manera brillant i aprofundida la necessitat de la creació d'aquest servei d'atenció a les víctimes. La senyora Oranich també ho ha complementat, i el Síndic de Greuges certifica i avala els continguts de l'argumentació del diputat ponent.

La primera esmena diu..., en realitat és una esmena menor perquè s'entén molt bé, per bé que en la meua pretenció que el diputat Oliart accepti la variació d'on es diu «atenció» i «emocional» per «assistència» i «psiquiàtrica». «Atenció» tinc la impressió que és un contacte puntual, sense que necessàriament hi hagi d'haver un sentit de continuïtat; «assistència» és una presa de posició de la institució que li garanteix el contacte i el seguiment del trauma que tingui. En aquest sentit, jo podria aportar experiències personals per la meua professió, on persones que han sofert delictes, tant d'atrancament com de violació, necessiten un temps de tractament realment ampli, ampli; a voltes deixa una petjada profunda, i, per tant, doblement es justifica la creació d'aquest servei d'atenció. I dic «emocional» substituir-ho perquè el concepte «emoció» podria tenir el mateix tractament i valoració que fa el catedràtic Keilholz de Basel quan parla de l'angoixa, és a dir, hi ha una angoixa que és ordinària, que és habitual, que no és patològica, i una angoixa patològica. La Moció no té un terreny intermedi; no és un concepte *borderline*: o passa a formar part de la psicologia o passa a formar part de la psiquiatria. I, per tant, jo aquí no m'hi estendré, perquè tampoc vull abusar de la seva paciència, donada l'hora, i tard que és. Per tant, crec que l'assistència psicològica i social, psiquiàtrica i social, ajustarien un pèl més —ja dic, com a esmena menor— aquesta brillant Moció que presenta el diputat Oliart.

Pel que fa a la segona esmena, escoltant el diputat Oliart, m'ha semblat que tal vegada jo la deixaria decaure, i diré per què: perquè sembla que és procedent que tota iniciativa que comporta un desplegament d'un servei a la vegada s'hagi també de preveure uns recursos per tirar-la endavant. Però, naturalment, en escoltar-lo m'ha semblat que en el ser-

vei mateix del País Basc el cost era de 15 milions de pessetes. Per tant, en realitat aquesta esmena la deixo decaure, perquè es tracta només d'una voluntat del Govern de posar-ho endavant, i ja sortirà per si sol, perquè es tracta —com ell molt bé deia— de coordinar serveis existents.

No m'allargo més; anunciar el vot favorable i felicitar el diputat Oliart per aquesta iniciativa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, recentment hem tingut al nostre país un important debat sobre els drets de les víctimes d'actes terroristes a rebre una compensació econòmica quan els seus agressors no disposen de mitjans propis per garantir les indemnitzacions determinades pels jutges. Aquest debat ha posat de manifest un problema que es pot generalitzar al conjunt del sistema penal espanyol, que és el fet que en el sistema de repressió del delictes la víctima apareix només com a element provatori, com a objecte de demostració del delictes, però no com a subjecte d'una atenció específica per si mateixa. (*Remor de veus.*)

La víctima d'un delictes, d'entrada, té una relació amb l'Administració limitada pràcticament a la materialització de la denúncia, i en els millors casos a la seva participació com a testimoni en el procediment penal. Tot això a la pràctica, a excepció feta de certs delictes contra la llibertat sexual, que hi ha entitats socials que amb el suport de les administracions públiques treballen específicament amb ells o les afectades, comporta que la víctima es trobi sense cap suport, de manera que, una vegada ha denunciat el cas i, si s'escau, ha donat testimoni, el seu problema personal queda per a l'Administració com una qüestió totalment marginal.

Alguna cosa ja s'ha fet en aquest àmbit d'actuació, ja que existeix una unitat especialitzada dins dels Mossos d'Esquadra i existeixen uns serveis d'assistència i orientació social adreçats als òrgans judicials, i també uns serveis d'orientació jurídica, però que només en determinades condicions actuen directament amb les víctimes. La qüestió és que aquests serveis no intervenen de forma ordinària en tots els casos de delictes amb víctima; la major part de les víctimes de delictes a Catalunya, tret dels casos de delictes comesos en l'àmbit familiar o contra la llibertat sexual, no acudeixen a aquests serveis.

En el cas, per exemple, dels delictes contra la propietat, que poden comportar greus trastorns en la vida de les persones, que sovint significa perdre objectes que tenen un alt valor personal, en els quals es reflecteix tota una vida, no hi ha cap atenció específica, i si a la pèrdua material s'hi afegeix un perjudici físic, una agressió, la víctima tampoc rep una atenció personal, no la rep més enllà, en tot cas, del que és l'atenció mèdica i del treball del peritatge dels forenses de les lesions produïdes.

El Grup Parlamentari proposant manifesta, per una banda, la seva preocupació perquè existeixi a casa nostra una

veritable política d'assistència i orientació a les víctimes dels delictes; i, amb referència a aquest concepte, per exemple, l'Ajuntament de Barcelona, on governa el Partit Socialista, al qual pertany el senyor diputat proposant d'aquesta Moció, procedeix al tancament de serveis d'atenció a les víctimes dels delictes a la ciutat de Barcelona per considerar que no corresponien al nucli de serveis socials obligatoris dels municipis de més de vint mil habitants. Faig aquesta referència perquè aquesta situació es dona al mateix temps que dins la Corporació Municipal de Barcelona, en el marc del grup de treball de prevenció del Consell Municipal de Benestar Social, s'estan elaborant tot un seguit de propostes molt innovadores sobre aquestes qüestions en el marc del que serà la justícia municipal.

Estem segurs que si no es defineixen les competències amb claredat, també en aquest tema, entre l'Administració autonòmica i l'Administració local al final ens trobarem o ens podem trobar amb la situació de sempre: amb moltes propostes i poques solucions. Feta aquesta consideració, el nostre Grup Parlamentari anuncia el vot a favor d'aquesta Moció avui a debat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, demanaria permís al president, al mateix senyor Oliart i a totes les seves senyories per a un petit parèntesi. Pocs fets –pocs fets– han provocat mai tanta crispació, tanta polèmica, tanta atenció i blasmes a foc creuat en aquest Parlament en què estem, com quan, mesos després dels fets, els diputats feien un repàs del que fou aquell 6, 7 d'octubre de 1934 i el cúmul de responsabilitats d'uns i altres. Avui fa seixanta anys, a les vuit i deu minuts de la tarda, Companys proclamava l'asil als dirigents de la perseguida República espanyola i proclamava l'Estat català. És un fet històric...

El Sr. PRESIDENT: Vagi entrant a la qüestió, eh?, senyor Rodri. (*Remor de veus.*)

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. És un fet...

El Sr. PRESIDENT: Dóna moltes voltes abans d'entrar en la qüestió.

El Sr. RODRI: Em sembla que és important que avui es recordi d'alguna manera aquí; és per això que ho he volgut introduir. Aquest fet controvertit, com pocs de la nostra història recent, és no obstant una lliçó que podem tots, d'una banda o altra, aprofitar, ni que sigui pel que amaga de fons, aquelles deu hores que Catalunya fou Estat.

Passant, doncs, ja, senyor Oliart, a la seva proposta, em plau, en nom del meu Grup, donar-li la més encomiàstica felicitació pel fet que sovint –sovint– la política, la societat, les mateixes lleis passen per alt situacions de la gent més feble de la nostra societat. I ho ha fet seguint tota la reflexió que el Síndic de Greuges ens va lliurar; una pàgina, jo diria, força memorable de quines serien les obligacions que els governs han de tenir en aquesta matèria, recollint, natural-

ment experiències alienes, però aplicant-les a una situació concreta i amb uns percentatges de denúncia que el senyor Oliart ens ha explicat prou bé.

Explica el Síndic –i ho ha recordat el senyor Oliart– el desconcert i el desamparament en què es troben la gent que han estat víctimes d'una agressió. Jo no sé si alguns de vostès s'hi hauran trobat –suposo que sí, o com acompanyants, o com a víctimes directament–, amb aquest desconcert i amb aquest desamparament. És un món fosc, és un món que el ciutadà normal no entén, començant, a vegades, per la pròpia llengua a l'hora de presentar la denúncia i en tots els passos subsegüents que se'n deriven.

No cal dir –ho ha recordat també el senyor Oliart– que fins i tot abans hi han unes pressions, hi ha un viure en determinada pressió que fa que el ciutadà, si tingués una oficina on ell pogués vehicular les seves consultes, evitaria potser, fins i tot, molt tràfec a justícia, molt tràfec a justícia.

I la gent es va carregant, es va carregant, i, aleshores, és el parent, la cosina, el veí, aquell que, fins i tot, a vegades, alimenta un foc per arribar a una denúncia quan ja la persona es troba en una situació de molta pressió psicològica.

No cal dir, i recullo també el que diu el Síndic, el laberint burocràtic, no cal dir una cosa que em sembla fonamental i que tots vostès hauran pogut comprovar: hi ha molta gent que és víctima i que després d'haver fet la denúncia se'n penedeix. Es penedeix d'haver iniciat aquest procés; es penedeix de la quantitat d'hores perdudes que tindrà; es penedeix de les pressions i de les agressions posteriors que provenen o que subsegueixen a la primera agressió. I la recomanació entre la ciutadania és dir: millor que no facis res, millor que no denunciïs.

Aleshores, el Síndic de Greuges deixa anar una expressió en aquesta seva petició que a mi em sembla cabdal i fonamental, i és i recorda el compromís de l'Estat amb la víctima; fet fonamental. Normalment, ja, si agafem els orígens, la funció de l'Estat ja era una mica aquesta; és a dir, reordenar els desequilibris que es derivaven de xocs de llibertat o de falses llibertats d'alguns, i l'Estat reconduïa la situació.

Per tant, la situació o la funció del compromís de l'Estat, en aquest cas del nostre Govern, amb la víctima és fonamental per reequilibrar excessos, posant-se de part d'aquell que ha estat envaït en el seu dret per una persona que s'ha excedit en l'exercici de les seves llibertats, si és que es vol dir, eufemísticament almenys, així.

D'aquí ve que molta gent es retregui d'això, perquè se sent desamparada de l'Estat com a víctima, i d'aquí ve llavors, a vegades, una mica cínicament, que l'Estat o el Govern, a l'empara d'unes estadístiques, diguin que la cosa puja o la cosa baixa. El que sí que és molt clar que puja és la gent que opta per no denunciar. Aquest sí que és un fet; sembla comprovat per tota aquella gent que estem en contacte amb la ciutadania. Aleshores, derivar-ne, d'aquí, unes estadístiques a la baixa..., val la pena reflexionar abans si és que la gent ha pres aquesta por o, com diu el Síndic, s'ha penedit de fer denúncies i ha corregut una mica la brama entre la ciutadania que, si t'ho pots estalviar, millor que no denun-

ciis res, que estaràs més tranquil. Dies de treball perduts, pressions de tota mena, fan que això hagi sigut, hagi arribat a ser ja, una mica, una pauta de comportament entre la ciutadania d'aquest país.

Per acabar, voldria dir que el plantejament que fa el senyor Oliart de crear una oficina d'atenció a les víctimes del delictes té per part nostra tot el nostre vot favorable. S'ha dit també: no és problema de pressupost, és problema d'actitud política; és un problema d'actitud, d'administrador a administrador. No és el que això suposa de despesa, i jo penso que el ciutadà ho agrairia. És un dels moments en què la seva vida es troba que la terra li patina sota els peus o se li enfonsa sota els peus, i és el moment que necessita que l'Estat li indiqui on ha d'anar perquè l'assessorin en el que ha de fer; no solament que l'assessorin inicialment, sinó que hi hagués el compromís de conduir-lo fins al final de tot el procés que aquesta persona, instigada per la governació o ajudada pel Govern..., comenci un procés en defensa dels seus drets.

Jo diria que cada vegada que una víctima troba empara en la seva defensa, estem parant el procés cap a una societat més agressiva. Estem parant el procés creixent, diguem-ne, el número de víctimes; cada vegada que una víctima resol el seu problema estem fent un favor a la convivència, a la pau ciutadana.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, el senyor Oliart l'altre dia ens deia en la seva interpellació que en gairebé tots els codis penals hi ha un oblit de la víctima, i avui aquí tothom ha reconegut —i realment és així— que la víctima és gairebé en tots els processos, es podria dir, la convidada de pedra. I, com també tots els diputats i totes les diputades que m'han precedit han constatat, és important que la persona que ha patit, que ha estat víctima d'un delictes se senti protegida i emparada. Primer, com a defensa dels seus legítims drets, i, segon, perquè no podem menystenir les dificultats per les quals està passant ni el risc que la víctima assumeix en presentar una denúncia.

La víctima, per tant, ha de tenir la sensació que no està desamparada, ha de ser atesa des del punt de vista psicològic, psiquiàtric, com deia el senyor Reguant, i, quan sigui necessari, també des del punt de vista social, i ho ha de ser amb celeritat, d'immediat.

Aquí també m'agradaria afegir una altra cosa, i és que m'agradaria que es pogués reparar el dany, i d'això sí que estem molt lluny encara. Vostès saben que la reparació de dany només es contempla en els joves que han delinquit per primer cop, però que la víctima està totalment desamparada quan es descobreix l'autor del delictes, i d'això, realment, crec que estem molt lluny, però intentarem que d'allò altre de seguida li puguem donar resposta.

Oblidar les víctimes, com ha passat fins ara, pot donar peu a posicions radicals. Si no som tots plegats capaços de

donar garantia de seguretat i protecció a les víctimes, podríem tenir el risc que algú volgués fer justícia pel seu propi compte. I això tots hem vist, nosaltres, diferents programes de televisió en què, davant de fets concrets, la gent reclamava justícia. I aquesta justícia que reclamaven volia dir, per un costat, penes més dures per als delinqüents i, per un altre, volia dir que estaven descontents amb la forma com se sentien i que, per tant, volien, davant de la prevenció del possible delictes, crear la seva pròpia seguretat. Per tant, nosaltres, davant d'això, tenim un repte, tenim l'obligació de donar-hi resposta.

Els dic tot això perquè crec, justament, que, a part de tot el que nosaltres hem de donar a la víctima, de tot l'emparament, de totes les ajudes que li hem de donar a la víctima, tal com deia el senyor García Pablos, la víctima té la clau de contacte del sistema legal, ja que l'experiència demostra que sols els delictes denunciats arriben en el seu cas a castigar-se. És a dir, si nosaltres tractem la víctima com l'hem de tractar, és tant com donar credibilitat al sistema. És un tema que ens interessa a tots.

El modern dret penal, tal com recollia el Consell d'Europa, diu que cal tenir en compte tres elements, que són: l'autor, la víctima i la societat. I és amb aquest triple objectiu que jo voldria enllaçar amb el que deia el conseller l'altre dia quan responia la interpellació.

Vostès recordaran que el conseller ens parlava del Servei d'Assistència i Orientació Social, que va ser creat com un servei d'assistència al detingut. Amb el temps, aquest Servei ha pogut ampliar les seves funcions, i actualment té en marxa diversos programes, entre els quals vull destacar, només, el d'assessorament als òrgans judicials i el de seguiment d'execució de sentències. Ambdós programes impliquen l'assistència a víctimes de delictes. Cal dir també que, entre els diferents models d'assistència a víctimes que han estat experimentats, com podrien ser el d'atenció directa o el de derivació i aprofitament de recursos comunitaris, el Departament de Justícia està prenent en consideració aquest model derivatiu i d'assessorament.

El Departament de Justícia està treballant amb un nou programa dintre del SAOS, que és precisament aquest d'atenció al SAV, diríem, el Servei d'Atenció a la Victima. Aquest voler-lo incorporar dintre del SAOS, ho fa només amb un objectiu: amb el de racionalitzar tant els recursos, diguem-ne, tant humans com materials. I aquí cal dir una cosa: que estan previstes unes transferències des del Govern central, entre les quals es troba el Gabinet Psico-social dels Jutjats de Família de Barcelona. Per tant, la incorporació d'aquest gabinet psico-social voldria dir que una nova reestructuració del SAOS podria donar resposta a tot el que els estàvem dient.

Jo voldria només agafar els tres punts que contempla aquest estudi, perquè sàpiguen vostès per on s'està treballant i què és el que es vol dir, que crec que coincideix plenament amb el que el senyor Oliart i els altres diputats i diputades han demanat. Aquests punts diuen, el primer d'ells: l'ajut i l'orientació a la víctima al més immediatament possible, per

tal de prevenir i paliar possibles seqüeles. Això voldria dir: atenció social i psicològica i psiquiàtrica, contactes amb els familiars quan sigui necessari, informació dels seus drets i del procés que seguirà la denúncia, informació dels recursos socials, sanitaris o de qualsevol altra mena.

El segon punt agafaria l'orientació i informació jurídica i judicial. I això des del començament, des de l'inici, des que es coneix l'agressió fins a la decisió judicial. I això comportaria: informar sobre el delictes de què ha estat objecte, assessorar sobre les possibilitats d'interposar denúncia o d'altres formes de reclamar els seus drets, informar del benefici de justícia gratuïta i, també, de constituir-se en part del procés; finalment, fer un seguiment de la causa i mantenir informada la víctima de les actuacions que es realitzen al llarg de la sentència, dels terminis per recórrer-la i dels mitjans d'execució.

I, finalment, hi ha un punt que crec també que és molt important, que és facilitar solucions alternatives a la via judicial –sempre que, com és lògic, això sigui possible. I aquí hi ha el tema de la mediació.

Crec que tot això és prou important com perquè constatem que realment no estem tan lluny, sinó..., potser estem lluny en el temps, eh?, en les previsions que vostè em demanava, i en el fet de crear d'immediat i de nou com si no s'hagués fet res. Aleshores, jo li parlaré també del tema pilot que està portant a terme el Departament de Governació.

Les característiques del Servei, però, serien: ser un servei públic, un servei professional, interdisciplinari i –com vostè demanava, senyor Oliart– coordinat; coordinat amb els òrgans jurídics, judicials i policials; coordinat amb la fiscalia i amb els serveis comunitaris que hagin de rebre les víctimes; coordinat, lògicament també, amb els ajuntaments.

El senyor Oliart demanava també, textualment, que..., en la seva interpellació deia: «Creiem nosaltres que el SAV s'ha d'anar implantant gradualment a tot el territori, començant, naturalment, per la creació d'una oficina pilot, que, lògicament –suposo– s'hauria de fer, per la seva complexitat, aquí, a la ciutat de Barcelona.» Això ho deia vostè, i, doncs, bé, des del 31 de gener d'enguany, com a iniciativa –ja li ho deia– del Departament de Governació, funciona la Brigada d'Atenció a la Víctima, que té per objecte, precisament, oferir a les víctimes i als testimonis que se sentin intimidats o amenaçats un servei d'informació, assessorament i protecció per a ells i les persones del seu entorn. La dependència és, orgànicament, de la Divisió de Brigades del Cos de Mossos d'Esquadra i, funcionalment, de la fiscalia del Tribunal Superior de Justícia.

Aquesta primera experiència pilot, que volia ser només un punt sobre el qual basar la necessitat de saber quins efectius eren necessaris per tal de poder complir en el futur amb tota la seva part més àmplia, doncs, serà integrada, justament, dintre del SAV.

Finalment, vull reiterar la voluntat del Govern i del Grup Parlamentari que li dona suport de posar en marxa aquest Servei en el seu abast més ampli al més aviat possible. Però vostès saben que la complexitat d'organització del Servei,

tant pel que fa a la diversitat dels problemes plantejats, com per la quantitat d'institucions implicades, com pel fet que el projecte es basa en les possibilitats obertes de transferència de tota mena, des del Departament de Justícia, tot plegat fa que sigui difícil comprometre'ns a un termini determinat.

Jo els diria que gairebé hi ha la certesa que, dintre del primer trimestre de l'any 95, això es podrà posar en marxa plenament, totalment, però no ens faci comprometre, perquè, ja li ho dic, no depèn de nosaltres, sinó que depèn de la celeritat amb què es facin aquests contactes i del resultat d'aquests.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que nosaltres votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera.

El senyor Oliart té la paraula per pronunciar-se únicament i exclusivament sobre les esmenes.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, en nom del Grup Socialista i també en el meu personal, agrair, doncs, el suport que els grups que ho han anunciat d'aquesta manera faran a aquesta Moció i també, des d'un punt de vista ja més personal, les paraules laudatòries que alguns dels representants dels grups han fet a aquesta humil persona.

Quant a les esmenes que s'han presentat, acceptem l'esmena presentada per la senyora Magda Oranich, d'Iniciativa per Catalunya; lamento que, per un problema tècnic, no se m'hagi pogut passar aquesta esmena, però les explicacions que vostè, senyora Magda Oranich, ha donat, m'han convençut i les accepto.

Quant a l'esmena presentada pel senyor Reguant, del Grup Mixt, el mateix del mateix; molt més quan el senyor Reguant ha fet una explicació molt àmplia, a causa sobretot dels grans coneixements que ell té –com a psiquiatre prestigiós– d'aquesta qüestió, i, per tant, doncs, ho incorporem també a aquesta Moció.

I em deixarà, senyor president, que faci només una observació a la intervenció de la representant de Convergència i Unió, i és que acceptem amb satisfacció, diguem-ne, el fet que existeixen en aquest sentit uns programes en marxa, i aquesta esperança que al començament d'any estigui en funcionament aquest Servei, però permetran vostès, senyor president i senyores i senyors diputats, que aquest diputat no acabi d'entendre per què el Grup de la majoria, tenint com tenia ocasió d'intervenir presentant una esmena a aquesta Moció, doncs, no feia les modificacions que creia oportú en la mateixa direcció i finalitat que la senyora Rosa ha dit en aquest hemicicle.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart.

Procedirem a la votació.

Vots a favor de la Moció?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 35 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpeHació
al Consell Executiu sobre el creixement
de l'economia a Catalunya**

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el creixement de l'economia a Catalunya, que presentarà el diputat senyor Ros, del Grup Popular. (*Remor de veus.*) Silenci... (*Remor de veus.*) Si no callen, no pot començar a córrer el cronòmetre.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els darrers anys s'ha posat de manifest que l'augment de la despesa pública, contràriament al que es creia fins a principis dels anys setanta, té efectes negatius per al creixement econòmic. L'últim informe del Banc d'Espanya és meridià en aquest sentit, i coincideix amb les reiterades anàlisis i recomanacions d'organismes com la Comissió de la Unió Europea, l'OCDE i el Fons Monetari Internacional. Les vies per les quals es produeix aquest efecte indesitjat són diverses i actuen simultàniament. Entre elles pot destacar-se que quan la despesa pública creix més que el PIB nominal propicia l'augment de preus; la incidència del consum públic en l'augment de l'IPC és, en termes relatius, el doble de la que genera la despesa privada.

El creixement de la despesa pública porta a l'augment de la demanda global, que, en la mesura que té un dinamisme superior al del PIB, suposa una necessitat de recórrer al finançament exterior amb el doble efecte d'una tendència a l'augment del dèficit extern i l'augment de l'endeutament exterior. Per finançar la despesa pública s'augmenta la pressió fiscal amb efectes adversos a l'estalvi; especialment a les famílies. Aquest fenomen es va considerar irrellevant quan es va modificar la normativa de l'IRPF, ja que se suposava que, si s'augmentava l'estalvi públic, era irrellevant el descens de l'estalvi familiar. A l'actualitat, l'estalvi públic és negatiu, i l'augment en l'estalvi privat els dos darrers anys, com a conseqüència de la crisi i l'ensorrament de les expectatives, ha comportat un descens en el consum que perjudica l'activitat empresarial i la creació de llocs de treball.

El sector públic, en ser incapaç de finançar la seva despesa amb recursos tributaris, absorbeix proporcions creixents de nou estalvi que redueixen el crèdit disponible per al sector privat, que troba dificultats per finançar la seva expansió i l'ha de fer amb tipus d'interès més elevats que els dels nostres competidors, fins i tot en les reduccions del cost de crèdit iniciades a mitjans de 1993. Aquest cost continua essent superior a l'existent en els països dels nostres competidors. En el sector públic, deteriora l'eficàcia global de l'economia en la mesura que la prestació dels seus serveis obté millores de productivitat inferiors a les del sector privat. D'aquí deriva un creixement inferior al potencial, amb els mateixos efectes en la inversió privada i la creació de llocs de treball. El creixement de llocs de treball públics els últims anys guarda un estret paral·lisme amb l'augment de l'atur en el conjunt de l'economia. L'efecte net de l'augment dels llocs de treball públics en els llocs de treball total ha estat negatiu. Actualment la càrrega del deute públic

explica quasi la totalitat del dèficit, i és molt superior al volum de la inversió realitzat per les administracions públiques; mentre el dèficit es mantingui, el deute creixerà, i amb ell la càrrega financera associada.

Tot l'esmentat anteriorment ha portat els experts a instar a la reducció de despesa pública, ja que el procés es troba amb dificultats creixents, ja que els contribuents troben excessiva la pressió fiscal, i és difícil arbitrar mecanismes d'increment recaptatori que no siguin de la lluita contra el frau fiscal, amb la qual i en el qual s'han aplicat avenços notables, però al mateix temps insuficients.

Òbviament, demanar la reducció de la despesa pública és més fàcil que aconseguir-ho. La inèrcia és important; els compromisos clientelars adquirits són una obligació seriosa per al Govern de Convergència i Unió, i les possibilitats de reducció impliquen en molts casos sacrificis i, en tots, requereixen valor polític per assumir decisions impopulars en àmbits concrets, encara que siguin beneficiosos per al conjunt de la població, tot i que això és el que ha de fer —i el que s'ha de fer—, encara que vagi en contra de les prioritats de l'executiu o de la major o menor popularitat del moment; justament la qualitat de l'Administració pública depèn menys del volum dels recursos amb què es compta que de la seva correcta assignació. La prioritat és fer millors coses, i no fer més coses. Fer bé el que toca assumir i prescindir del que pot deixar-se a la iniciativa privada.

La responsabilitat derivada del creixement de la despesa pública implica l'Administració central, l'autonòmica, fins i tot la local. A aquest Parlament importa el que implica Catalunya, i respecte a això procedeix aportar alguna xifra que il·lustri que és un problema que ens concerneix de ple, encara que la responsabilitat estigui compartida. El pes del pressupost de la Generalitat, exposat en termes del PIB, ha estat una tònica creixent, també sense excepcions, que ha portat a representar del 7,76% del PIB català l'any 86 fins al 13 i mig per cent l'any 93, xifres que parlen per elles mateixes.

Per tot el que s'ha exposat anteriorment, es presenta la Moció a debat per tal de, primer, reduir la despesa corrent del conjunt de la Generalitat de Catalunya i dels seus ens autònoms per a l'exercici del 1995, per tal que el volum total dels pressupostos autonòmics no superi la inflació prevista per l'Estat. Això, per una qüestió de coherència: fer a casa allò que vostès prediquen a Madrid.

Segon, congelar el nombre d'assalariats en l'exercici del 1995. Això requereix fer un estudi rigorós de les necessitats objectives dels diferents departaments, per tal d'amortitzar —per jubilació— o de suprimir aquelles places que no estiguin plenament justificades. Per nosaltres, és clar que aquesta congelació exigirà, d'entrada, portar a terme un pla de millora de la productivitat de l'Administració autonòmica, ja que no es tracta de reduir serveis, però confiem que, qui tant parla de millorar la productivitat de l'Estat, pugui aplicar-se les mateixes receptes a ell mateix.

Tercer, controlar el desviament dels pressupostos autonòmics per fer de la Llei de pressupostos una norma legal amb un mínim rigor en el seu compliment. Això només es

pot fer si es limita la capacitat del Consell Executiu d'evadir-se d'allò que ell mateix presenta al Parlament per a la seva aprovació, amb el recurs ordinari al que hauria de ser un instrument extraordinari: les ampliacions de crèdit.

Quart, reduir el volum d'endeutament de la Generalitat de Catalunya i limitar quantitativament i qualitativament les emissions del nou deute, mentre no aconseguíssim recuperar la qualificació del deute.

Cinquè: finalment sembla raonable, per plantejar-nos tots aquests objectius, conèixer quin és l'estat real, avui, del dèficit públic i del deute real de la Generalitat de Catalunya i de totes les seves empreses i ens autònoms. I seria positiu conèixer aquestes dades amb la màxima urgència, creiem que fins i tot des del punt de vista del prestigi del mateix Govern. Si les xifres del dèficit real coincideixen amb les estimacions presentades, seria positiu publicar aquestes estimacions amb la garantia d'una font independent. Ara, si les xifres reals no coincideixen amb el que afirma el Govern, aleshores entenem per què la majoria es nega a acceptar aquesta proposta.

Hem volgut, amb aquesta Moció, donar al Govern de Convergència i Unió una oportunitat per passar de les paraules als fets i per fer a Catalunya una prova de laboratori de totes les polítiques d'austeritat, rigor i foment de l'economia productiva que volen exportar a la resta de l'Estat. Creiem que no hi ha millor màrqueting d'un projecte que mostrar públicament que un l'assumeix com a propi.

S'ha presentat una esmena del senyor Reguant que, senyor president, si m'ho permet, em posicionaria...

El Sr. PRESIDENT: Ja es pronuncia sobre l'esmena presentada? Molt bé, molt bé.

El Sr. ROS: Sí, senyor president, gràcies. És una esmena presentada pel senyor Reguant, que jo agraeixo el fet que hagi presentat aquesta esmena, però que el Grup Popular no l'accepta, en el sentit que aquesta esmena redueix en certa manera la intencionalitat d'aquesta Moció, ja que va cap a unes partides molt concretes, i nosaltres parlem de reduir la globalitat, el conjunt. Entenc la intencionalitat de la seva esmena, ho repeteixo: la hi agraeixo sincerament, però no la podem acceptar, ja que considerem que en aquests moments, pel bé del país, pel bé del conjunt de la societat catalana, seria molt interessant –molt més fins i tot que donar suport a aquesta Moció presentada pel Grup Parlamentari Popular– que el que en definitiva diu aquesta Moció es portés a terme en els pressupostos del 1995 i siguessin, realment, uns pressupostos restrictius. Ho repeteixo: no pel bé d'un grup parlamentari, sinó pel bé del conjunt de la societat catalana.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. No sé si el senyor Reguant vol defensar la seva esmena, que ja ha estat rebutjada... (*Pausa.*)

El senyor Reguant, amb més moral que l'Alcoià (*rialles*), defensarà una causa perduda.

El Sr. REGUANT: Des del desànim de la derrota avançada, amb aquest estat d'ànim, intentaré intervenir... (*remor de veus*), a veure, intentaré convèncer-los.

En primer terme..., gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme, per valorar molt positivament el contingut de la interpellació i també en aquesta segona intervenció en el dia d'avui per presentar i defensar la seva Moció el representant del Grup Popular, jo haig de confessar que en una primera lectura de la seva Moció estava disposat a votar els cinc punts a favor –aquesta és la veritat, llegit així de corre-cuita, a primer cop d'ull–, després em va semblar de reflexionar-hi, perquè em va interessar molt el contingut, i el que ara jo explicaré és la conseqüència, la conclusió d'aquesta breu reflexió.

En primer terme, certament, vaig fer aquesta esmena que deia de reduir la despesa corrent –seguint l'inici del seu primer punt de la Moció– en particular en aquells departaments en què les partides destinades a l'article 22, concepte 226, i l'article 41, pel que fa a alguns patronats i institucions, així ho permetessin. Per què em va semblar de fer-ho? Perquè crec que concretava, perquè crec que la reducció a la despesa corrent és la gasolina que mou el país i pressuposar que ella va orientada fonamentalment al clientelisme em sembla una mica caricatura, em sembla una mica superficial. I per què? Perquè estic convençut que dins de la despesa corrent hi han uns capítols, uns articles i uns conceptes inamovibles, difícilment retocables, i en canvi n'hi ha d'altres de molt evidents, que realment es podria prendre en consideració la seva dràstica reducció, com són els que esmento en aquest punt de la meua esmena, el concepte 22, concepte 226 i article 41 i d'altres articles que per raó de temps jo no m'allargaré, vista també la densitat de població parlamentària que escolta en aquest moment.

Dir tan sols també que, com a exemple, és segur que alguns patronats i instituts podrien ser reduïts dràsticament. I això crec que forma molta part dels criteris de decisió del Govern, i per això nosaltres en entrar aquí no sabríem tampoc, si votéssim a favor, no sabríem si reduiríem aquells conceptes i articles coincidents amb vostès o la nostra opinió política seria reduir-ne uns altres, i, per tant, aprovar-ho seria una mica aprovar amb una canonada una cosa que s'hauria de fer amb precisió, des del nostre punt de vista, des del meu punt de vista. És per això que en no acceptar-me –com vostè ha anunciat–, jo m'abstindré en el primer punt, perquè entenc el sentit global del primer punt de la seva Moció.

Jo penso que el conjunt de la Moció pretén la modificació de la línia pilot de l'acció de Govern pel que fa al pressupost, i crec que això es correspondria més, seria més propi d'esmenes a la totalitat del pressupost del 95 una vegada el coneguéssim. És a dir, a mi m'ha interessat molt tota aquesta qüestió, però crec que s'escapa en aquest moment, perquè si no coneixem..., potser jo no penso que els diputats de Convergència i Unió facin un pressupost expansiu en aquest moment. Segurament faran un pressupost que no ens agradarà, i per això l'esmena a la totalitat i a la totalitat dels de-

partaments, i en particular als conceptes. Ho farem, però abans hem de llegir-lo; si no el llegim no sabem exactament a quina cosa nosaltres podem oposar-nos de manera radical o menys radical.

És per aquesta raó que m'abstindré en els punts també 2, 3 i 4 de la Moció, perquè crec que és avançar esdeveniments, per això que li deia. En canvi, votarem a favor –votarem?–, votaré a favor el punt cinquè. Per què? Perquè em sembla que per bé que és atemporal, que aquesta demanda es pot fer en qualsevol moment de la legislatura, vista la seva argumentació es justifica plenament, i per tant li donaré suport, perquè a mi també m'interessa conèixer fil per randa com està aquesta situació.

I per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, un altre argument per justificar la meua abstenció. Per exemple, en el punt 3 jo hi estic d'acord en sentit general: «Controlar quantitativament el desviament dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya del 95, limitant l'increment de la despesa en aquells nous crèdits pressupostaris que siguin qualitativament imprescindibles.» Bé, el criteri d'imprescindible és criteri del Govern; no sé si en aquells aspectes en què ell actuarà nosaltres hi estarem d'acord o no, abans s'han de manifestar, i, en qualsevol cas, recolzar-ho voldria dir que els fem un xec en blanc, que els conceptes imprescindibles són coincidents amb els meus, i no sé si ho són, i davant del dubte m'abstindré també.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la posició del Grup d'Iniciativa és semblant en determinats aspectes a l'estat d'ànim que explicava fa un moment el senyor Reguant, és a dir, la formulació de determinats enunciats, en principi podem estar-hi o no d'acord, sí que se'ns fa difícil fora d'un context pressupostari, fora de referir-ho a uns pressupostos concrets, i a més a més ens fa molta por que un vot en blanc donat en aquestes condicions pugui ser esgrimit quan en el debat pressupostari es defensin determinades posicions. No seria, per desgràcia, la primera vegada que una votació en un determinat sentit i un determinat context són agafades aquestes paraules i diuen: «Sí, però vostès varen dir, vostès varen defensar...», i llavors és argumentat com un argument, com una prova contrària.

Deixin-me dir, no obstant, que nosaltres no estem a favor com un axioma, com un dogma que cal debilitar el sector públic; nosaltres, al contrari –no ho diu així, evidentment–, nosaltres som partidaris d'un sector públic fort i d'un sector públic evidentment eficaç, i aquí en tot cas es tracta de veure en quins termes ho hem de plantejar. Però, com que en els darrers anys hi ha hagut tota la formulació de la necessitat de desmuntar, de reduir –i jo em penso, vull dir, que respon lògicament a determinades posicions polítiques– el pes del sector públic del conjunt de l'economia, és obvi que pels nostres posicionaments polítics i ideològics respectius en

aquest sentit hi hagin determinades discrepàncies importants, fonamentals.

Nosaltres, no obstant, hauríem votat a favor del primer punt si haguessin acceptat l'esmena que havia presentat el senyor Reguant, perquè nosaltres enteníem que efectivament –i coneixent la trajectòria dels pressupostos de la Generalitat– hi ha en aquests moments un nivell de despesa sumptuària, un nivell de despesa absolutament prescindible, que, per altra banda, seria necessari destinar a altres llocs.

Però junt amb aquesta situació és evident que és absolutament imprescindible que determinada despesa corrent s'incrementi. Aquest any –i suposo que no passarà així, però bé...– seria absolutament imprescindible que el Fons de cooperació municipal aparegués dotat; que determinades dotacions per a ensenyament –fa un moment estàvem parlant de l'ensenyament d'adults– o determinats aspectes de sanitat creixessin i es consolidessin. Per tant, nosaltres, dintre d'una limitació, d'una certa limitació de la despesa pública, entenem que val la pena que això fos en un marc de reorientació d'objectius pressupostaris. Sense aquest marc de referència se'ns fa difícil.

En relació amb el tema de la congelació del nombre d'assalariats, l'amortització de places per jubilació i la reducció del nombre d'alts càrrecs, és evident que, en aquest darrer aspecte, absolutament d'acord; no solament això, sinó que nosaltres creiem que podrien unificar-se determinades conselleries, que d'alguna manera guanyaria racionalitat i funcionalitat el Govern. Ara, l'amortització mecànica de totes les jubilacions que es produeixin pot donar una contradicció: que havent-hi collectius de funcionaris de la Generalitat procedents de traspassos –per tant, cossos o organismes, és a dir collectius que poden ser objectivament més envellits que d'altres–, si això no va acompanyat d'una veritable reforma administrativa, d'una reestructuració dels efectius, dit així, és a dir: «Escolti, totes les places que siguin objecte de jubilació, que automàticament s'amortitzin», entenem que, segons com, pot ser utilitzat a la contra. I el mateix quan parlen vostès dels crèdits imprescindibles, és a dir, què entenem cada un de nosaltres per aquest caràcter d'imprescindible, en els mateixos termes a què feia referència el senyor Reguant.

I finalment, en el punt 4 –que vull separar el cinquè–, quan parlen de limitar les emissions de nou deute, aquest diputat vol aprofitar l'ocasió per manifestar la seva preocupació pel que li va semblar ja un primer missatge pressupostari. Fa..., em sembla que va ser el dilluns o dimarts d'aquesta setmana, amb motiu de la inauguració del curs acadèmic a la Universitat Autònoma de Bellaterra, el president de la Generalitat ja va anunciar que hi haurien dràstiques limitacions quant a inversions, i a pesar d'això són absolutament imprescindibles moltes inversions. I ens dóna la impressió que..., una votació a favor d'aquest punt fos esgrimida precisament per poder justificar una política que per unes altres raons molt possiblement estaríem d'acord en l'anàlisi de com ens hem anat situant tots plegats

en aquesta situació, per deixar de fer una sèrie de coses que són absolutament necessàries.

I finalment dir-los que en aquests punts ens abstindrem, però que el cinquè sí que els el votarem a favor, perquè saber què és el que deu la Generalitat, home!, a mi em dóna la impressió que els primers interessats haurien de ser el Grup de Convergència i Unió. Jo recordo o vull recordar en aquest moment que en els pressupostos de l'any passat aquest diputat va aprendre un eufemisme absolutament fantàstic per designar el que d'una manera col·loquial se'n diu un «forat pressupostari»; recorda que amb les autoritzacions de crèdit, per exemple, n'hi havia un referit a la Corporació Catalana de Ràdio, que parlava, em sembla —si no ho recordo malament—, de 14.500 milions que s'autoritzaven «per cobrir insuficiències pressupostàries d'exercicis anteriors»; i, si no ho recordo malament, n'hi havia una que voltava entre 500 i 1.000 milions de pessetes, em sembla, que es referia a la Junta de Sanejament. De cop i volta, amb motiu del pressupost, aflorava això tan fantàstic, que és «insuficiències pressupostàries d'exercicis anteriors». Per tant, sí que és absolutament imprescindible saber en quin marc de números ens movem, en quin marc d'endeutament ens movem.

Per tant, aquest darrer sí que els el votarem a favor, i als anteriors, per les raons que he adduït, ens hi abstindríem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. El posicionament dels diversos grups —i el nostre no serà una excepció— a l'entorn de la Moció que presenta el Grup Popular ens recorda necessàriament la història dels set savis hindús cecs que topen amb un elefant i cadascú l'analitza o el descriu des del seu punt de vista, i dic això exclusivament en el sentit de dir que compartim una inquietud, una preocupació pel procediment pressupostari global a què ens té acostumat el Govern de la Generalitat, però —gairebé en la mateixa línia del que ha dit el senyor Farrés— no compartim la totalitat de les receptes que planteja el Grup Popular en la Moció que sotmet a la nostra consideració.

Hi ha diversos punts aïllats, com podria ser la reducció d'un determinat nombre d'alts càrrecs públics que ja tenen per ells mateixos gairebé, jo diria —no sé si això és aplicable a persones, però en qualsevol cas ho fem amb gran respecte—, una condició de sumptuaris, és a dir no només hi ha actuacions sumptuàries, sinó que fins i tot podríem dir que hi ha alts càrrecs públics sumptuaris, i si bé és cert que podríem entendre, compartir, coincidir en determinades propostes de redistribució de la despesa corrent, no és menys cert que no podríem manifestar-nos globalment a favor de la reducció d'aquesta despesa.

Coincidirem sempre que se'ns plantegi la necessitat d'incrementar les inversions i de reduir les despeses en la mateixa conservació, engrandiment i arrodoniment dels departaments —i segurament aquí coincidirem en alguns aspectes en el proper debat de pressupostos—, però ja dic que

no podem globalment assentir a l'hora de dir que la despesa corrent s'ha de reduir, ras i curt.

Segurament en el debat de pressupostos —i en això coincidim també amb el que deia el senyor Farrés— podem coincidir en determinats aspectes, podem manifestar inquietud per determinats aspectes de l'actitud pressupostària, del procediment pressupostari del Govern, però les nostres conclusions, en alguns aspectes, són diferents —si no antagòniques— de les que presenta el Grup Popular.

Per tant, i en conseqüència, nosaltres entenem que el cinquè punt, per al qual demanaríem votació separada, és perfectament assumible i defensable pel nostre Grup, i per tant el votarem a favor, i en els altres quatre punts en principi nosaltres ens abstindríem.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor president, de l'escó estant, el meu posicionament serà relativament semblant al que han fet la resta de grups de l'oposició.

Una primera lectura de la Moció ens podria haver arribat a induir a votar-hi a favor, perquè marca uns criteris generals en els quals segurament ens podríem posar d'acord, perquè parlar de la despesa corrent, que cal controlar-la... —no ho diu aquí, però se suposa que també vol parlar d'incrementar la despesa d'inversió, encara que això es pot contradir després quan parla del tema de l'endeutament—, són tot un conjunt d'elements que a nosaltres ens farien pensar que podríem arribar a trobar uns certs criteris en els quals ens poguéssim posar d'acord.

El que passa és que els criteris, tal com estan formulats en la Moció, són excessivament generals, són excessivament generals perquè, com ja s'ha comentat, parlar de reduir la despesa corrent sense diferenciar quin tipus de despesa no ens satisfà, vull dir..., el senyor Farrés parlava del Fons de cooperació local, però també podem parlar, doncs, que en el nou model de finançament de la sanitat es produiran alguns canvis que també segur que implicaran nous ingressos i noves despeses en el món sanitari, els efectes que pugui tenir el tema de l'aplicació del 15% de l'IRPF... Són tot un conjunt d'elements que en aquest moment no podem valorar per dir: doncs, escolti, l'any que ve reduïm la despesa corrent sense cap tipus de discriminació.

Si s'hagués anat en el camí del que deia el senyor Reguant, però fins i tot anant més enllà, anant més enllà, concretant-ho molt més —perquè el senyor Reguant a última hora ho concretava només en un parell de partides—, però fins i tot anant molt més enllà, potser hauria estat més factible votar un tipus de proposta com aquesta. Però, en qualsevol cas, des d'aquest punt de vista tan general, a nosaltres se'ns fa difícil, perquè després això serà en el debat pressupostari, on cadascú concretarem les nostres propostes. I com que també en el fons pensem que el que pugui haver-hi al darrere d'aquesta concreció, per part del seu Grup i per part del nostre Grup, podria no ser coincident, tampoc ens volem enganyar en una votació coincident sobre un tema, quan

després, segurament, si, aquest tema, el volguéssim portar a la pràctica, el volguéssim concretar en esmenes al pressupost o en un pressupost alternatiu, segurament se'ns faria difícil posar-nos d'acord. Per tant, seria entrar tots plegats en una entelèquia que no considerem positiu que una votació d'aquesta cambra la reflecteixi.

Hi hauria altres elements... Vostès parlen de reduir l'endeutament, quan jo suposo que volen parlar de reduir l'increment de l'endeutament, no pas l'endeutament en termes absoluts, perquè si anem a reduir l'endeutament en termes absoluts voldria dir una reducció tan dràstica que segurament el pressupost de la Generalitat és incapaç, en aquest moment, d'assumir per si mateix. Per altra banda, trobo a faltar alguna referència al control del dèficit, que des del nostre punt de vista seria un tema important en el moment de trobar unes pautes de definició global sobre el pressupost.

És per tot això que nosaltres ens abstindrem en aquesta Moció, en tots els seus cinc punts, i faré, en tot cas, un comentari en relació amb el cinquè punt, perquè he vist que la nostra votació pot diferir dels arguments que han fet servir els altres grups. Nosaltres entenem que la Sindicatura de Comptes –ho hem defensat sempre– per ara està fent una bona feina en el control de les dades econòmiques de la Generalitat; una altra cosa és l'ús i l'acceptació que de les recomanacions de la Sindicatura després fa la majoria i fa el Govern, però, el treball propi de la Sindicatura, el considerem acceptable, i cada any, en l'informe del Compte general de la Sindicatura ens informa sobre la situació de l'endeutament, sobre la situació del dèficit i també, a més a més, sobre el que podria preocupar els senyors diputats, que són aquelles despeses procedents d'anys anteriors que s'incorporen l'any següent. Per tant, entenem que aprovar aquest cinquè punt podria ser, d'alguna manera, donar per poc fiable, o podria ser considerar que el treball que ha fet fins a aquest moment la Sindicatura no era suficientment correcte. Nosaltres no volem que s'interpreti així la nostra votació, i per això també ens abstindrem en el cinquè punt.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Curto i Forés.

El Sr. CURTO I FORÉS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Vidal-Quadras, en la seva interpellació, ens venia a dir, en síntesi, que l'economia catalana va caure l'any 93 un 2,5% i que va ser el pitjor resultat de l'Estat espanyol, a excepció d'Andalusia; la mitjana d'Espanya s'havia situat en una disminució del creixement de l'1% i, per tant, per sota de la davallada de l'economia catalana. Si acumulàvem els anys 91 a 93, ens deia el senyor Vidal-Quadras –coincident amb el període recessiu de l'economia espanyola i l'economia mundial–, també va ser el més baix, juntament amb Andalusia. I, per tant, la nostra economia, l'economia catalana, considerada un dels quatre motors d'Europa, considerada també el motor bàsic de l'economia espanyola, havia entrat en una fase i en

una situació que ell anomenava de «fanalet vermell». (*Remor de veus.*)

Ens va dir també el senyor Vidal-Quadras, aportant idees en aquesta interpellació, que, en primer lloc, no veia clar que s'estigués produint una autèntica recuperació, i ens deia: alguns dels índexs estan realment menys malament que fa sis mesos, i ens deia: el creixement comença a ser positiu, encara que baix, respecte a la mitjana espanyola; els tipus d'interès han baixat –però, és clar, això depèn del Bundesbank–; el turisme ha millorat –però, és clar, és a causa del clima d'inestabilitat dels països competitiu de la Mediterrània, competitiu respecte a la nostra oferta turística–; l'atur també ha baixat, però també havia baixat el maig del 93 –per tant, conjuntural–; els automòbils han pujat una mica la seva matriculació, però després d'un any negre per al sector, com va ser el 93, no és significatiu; els salaris s'han moderat, però és que no hi havia una altra solució, del contrari entràvem en un col·lapse final. En definitiva, per dir-ho d'alguna manera, el fatalisme i les circumstàncies generals estaven portant a un cert canvi de tendència.

Després ens deia que hi havia dades desfavorables, també. Deia: la inversió a Espanya ha caigut quasi el 6%; la demanda interna també ha disminuït un 2%; el dèficit públic només ha baixat un 10% –deia– respecte al maig de l'any 93... Per tant, no estem assistint, segons deia ell, a una veritable recuperació.

Per tant, ens deia: què pensen fer? I el conseller d'Economia i Finances, en la seva resposta, crec que amb prou claredat va explicar el que estàvem fent, la situació que passava l'economia catalana, però és evident que el senyor Vidal-Quadras no es va sentir satisfet de les seves explicacions, i ens proposa una moció que, en síntesi, ens diu: escoltin, de cara a l'any 95, redueixin la despesa corrent, congelin el nombre d'assalariats públics i controlin el desviament del pressupost, i, per un altre costat, redueixin l'endeutament i facin una auditoria per a conèixer exactament el seu nivell d'endeutament.

Home, la veritat és que jo esperava moltes més coses, molta més aportació, conèixer unes altres idees envers l'economia catalana i, sobretot, propostes que milloressin el seu creixement, que era l'objecte de la interpellació.

En primer lloc, i abans d'entrar en el posicionament clar d'aquesta Moció, per part del Grup de Convergència i Unió, voldria dir quelcom que el senyor Vidal-Quadras no va dir i que també està en l'informe que ell va utilitzar per a presentar la interpellació i la Moció subsegüent, és a dir, l'informe de la fundació FIES. I l'informe diu –es pot extreure clarament– que en aquesta etapa que estem parlant, al llarg de..., des de la firma del tractat d'adhesió a la Comunitat Econòmica Europea, l'any 85, l'economia espanyola ha enregistrat dues fases clarament diferenciades: la que discorre entre 1986 i 1990, dominada per una intensa recuperació econòmica, i la que va de 1991 al 93, que inicia una desaceleració del creixement i que conclourà el 93 en una generalitzada i intensa recessió. Propietats fonamentals que han caracteritzat ambdues fases van ser i són: en primer lloc, la

seva coincidència amb el comportament cíclic de l'economia europea; en segon lloc, una major intensitat tant de la fase expansiva com de la recessiva en l'economia espanyola respecte a l'europea; pensin que el quinquenni 86-90 el PIB espanyol creix un 31,5%, que representa un 5,6% anual, mentre que als països de la Unió el creixement fou del 17,6, equivalent al 3,3%, i durant l'etapa de desacceleració i recessió les taxes de creixement disminuiran més ràpidament a Espanya, fins a situar-se al -1,1%, enfront del 0,6 de la Unió Europea l'any 93.

En definitiva, el comportament de l'economia espanyola accentua la importància del marc general en què es desenvolupen les seves activitats i, per tant, el condicionament del cicle espanyol respecte a l'europeu mostra la profunda interdependència del nostre comportament econòmic respecte a l'exterior, intensificada després de l'ingrés d'Espanya a la Comunitat Europea.

Les diverses estructures productives de les diferents comunitats autònomes han traduït la marxa de l'economia espanyola en comportaments diferents en cada comunitat. Això és veritat, i sempre dintre de la tònica dominant de la conjuntura imposada per l'esmentat marc general. És cert, com ja s'ha dit abans, que l'economia catalana va experimentar, l'any 93, una caiguda del 2,47% del PIB, el pitjor resultat espanyol, a excepció feta d'Andalusia, però també és cert –i així ho va dir el mateix conseller d'Economia– que davant d'aquesta situació el comportament de l'economia catalana no ha estat tan dolent en el període que abans comentava, del 85 fins al 93.

Efectivament, durant el període d'expansió, del 86 al 90, l'economia catalana creix per damunt de la mitjana espanyola, a una taxa del 6,3% anual, enfront del 5,6 d'aquella, i solament superat per la de Navarra, que creix a un ritme del 7,1. I tot i el seu baix creixement, al període depressiu 91-93, l'economia catalana creix globalment un 0,2, mentre que el resultat de l'economia espanyola està per damunt, amb un 4,1%. En tot cas, el que és cert és que el període 86-93 l'economia catalana creix un 4,1% globalment, mentre que l'economia espanyola en conjunt només ho fa un 3,7%. A més a més, si passem d'aquest indicador relatiu al següent indicador absolut, veiem que Catalunya tenia, l'any 85, un índex del PIB per habitant de 123,5 respecte al valor 100 de la mitjana espanyola, i era la tercera comunitat –després de Balears i Madrid. Doncs bé, l'any 93, després d'aquesta fase, en un període expansiu i en un període depressiu, Catalunya continuava en el tercer lloc d'aquest índex, amb un 126,9, i, per tant, incrementant el seu valor en 3,4 punts, mentre que Balears havia passat reduint el seu valor en 0,7 punts, i Madrid reduint en 0,3 punts.

Per tant, senyores i senyors diputats, tot i a pesar dels dolents resultats de l'any 93, si haguéssim de donar una qualificació a l'evolució de l'economia catalana durant aquest període, aquest no podria baixar d'un notable alt. Tot i recordant que l'especial estructura productiva de Catalunya i la seva forta interrelació amb l'economia espanyola i l'europea fan que la nostra economia tingui un cicle d'activitat si-

milar al d'aquestes, i que el major actiu del sector industrial i la mateixa estructura d'aquest sector..., característiques que fan que l'evolució sigui més accentuada a la nostra economia.

Per un altre costat, i de cara a la nova fase de recuperació que s'està produint a nivell mundial –i, lògicament, a nivell espanyol i català–, només volia llegir el que diu l'informe mensual del mes de setembre del servei d'estudis de la Caixa de Pensions, que és un informe que per estar més proper al moment actual té una perspectiva més llarga que el que plantejava el senyor Vidal-Quadras el mes de juny. I aquest informe diu –i llegeixo textualment tres parts–, diu: «Pel que fa a l'economia espanyola, el Banc d'Espanya ha avançat un augment del producte interior brut superior a l'1% en el segon trimestre i en relació amb el mateix període de 1993. Cal recordar que en el primer trimestre es va registrar una taxa d'expansió del 0,8, de manera que la nova dada representa una acceleració del creixement econòmic. La inversió, encara que es mostra vacil·lant, no obstant s'apunta un dinamisme més gran en alguns components, com la construcció residencial, que ha començat a recuperar-se afavorida pel descens dels tipus d'interès hipotecari. El consum privat ha disminuït al voltant del 0,5, però respecte al primer trimestre ha tingut un increment positiu. Per sectors productius, s'aprecia una consolidació progressiva del sector industrial, i la suau recuperació de l'activitat econòmica ha repercutit en una sensible millora del mercat de treball, gràcies a l'avanç del ritme de l'activitat i la flexibilització de la normativa laboral.» (*Remor de veus.*)

Per tant, senyores i senyors diputats, crec que la recuperació, encara que tímidament, s'està consolidant. I, davant d'aquesta situació, el Grup Popular, i el senyor Vidal-Quadras en el seu nom, ens deien què pensàvem fer: «quines mesures pensen prendre?, com poden influir en la política econòmica del Govern socialista?» I aquí és on jo esperava altres propostes, com, per exemple, mesures de política monetària de cara a la reducció de la inflació, la millora dels tipus de canvi, mesures fiscals i pressupostàries per a incentivar la inversió amb l'objectiu de millorar la competitivitat i reactivar l'economia, mesures de reforma laboral, mesures de control i reducció del dèficit públic, mesures per a impulsar reformes estructurals en determinats àmbits de l'economia, mesures per a millorar la capacitat adquisitiva i el consum dels ciutadans, mesures per a promoure la creació d'ocupació..., en definitiva, mesures de les que es poden considerar vertaderament de política econòmica. En canvi, el Grup Popular ens presenta una moció que jo qualificaria –i alguns diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula ja ho han avançat–, jo qualificaria d'avantmatx del que ha de ser el debat pressupostari del proper mes de desembre, és a dir, de cara al pressupost de l'any 95, que ja tindrem oportunitat de debatre, com hem dit abans, en aquesta cambra, el proper mes de desembre.

Per últim, ja, i per acabar, i per –d'alguna manera– posicionar el nostre Grup, és evident que, tot i els aspectes que en aquesta Moció el Grup Popular volia posar patents, de la

situació de les finances públiques de la Generalitat, jo he de dir només tres dades, també, que no serveixen més que per tindre-ho com a referència, i per exposar davant de l'opinió pública, davant de la cambra, que la situació, com he dit, de les finances públiques de la Generalitat no està ni molt menys com es podia preveure de la Moció que presenta el Grup Popular.

Mirin, la despesa no financera: l'any 92, a Catalunya, la despesa no financera era de 219.316 pessetes per habitant; a Galícia era de 222.762 pessetes per habitant, i a Andalusia, 217.216 pessetes per habitant, sense introduir la situació a les comunitats forals, que la seva mitjana era de 285.000, és a dir, per damunt de la despesa per habitant de l'Administració catalana.

Despeses de personal: l'any 94, el capítol 1, de personal, representa el 32,4% de la despesa corrent i el 27,53 de la despesa no financera; a Galícia, l'any 93, representava el 47% de la despesa corrent i el 39,3 de la despesa no financera, i a Andalusia representava el mateix any el 50,7% de la despesa corrent i el 40,17 de la despesa no financera.

I, per últim, i amb relació al deute públic, dir que a Catalunya, en acabar l'any 92, teníem un dèficit públic que representava l'1,01% del PIB; a les comunitats autònomes, globalment, representava l'1,10, i al conjunt de les comunitats del 151 representava l'1,70%.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo crec que, després de la intervenció dels diferents grups, i després d'haver posat damunt la taula, damunt d'aquesta tribuna, la posició i l'explicació del nostre Grup, es veu clarament que el Grup de Convergència i Unió votarà en contra de tots els punts de la Moció, creient que, com he dit abans, es tracta, en part, el gruix d'aquesta Moció, d'un avantmatx del debat pressupostari que tindrem el mes de desembre i, per tant, no toca en aquests moments.

I, per últim, dir..., com molt bé ha dit el senyor Carnicer, quan demanem una auditoria per aconseguir saber quina és la situació d'endeutament de la Generalitat, acceptar això, voldria dir que, efectivament, no considerem que la gestió dels controladors de l'activitat econòmica de la Generalitat és correcta i que, efectivament, la Sindicatura de Comptes, que és la que té l'obligació de verificar aquesta actuació, també ho està fent malament.

Per tot això, senyores i senyors, el nostre Grup votarà en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto.

Passem a la votació. Seran votacions..., perquè s'ha demanat votació separada del punt 1 i el punt cinquè. Votarem el punt... (*Pausa.*) No, em sembla que el senyor Reguant ha demanat votació separada del punt número 1.

El Sr. REGUANT: Gràcies per atorgar-me la paraula, però no l'he demanat, no. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No? Doncs, així..., així no... Votarem primer, doncs, el punt cinquè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest cinquè punt ha quedat rebutjat per 9 vots a favor, 63 en contra i 24 abstencions.

Es vota la resta de punts de la Moció.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 3 vots a favor, 63 en contra i 30 abstencions.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les barreres arquitectòniques

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el creixement..., no..., sobre les barreres arquitectòniques, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Bosch. (*Remor de veus.*)

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, malgrat els precés que m'han fet, tant des del Grup majoritari com des de l'oposició, anuncio que no penso retirar la Moció, sinó que la penso defensar des d'aquesta tribuna.

El Sr. PRESIDENT: Abreujadament.

El Sr. BOSCH: En principi, dedicaré el temps que tenia previst dedicar-hi. Lamento, en tot cas, que ens trobem en aquestes hores, però no era..., no ha estat una elecció del meu Grup, intervenir aquestes hores.

El passat 30 de juny, ja fa uns quants mesos, el diputat que els parla, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, va substanciar una interpellació per conèixer el capteniment del Govern sobre la supressió de les barreres arquitectòniques. En la meua intervenció vaig fer una breu repassada a l'actual situació legal sobre el tema; en concret, vaig esmentar la Lismi, la Llei de l'Estat 13/82, el Decret de la Generalitat 184, i, molt especialment, em vaig referir a la Llei 20/91, de supressió de barreres arquitectòniques, aprovada per aquest Parlament.

Sobre aquesta situació, sobre aquestes normes legals, no hi ha gran cosa a afegir-hi. Cal dir que, en general, es coincideix que és una bona legislació i que, en tot cas, el problema que aporta, el problema posterior, no és en si de les pròpies lleis, de les normatives, sinó un problema de compliment.

Vaig esmentar una sèrie de deficiències... Per començar, les mateixes queixes sobre l'incompliment de molts aspectes d'aquesta normativa, queixes de les mateixes entitats de persones minusvàlides, que això està reflectit en diversos documents que vaig esmentar, i també proves i dades pràctiques sobre situacions concretes. Per exemple, la situació del mateix Metro de Barcelona, que només té dues estacions perfectament accessibles per a persones amb cadira de rodes; que no hi ha, pràcticament, ni un autobús en tota l'àrea metropolitana fix per al transport de persones amb mobilitat re-

duïda; hi ha molt pocs taxis adaptats; hi havia una estadística sobre els locals públics de la ciutat de Barcelona, que era bastant negativa, o tenia uns valors molt poc ressaltables, els percentatges d'edificis o de locals públics que haguessin superat les barreres arquitectòniques, i d'altres temes diversos.

Sobre la responsabilitat d'aquestes deficiències, ja vaig dir en la meua interpellació, i ho repeteixo ara, que no es pot buscar només un simple responsable, no hi ha una sola institució que tingui tota la culpa que no s'apliquin correctament les lleis sobre el tema, ni que encara quedin moltes barreres arquitectòniques per superar. De totes maneres, hi insisteixo avui aquí, totes les institucions, ja siguin públiques com també moltes de privades, tenen la seva part de responsabilitat en aquests incompliments. Tot plegat, cal dir que aquestes imperfeccions es poden anar corregint amb el temps i que cal anar-hi donant impulsos, cosa que era l'objectiu bàsic de la interpellació.

Els mateixos col·lectius de minusvàlids estan bastant queixosos, i sovint –crec que d'una manera bastant majoritària– actuen de formes diverses per manifestar la seva protesta. Fins i tot, algunes d'aquestes maneres d'expressar-se de vegades han posat nerviós el mateix conseller de Benestar Social, i en tot cas sobre algunes de les seves reaccions en parlarem més endavant, o almenys algun altre dia.

En la resposta del conseller a les meves preguntes o als meus plantejaments, el senyor Comas va esmentar un parell d'arguments..., o sigui, va agrupar els seus arguments en un parell de temes, dient les coses que al seu parer s'estaven fent, i també justificant allò que no es feia. Vull ressaltar només algunes frases de les que ell va dir, que fins i tot penso que són en algun cas contradictòries. Va dir que s'havia treballat eficaçment; que no ens esperéssim que avui per demà estiguessin tots els problemes resolts; que el codi d'accessibilitat estava pràcticament enllestit; que s'estava treballant en el desenvolupament reglamentari de la Llei de gossos pigall; que estàvem molt per sobre de la dedicació pressupostària respecte a altres comunitats autònomes, i que l'any 93 es varen invertir 1.223 milions de pessetes a suprimir barreres arquitectòniques d'equipaments de la mateixa Generalitat –aquesta dada dels 1.223 milions, consultades algunes persones més o menys informades, hi han posat seriosos dubtes; en tot cas, més endavant suposo que tindrem ocasió de tenir més detalls sobre aquestes inversions anunciades pel conseller. També va dir que «hi dediquem una pila de milions», sense especificar –bé, suposo que feia referència als mil dos-cents i escaig–; va reconèixer que no es feia gaire publicitat externa en els mitjans de comunicació; que «estem» –en aquest cas la Generalitat, el Govern–, «estem fent una bona feina» –sempre millor que en altres indrets de l'Estat o de fora de l'Estat–, i també va reconèixer, finalment, que el que s'estava fent era insuficient i que..., almenys, bé, reconeixia aquesta insuficiència.

Tot plegat, en la seva intervenció, hi vam veure una barreja d'un cert cofoisme –parlant dels milions, segons ell, destinats a aquest tema–, d'autojustificació de l'actuació –dient «estem fent una bona feina»–, o fins i tot algun ele-

ment d'autocrítica, penso que molt lleu, en el sentit que el que s'estava fent era insuficient. Penso que hi va haver de tot, en aquella intervenció del conseller. Ja que l'objectiu, el meu objectiu, era doble –per una banda, saber què és el que el Govern..., quin capteniment tenia el Govern en relació, en general, amb aquest tema, però també volia saber com el Govern volia complir els seus compromisos–, al meu parer, al parer del nostre Grup, la resposta del conseller no es pot considerar satisfactòria, perquè va ser realment molt poc concreta i sobretot molt poc compromesa.

En la pròpia interpellació vaig centrar-me a reclamar, com a tema principal, simplement, el compliment de la Llei 20/91, i en concret ja no de tota la Llei, sinó sobretot de les seves disposicions addicionals. Unes disposicions que algunes d'elles porten data de caducitat, porten un termini per al seu compliment. I per a algunes d'aquestes que porten data de caducitat només falten quaranta-nou dies per arribar a la seva expiració: hi ha una sèrie de compromisos concrets, adquirits en el moment d'aprovar en aquesta cambra aquesta Llei, que s'havien de fer abans del 25 de novembre d'aquest any. En concret, per exemple, la disposició addicional tercera diu que «els plans d'adaptació i supressió de barreres arquitectòniques que disposa aquesta Llei seran elaborats per les corresponents administracions públiques en el termini de dos anys des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei; aquests plans seran revisats cada cinc anys...», etcètera. També hi ha el compromís que «el Govern de la Generalitat establirà en el termini de dos anys, des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, un pla de control sobre la supressió de barreres arquitectòniques».

D'altres d'aquestes disposicions, sense especificar un termini concret, al nostre entendre no s'han acomplert, o no s'han acomplert prou bé. Són, per exemple, quan diu que s'haurà d'aprovar el codi d'accessibilitat, que segons el conseller està a punt ja d'estar aprovat, però encara no està fet; que «el Govern determinarà anualment un percentatge de les seves partides pressupostàries d'inversió directa en els edificis d'ús públic de la seva titularitat», cosa que no en tenim coneixement –la mateixa informació que va donar el conseller durant la interpellació em sembla que no és prou completa, sobre si això es fa o no es fa–, i la disposició addicional quarta, que diu que «el Govern de la Generalitat promourà campanyes informatives i educatives dirigides a la població en general per tal de sensibilitzar-la en el tema de les persones amb limitacions, a fi de fomentar la seva integració real a la nostra societat».

Tot plegat, doncs, són coses que no hem vist o que, almenys, no hem pogut constatar que s'hagin fet, i que el mateix conseller, en la seva resposta a la meua interpellació, crec que no va poder concretar.

L'objectiu de la Moció que avui el meu Grup posa a la consideració d'aquesta cambra és impulsar, precisament, el compliment d'aquesta Llei de barreres arquitectòniques. El primer punt que posem a la consideració de la cambra és «portar a la pràctica» –tal com diu el text–, «de forma immediata, els compromisos reflectits a les disposicions addi-

cionals de la Llei 20/91, i especialment...», i faig la llista dels temes que he esmentat abans, que les disposicions addicionals de la Llei diu que s'han de complir en el període de dos anys i que, a punt d'acabar aquest termini, encara no estan presentats, o no estan endegats.

I el segon punt és, també amb l'objectiu de tirar endavant un nou impuls en l'aplicació de la Llei i en l'eliminació de les barreres arquitectòniques..., proposem que s'endegui un procés, concertat entre totes les institucions públiques que actuen a Catalunya i també amb la participació de les empreses privades, per tal de preparar un pla de relleu i acceleració del procés d'eliminació de barreres arquitectòniques. I diem que aquest Pla ha de tenir com a objectiu l'aplicació efectiva i ràpida de la legislació vigent i ha d'incloure propostes concretes en el camp pressupostari de les institucions afectades, de totes les institucions —evidentment, no només el Govern, sinó qualsevol altre tipus d'institució que pugui tenir competències sobre aquests temes. I, finalment, la voluntat de sancionar-ne els incompliments.

En definitiva, doncs, sollicito als diferents grups el seu vot favorable, amb el benentès que la completa supressió de les barreres arquitectòniques al nostre país per a les persones que tenen problemes de mobilitat és una feina lenta i feixuga, però que, en qualsevol cas, cal que es faci i que es continuï fent tant com es pugui. Precisament per això cal estar-hi sempre a sobre i s'ha d'anar impulsant contínuament. Per a un nou impuls, sollicito el vot de la cambra cap a aquesta Moció que hem presentat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. El Grup Socialista ha presentat una esmena. Per a defensar-la, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Dir que el dia 13 de novembre de 1991 el senyor conseller de Benestar Social manifestava davant d'aquesta cambra que aquell era un dia d'optimisme, un dia feliç, perquè s'aprovava la Llei d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques amb plena unanimitat de tots els grups parlamentaris i també —com ha dit el senyor Bosch— dels col·lectius més representatius en la defensa i la promoció d'aquesta accessibilitat. Va ésser, realment, una sessió paradigmàtica —la vam celebrar posteriorment amb cava— perquè, una llei tan necessària per fer real la igualtat entre els ciutadans que no tenen mobilitat i els que la tenen, aprovar-la per unanimitat en aquest Ple és l'exercici i la defensa dels drets ciutadans.

Com molt bé argumentava el diputat senyor Bosch el propassat mes de juny i avui mateix, una cosa és aprovar una llei i l'altra la seva aplicació, i aquesta és la qüestió pel que fa a la Llei de barreres. Compartim la preocupació del diputat d'Esquerra Republicana, compartim plenament els punts de la Moció, donat que portem no mesos, senyor Bosch, sinó gairebé un any d'incompliment amb les resolucions d'aquesta Llei, que es va aprovar l'any 91 i que moltes de les seves disposicions s'havien d'haver complert ja l'any

93. Aquests van ser uns terminis que ens van costar molt de negociar, però que ens semblaven que eren justos i adequats. Per tant, creiem que s'ha portat un retard excessiu en un tema que hi havia unanimitat de tots els grups parlamentaris i també unanimitat dels grups que havien treballat per la defensa de l'accessibilitat en la ciutat i en l'entorn.

Jo voldria dir-li també al senyor Bosch que sembla ser que el dia 17 d'octubre hi ha una reunió del Consell Sectorial de Disminuïts, en què es pretén aprovar aquest decret d'accessibilitat, i dir-li que no es desanimi, perquè les interpellacions a vegades serveixen també per a aquestes coses.

Però, abans d'acabar i en el torn que em correspon, defensar la meua esmena, que espero que el senyor Bosch m'accepti, en la qual demanem la compareixença del conseller perquè ens expliqui fil per randa què és el que ha passat i quin és el seu projecte per al desenvolupament de la normativa d'aquesta Llei i, a la vegada, que ens digui també com s'està portant a cap el desplegament de les subvencions per a les ajudes tècniques subvencionables que la Llei estableix.

Només això, senyor president, senyor diputat, i espero que aquesta esmena sigui acceptada. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Popular, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Abans de tot, el felicito, senyor Bosch, per la seva posició inamovible i no haver caigut en la temptació de fer d'aquesta defensa un mer tràmit davant del miratge d'un dinar suculent. Nosaltres pensem que vostè té raó en la presentació d'aquesta Moció, i, com que pensem que té raó, li donem la raó.

Votarem, doncs, a favor d'aquesta Moció; pensem que crea les condicions necessàries per contestar la pregunta sobre què estem disposats a gastar en aquesta matèria, i, a més a més, defineix el compliment dels objectius de la Llei 20/91, com vostè bé ha dit, i cobreix problemes que s'han posat de manifest des de l'entrada en vigor de la Llei.

A més a més del que proposa com a mesures per fer realitat l'aplicació de la Llei 20/91, inclou també l'elaboració d'un pla de relleu i acceleració del procés d'eliminació de barreres arquitectòniques on participin totes les administracions públiques que actuen a Catalunya i també les empreses privades, actuació que el nostre Grup Parlamentari considera, així mateix, imprescindible per aconseguir la supressió de les esmentades barreres.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per anunciar que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya votarem favorablement aquesta Moció, amb aquests dos punts que alhora es desglossen en tot un seguit de compliments que es demanen, sobretot, de la Llei que varem aprovar l'any 91 en relació a la promoció de l'accessibilitat i, per tant, de la

supressió de les barreres arquitectòniques, pensant, tal com s'ha dit, que aquesta és una bona llei, que tots plegats vàrem estar molt satisfets de la seva aprovació; ens va semblar que era un bon instrument perquè des dels poders públics, col·laborant també, naturalment, amb iniciatives de caràcter privat, es pogués avançar en aquest camí difícil però imprescindible de la supressió de les barreres arquitectòniques i, per tant, de permetre que les persones amb disminucions físiques o sensorials puguin desenvolupar-se amb normalitat a la societat. Però hem de constatar, certament, que la voluntat política del Govern, que no és l'únic responsable, evidentment, que això tiri endavant, però que sí que té responsabilitats clares i concretes, establertes, moltes d'elles, amb terminis determinats a les disposicions addicionals de la Llei, la voluntat política del Govern pensem que no es correspon amb aquesta bona norma, amb aquesta bona llei que tots plegats vàrem aprovar.

Per això és absolutament imprescindible el que fa la Moció, que és marcar tot un seguit de qüestions que s'han de portar a terme per accelerar el compliment de les previsions d'aquesta Llei. He de dir que nosaltres lamentem que s'hagin produït aquests retards, que s'hagin produït aquests incompliments. Esperem i desitgem que aquesta Moció sigui aprovada, i sobretot esperem i desitgem que aquesta Llei es compleixi; per tant, que es modifiqui en aquest sentit la política del Govern, es modifiqui en el sentit de donar compliment al que diu la Llei, de donar compliment al que diu la Moció.

I he de dir que, malauradament, tenim motius per pensar que això, com a mínim fins ara, no s'ha complert i que no sabem si en el futur es complirà, perquè, només a tall d'exemple, els diré que el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya, el mes de febrer de l'any passat, de l'any 93, vàrem presentar tres preguntes en relació als incompliments d'aquesta norma, vàrem presentar tres preguntes sobre els plans de supressió de barreres arquitectòniques, sobre pressupostos i, en definitiva, sobre el compliment de la Llei, i encara —hi insisteixo, de febrer del 93—, encara avui no hem obtingut resposta.

Esperem que tot això es modifiqui, esperem que aquesta Moció s'aprovi i, sobretot, esperem que aquesta Moció i la Llei que vàrem aprovar l'any 91 es compleixi en la part que li correspon al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina. *(El Sr. Reguant demana per parlar.)* Sí? Senyor Reguant, no li he donat la paraula? La hi donaré seguidament. Senyor Reguant, per fixar posició, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, per l'honor que m'atorga de tancar el torn d'intervencions per part de l'oposició. És cert que la hipoglucèmia produeix dismetries òptiques; a mi, almenys, em passa també, i de vegades pot passar.

És molt possible que la intervenció del diputat senyor Bosch, d'alguna manera, hagi donat la impressió que em representava, en la seva intervenció, i ho ha fet bé —en aquestes hores és quan el cervell funciona bé. I, per tant, el diputat Bosch..., al que ha dit, jo no hi haig d'afegir absolutament res més. Ell ha pretès donar un impuls al Govern pel que fa al compliment de la Llei 20/91; ha volgut establir de manera immediata un pla de control del compliment d'aquesta Llei, i també fer un pla de relançament i acceleració dels processos d'eliminació de barreres arquitectòniques.

I, la resta del seu posicionament en aquesta Moció, l'assumeixo al cent per cent, i, per tant, li daré recolzament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comprenc l'hora, les dificultats de seguir aquest debat, però per respecte a les persones que l'han presentat, concretament al senyor Bosch, i especialment a qui va dirigida la proposta que fa el diputat Bosch, em veig en l'obligació, doncs, de fer-ho al més curt que pugui, però donar-li satisfacció; no al cent per cent, perquè no li podem votar a favor, però li donaré les raons per les quals, això, no ho podem fer.

Miri, s'ha dit bastant al llarg d'aquest debat que vam aprovar al Parlament de Catalunya una llei molt important, una llei avançada, una llei progressista, una llei que va ser fruit del consens que per..., no sé si era la primera, però gairebé, de les primeres lleis que des de la història d'aquest Parlament es va aconseguir la unanimitat, després —i vull recordar-ho— de més de cent trenta-cinc esmenes que s'havien anat produint i debatent al llarg de la Ponència, de la Comissió... Finalment, vam arribar al Ple de la cambra sense cap esmena. Això va voler dir un esforç molt important per part de tothom; vol dir negociació, vol dir renúncia i vol dir que tots vam anar més enllà d'on volíem anar —tots vam anar més enllà d'on volíem anar, tots. I vam aconseguir, doncs, quedar-nos molt satisfets, agafar compromisos molt importants, i potser no vam tenir prou clar que en el desenvolupament d'aquesta Llei trobaríem dificultats —més de les normals— per poder-la anar desenvolupant en els terminis que tots ens havíem proposat i que volíem que fossin així.

No és estrany, no és gens estrany que voler aplicar la Llei de barreres arquitectòniques, amb tot el que suposa de supressió de barreres arquitectòniques, amb tot el que suposa d'una acció urbanística que s'ha implicat des del transport, com s'ha dit... Per cert, senyor Bosch, no són dues estacions, en són tres, de la línia 1: hi ha l'estació de la Plaça Catalunya, que està resolta... Però aquesta no és la solució; estem d'acord. I també des del punt de vista dels autobusos, a hores d'ara, l'Ajuntament de Barcelona està fent una acció important en aquest tema.

En qualsevol cas, no era fàcil posar en pràctica aquesta Llei, no era gens fàcil; hem tingut i ha tingut el Govern moltíssimes, moltíssimes dificultats. Malgrat tot, s'ha anat acon-

seguint..., s'ha avançat, aquella era una bona llei, i, si hem de dir que el Govern –i ho va dir el conseller, i, per tant, no descobreixo res– no ha pogut seguir el ritme que ens havíem promès o ens havíem proposat en aquell moment, han estat múltiples les raons per les quals això no ha estat possible de fer.

Però jo en vull destacar una que per mi és la més important: és el codi d'accessibilitat. Els que han treballat aquesta Llei..., bé, l'hem treballat tots, però els que potser d'una forma més insistent hem estat treballant-hi, vam estar-hi després fent-ne el seguiment..., doncs, el codi és una qüestió absolutament..., el codi d'accessibilitat és absolutament necessari per al desenvolupament del conjunt de la Llei. El Govern es va proposar abans de l'estiu que el codi fos aprovat; hi va haver la voluntat per part del Govern i la necessitat per part dels col·lectius afectats de voler participar en la redacció d'aquest codi. Van voler-hi participar, i ho van fer. Hi van presentar-hi esmenes i va haver-hi una acció i una participació directa, com hi havia estat en el transcurs de la redacció, o en el debat, de la mateixa Llei, com recordaran els ponents en aquell moment.

Doncs, bé, això ha fet que, encara més, s'hagi endarrerit, doncs, uns mesos. I, tal com el Govern havia..., s'havia compromès que abans de l'estiu el tindria, el codi, presentat, s'ha retardat, i avui puc dir que el dia 17 d'octubre hi ha prevista una reunió del Consell per aprovar el codi d'accessibilitat degudament consensuat, participat, per tothom.

Què ha valgut més la pena?: que el Govern hagués complert amb els terminis, tal com li tocava, i que no hi hagués hagut la participació de la societat civil i, especialment, d'aquells afectats?, o que hàgim de dir que el Govern ha tingut un cert retard però, en canvi, hi ha hagut una participació dels afectats, de la societat civil i de tothom que hi pot estar implicat?

A nosaltres ens sembla que tant de bo que s'haguessin conjuminat les dues accions, però ja que això no ha sigut possible ens estimem més que hi hagi hagut aquesta possibilitat de participació i, en canvi, doncs, no s'hagi pogut complir el termini com s'ha complert.

S'ha dit també, el conseller Comas va parlar de 1.200 milions de pessetes, però això sembla..., no va quedar massa clar o no va quedar prou demostrat. Molt bé. Senyor Bosch, vostè és membre de la Mesa del Parlament des de l'inici d'aquesta legislatura; li recordo que a una contesta del Grup Socialista el conseller Comas, per escrit, contesta en el *Butlletí* del Parlament exactament –i no ho faig per no cansar-los– fil per randa quines han estat les aportacions de tots els departaments de la Generalitat l'any 93 i l'any 94. Li puc citar el número de *Butlletí*, però li repeteixo que a una pregunta del Grup Socialista ho explicita, per escrit, ho explicita el conseller Comas, i arriba a la suma total de 1.200 i escaig, a la vora de 1.300 milions de pessetes. Per tant, no vulgui veure més enllà de les coses que potser el Govern no ha fet prou bé, doncs, aquelles que tots els diputats hem tingut oportunitat de conèixer i que vostè, com a membre de la Mesa, d'una forma especial hauria pogut tenir cura o tenir

coneixement, diguem-ho així, d'aquesta resposta del conseller.

Senyor Bosch, vostè proposa al llarg de la seva Moció un seguit d'iniciatives. Diu el primer punt: «Aprovar el codi d'accessibilitat...» Els ho he explicat: el dia 17 d'octubre ho farà, és a dir, d'aquí a molt pocs dies. «Determinar el percentatge de pressupost»: li ho he contestat, el *Butlletí* és de 29 de març de 1994 i, ho repeteixo, a una pregunta del Grup Socialista, diu: «Recollir i analitzar tots els plans d'acció...» És a dir, ens està –no els vull cansar– donant i marcant una sèrie d'orientacions que seria fàcil per a mi dir que totes i cadascuna estan contemplades, això ja ho farem, el Govern ja ho farà... No, no és així. És que, documentalment, la major part d'elles, totes, estan en relació sempre amb l'aprovació del codi d'accessibilitat; totes. Vostè parla, en una d'elles, d'establir immediatament el pla de control; el pla de control forma part del mateix codi.

És a dir, senyor Bosch, jo li haig de dir, en nom del meu Grup, que l'he de felicitar per, a partir del moment que es va dedicar a portar temes, seguiment de temes de benestar social, la seva dedicació, el seu interès, i reconèixer també que ha estat un fidel hereu del seu company, senyor Pueyo, que va ser el ponent de la Llei i que amb anterioritat se n'havia preocupat molt i molt. Jo crec que aquest accés, no «accés», sinó aquesta sensibilitat que vostè sent pels temes de política social l'ha portat a anar més enllà de la interpellació, a presentar la Moció, tot i no tenir prou cura, diríem, de saber exactament si el que plantejava eren temes resolts o no eren temes resolts.

Hi ha una esmena del Grup Socialista, que des del punt de vista de redacció crec que falta que es digui que la compareixença que es demana és del conseller, perquè parla de compareixença sense dir de qui. Nosaltres, en això estaríem absolutament d'acord, nosaltres hi estaríem absolutament d'acord. És a dir, si es dona la possibilitat que el senyor Bosch admetés l'esmena presentada pel Grup Socialista i que en aquesta esmena hi hagués una addenda en la línia que qui ha de comparèixer és el conseller –cosa que sembla òbvia, però que no es diu–, i que, per altra banda, aquesta compareixença... –senyor Bosch, perdoni–, i que aquesta compareixença es produís després del dia 17 d'octubre, que és demà passat, si això fos així, nosaltres donaríem suport a la Moció, pel que fa referència a l'addició de l'esmena de la diputada Barenys, o bé oferim, si això representés una mecànica difícil de poder resoldre el debat..., em comprometo en nom del meu Grup a elaborar amb vostès avui, aquesta tarda mateix, una proposició no de llei que anés en la línia de la proposta que fa la senyora Barenys. Si és possible resoldre-ho en aquest moment, ho fem, i, si no, fem-ho a través d'una proposició no de llei, que hi hagi una compareixença i que expliqui exactament el que la senyora Barenys, doncs, feia la proposta.

En la resta de la Moció, els podria anar desgranant cadascuna de les subproposicions que fa el senyor Bosch, però em sembla que, amb el que els he explicat, si no els he convençut a tots, sí que com a mínim els he donat resposta a

una situació que, siguent complicada, que no hem pogut complir els terminis, com deia en un principi, que s'havia proposat la mateixa Llei, hem de reconèixer que la complexitat del desenvolupament de la mateixa Llei hauria de fer comprendre, en aquest cas, a l'oposició que hem anat força enllà i més enllà, segurament, del que era possible.

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Ara el senyor Bosch s'hauria de pronunciar sobre l'esmena presentada.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. Només per dir, en primer lloc, que un petit error de càlcul m'ha fet ser més benèvol del que pretenia ser amb el Govern: és a dir, que d'aquí a pocs dies farà un any de retard del termini de dos anys que deia la Llei...

El Sr. PRESIDENT: A l'esmena, a l'esmena.

El Sr. BOSCH: Sí, hi vaig de seguida. Dir que, en primer lloc, accepto l'esmena socialista, del Grup Socialista: em sembla que és complementària amb la nostra proposta, perquè no té cap contradicció amb el nostre text i, per tant, és un complement del fet de demanar que el conseller..., que, de fet, el text, tal com quedaria amb la incorporació d'aquesta esmena, s'entén que és el Govern qui compareix, i el Govern és qualsevol conseller que designi, suposo. Si ho volen, podem fer una petita transacció i incorporar que hi digui «el conseller».

I, després, doncs, bé, lamentar que finalment només s'aprovi aquesta compareixença, i prefereixo que s'aprovi ara que no pas que féssim ara una proposició no de llei que retardaria més el tema. Jo penso que d'acord a esperar el 17 d'octubre, però tampoc no cal que esperem l'any que ve; més val que intentem fer-ho al més aviat possible per poder conèixer i poder preguntar directament al conseller sobre aquests temes, que, per altra banda, és el que vaig fer amb la meua interpellació; si vaig presentar la Moció que hem discutit no és perquè no estigués informat del que s'havia fet i el que no s'havia fet, sinó simplement perquè el conseller no em va informar del que jo li demanava a la interpellació, i davant de la no-informació o de no prou dades sobre el compliment de la Llei és quan vaig decidir presentar aquest tipus de moció, simplement per aquesta partida de la mateixa interpellació, i no havia decidit fer-la abans, va ser després.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. El senyor Codina?

El Sr. CODINA: Sí, senyor president, si m'ho permet, simplement per saber què és el que anem a votar. La nostra proposta, la proposta de Convergència i Unió seria —acceptada, com s'ha dit ja, per part del senyor Bosch, l'esmena de la diputada Barenys— que hi hagués l'afegitó que això es produís després de ser aprovat el codi d'accessibilitat, que, com els anunciava, serà d'aquí a quatre dies. Si els serveis de la cambra i la benevolència de la presidència poden conjuminar aquesta expressió, el Grup de Convergència i Unió hauríem de demanar votació separada: votariem en contra

de la proposta d'Esquerra Republicana en els dos punts de la seva Moció i votariem a favor del que és l'esmena i, per tant, la incorporació de l'esmena del Grup Socialista.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, en primer lloc sotmetrem a votació, com a esmena transaccional, la del Grup Socialista. Ara bé, com que queda en forma autònoma, el text aquest, doncs, haurà de dir: «al conseller de Política Social», que és el que ha de comparèixer, «de Benestar Social».

El Sr. CODINA: Sí, això, si em permet, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CODINA: Penso que amb la interpretació que feia el senyor Bosch fins i tot no caldria, ja s'entén, però sí que tinc molt d'interès, en nom del Grup, que sigui després de l'aprovació del codi.

El Sr. PRESIDENT: D'accessibilitat.

El Sr. CODINA: Del codi d'accessibilitat.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, senyor Bosch? (Pausa.) Molt bé.

Doncs es vota aquesta esmena.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara es vota la resta de la Moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de la Moció ha quedat rebutjat per 21 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de minusvàlids greument afectats

(La Sra. Barenys demana per parlar.)

La senyora Barenys, per què demana la paraula?

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president, perquè hi ha una última moció, que jo retiraré, però vull explicar davant la cambra quin és el motiu que em porta a retirar aquesta Moció, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: El 30 de juny passat vàrem formular a la cambra una interpellació sobre minusvàlids greument afectats, responent a la preocupació d'entitats i associacions que tenen cura d'aquest col·lectiu de ciutadans, nens i nenes disminuïts profunds, paralítics cerebrals, psicòtics i autistes. L'alarma suscitada per aquest col·lectiu de ciutadans era produïda per una circular de l'ICASS en què derivava l'atenció dels nens i nenes en edat escolar atesos en centres de dia cap al Departament d'Ensenyament, independentment de les característiques de la seva disminució i de les atencions especialitzades que com a conseqüència de la mateixa afectació poguessin necessitar. El senyor conseller de Benestar Social,

potser en aquell moment desconixedor de la situació i les negociacions entre l'ICASS i els centres de referència, no ens va donar satisfacció ni a nosaltres ni a les entitats a les quals representàvem, i vàrem presentar la subsegüent Moció, però a la vegada un conjunt de preguntes al conseller de Benestar Social i al conseller d'Ensenyament, donat que aquesta interpellació tenia dos mesos de temps per a ésser substanciada la Moció corresponent.

Val a dir —i ho volem dir aquí i deixar-ne constància— que el conseller de Benestar Social, com a conseqüència d'aquest debat, va impulsar un seguit d'actuacions que s'han concretat en un compromís del seu Departament i del Departament d'Ensenyament pel qual només, del personal dels centres assistencials de titularitat privada que ho sollicitin, se'n farà càrrec el Departament d'Ensenyament, i el Departament de Benestar Social seguirà subvencionant els assistents socials i el personal sanitari durant tot l'any 1994, i es podrà prorrogar en anys successius aquesta subvenció, sempre que es justifiqui la necessitat d'aquest servei. Aquests acords van ser presos amb el beneplàcit de les entitats afectades. Per tant, tres dels punts clau de la Moció queden afectats o queden superats, per dir-ho d'una altra manera, per aquesta resposta i compromís del conseller de Benestar Social, que entenem que manté el funcionament dels centres de dia, amb funcions assistencials, independentment de l'edat dels atesos, i possibilitant que rebin una atenció escolar adequada a les seves capacitats. Si en el transcurs dels mesos següents comprovéssim que no es respecta aquest acord, nosaltres tornàriem a fer una intervenció en aquest Parlament.

I, pel que fa al primer punt de la Moció, restarem a l'expectativa de la nova ordenació de l'educació especial, perquè, precisament, el passat divendres el conseller

d'Ensenyament donava suport al document *Proposta de planificació*, presentada per l'APS, en un local cèntric de la ciutat, la qual cosa ens fa ésser optimistes respecte a l'ordenació futura de l'educació especial.

Per tant, aquests són els arguments pels quals retirem aquesta Moció.

Gràcies.

(*El Sr. Codina demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Codina, per què demana la paraula?

El Sr. CODINA: Precisament, senyor president, perquè si la diputada Barenys ha fet ús del torn de la defensa, malgrat que la retiri, crec que tinc dret a un ús del temps que vostè disposi, que li asseguro que serà absolutament breu.

El Sr. PRESIDENT: Té tres minuts.

El Sr. CODINA: Precisament és per felicitar la diputada Barenys en la línia que és bo que un grup polític, en aquest cas de la cambra del Parlament de Catalunya, hagi constatat que d'allò que l'havia preocupat fa dos mesos avui ja no cal el debat perquè el tema està resolt. I, el més important, que és el segon punt, és que hem passat l'experiència de l'inici del curs, fa molt pocs dies, i a escoles de tipus, com l'escola Escorça, del meu poble, que era una de les que tenien aquest problema, el tema està resolt. I, per tant, suposo que la satisfacció ha de ser doble: la seva, en nom del seu Grup, per l'actitud que acaba de tenir, i la del Govern, perquè el tema no només l'està resolent, sinó que l'inici de curs ja ha començat amb prou satisfacció per part de tothom.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

S'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts de quatre de la tarda.*)

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL

i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

